

Abraham Merritt

CHIPUL DIN ABIS

1. SUARRA.

Nicholas Graydon îl întâlnise pe Starrett în Quito. Mai bine zis, Starrett fusese cel care îl căutase. Graydon auzise de aventurierul celebru de pe Coasta de Vest, dar drumurile lor nu se încrucișaseră niciodată. I-a deschis ușa vizitatorului, plin de curiozitate.

Starrett intrase direct în miezul problemei. Auzise Graydon de legenda despre caravana ce-i aducea lui Pizarro răscumpărarea pentru Inca Atahualpa? Despre faptul că, aflând de uciderea monarhului lor de către ucenicul măcelar ajuns conchistador, încașii s-au întors din drum și au ascuns comoara undeva, în sălbăticia Anzilor?

Graydon cunoștea legenda. Chiar căutase comoara. I-a comunicat acest lucru lui Starrett, iar individul a confirmat.

— Știu unde este, a zis el.

Graydon a izbucnit în râs.

Până la urmă, Starrett l-a convins că exista ceva după care merita să umble.

Lui Graydon îi plăcuse bărbatul acela înalt. Emană o spontaneitate care-l făcuse să ignore stropul de cruzime din expresia ochilor și a gurii. Starrett îi spusese că mai avea doi parteneri, tovarăși vechi Graydon a întrebat de ce-l cooptau și pe el. Starrett i-a răspuns fără ocolișuri. Fiindcă știau că putea plăti cheltuielile expediției. Comoara o s-o împartă în mod egal. Chiar dacă nu găseau nimic, tot profitau de faptul că Graydon era un inginer minier de clasă. Regiunea gema de minereuri. Urma să descopere el ceva din care să scoată bani.

Graydon s-a gândit bine. N-avea nici o treabă. Împlinise treizeci și patru de ani și, de când absolvise Facultatea de Mine de la Harvard, cu unsprezece ani în urmă, nu petrecuse niciodată o vacanță adevărată. Acum și-o putea permite. În cazul cel mai rău, o să se distreze.

După ce s-a întâlnit cu prietenii lui Starrett (Soames, un yankeu înalt, slab, taciturn, aspru, și Dancret, un francez scund, cinic, amuzant), au întocmit un contract și l-au semnat.

Au mers cu trenul până la Cerro de Pasco, orașul de unde începea călătoria lor prin sălbăticie. După o săptămână, împreună cu opt catări și șase arrieros, adică hamali, se aflau în mijlocul aglomerării de piscuri printre care, conform hărții lui Starrett, trecea drumul lor.

Harta îl convinsese pe Graydon. Nu era trasată pe pergament, ci pe o foiță subțire, flexibilă, din aur. Starrett o scosese dintr-un tub mic, tot din aur, cu o lucrătură antică, și o desfășurase.

Graydon o examinase, dar nu văzuse nici o hartă. Nici altceva.

Atunci, Starrett o ținuse într-un anumit unghi, iar semnele de pe ea deveniseră clare.

O lucrare cartografică minunată. De fapt, reprezenta mai degrabă o pictură, decât o hartă. Ici-colo, simboluri ciudate, despre care Starrett susținea că sunt semne săpate în piatră, de-a lungul drumului. Marcaje ale vechii rase, care să o ajute să-și recupereze comoara, după ce spaniolii urmau să fie alungați din țară.

Acestea indicau ascunzătoarea aurului strâns pentru răscumpărarea lui Atahualpa, sau altceva? Starrett așa susținea.

Graydon nu era convins. Nici nu credea povestea lui despre felul în care ajunsese în posesia foiței de aur. Oricum, existase un motiv pentru desenarea hărții. Unul deosebit, având în vedere modul în care fuseseră făcute însemnările. La capătul drumului trebuia să se găsească un lucru interesant.

Au descoperit semnele săpate în stâncă, exact așa cum le indica fâșia de aur. Le urmau veseli și încrezători, trei dintre ei făcând deja planuri cum să-și cheltuiască partea din comoară. Curând, au pătruns în pustietăți nemarcate pe hărți.

Hamalii începuseră să cârtească. Susțineau că se apropiau de o regiune blestemată, Cordillera de Carabaya, unde locuiau numai demoni. Ofertele de a le mări leafa, amenințările, rugămințile n-au folosit la nimic. Într-o dimineață, cei patru s-au trezit că arderos dispăruseră, împreună cu jumătate dintre catări și cu majoritatea proviziilor.

Au grăbit ritmul. Apoi, semnele au dispărut. Sau rătăciseră drumul, sau harta care îi condusesese atât de departe nu arăta adevărul până la capăt.

Regiunea în care pătrunseseră era bizară. Nici urmă de indieni, deși cu două zile înainte poposiseră într-un sat quicha, unde Starrett se îmbătase criță cu alcoolul tare, distilat de localnici. Hrana se găsea cu dificultate. Puține animale, puține păsări.

Mai gravă era schimbarea ce se petrecuse cu tovarășii lui Graydon. Pe cât de încrezători fuseseră atunci când succesul părise cert, pe atât de descurajați se dovedeau acum. În permanență beat, Starrett alterna momentele de pălăvrăgeală zgomotoasă cu stările de furie turbată.

Dancret era tăcut și iritabil. Soames părea să fi ajuns la concluzia că Starrett, Graydon și Dancret complotau împotriva lui, că pierduseră drumul în mod intenționat sau șterseseră semnele. Se relaxau numai când îi țineau companie lui Starrett și beau din alcoolul distilat luat de la quicha. În acele momente, Graydon avea senzația neplăcută că îl considerau vinovat de insucces, că viața îi atârna de un fir de păr.

În ziua în care a început marea aventură a lui Graydon, acesta se întorcea în tabără. Plecase de dimineață, după vânat. Dancret și Soames porniseră într-o căutare disperată a marcajelor care lipseau.

Deși întrerupt la mijloc, strigătul fetei sunase ca o confirmare a tuturor temerilor lui. Ca o materializare a amenințării pe care o simțea de când îl lăsase pe Starrett singur în tabără, cu câteva ore în urmă. Avusese sentimentul apropierei culmii ghinionului. Și iată că presentimentul i se adevărase!

A luat-o la fugă pe panta ce ducea spre grupul de algarroba, de un verde-cenușiu. Alături de care se afla cortul.

De ce nu mai striga fata? I-a răspuns un chicotit. Gros, ca de satir.

Pe jumătate culcat, Starrett ținea fata pe genunchi. O apucase cu brațul stâng de gât, iar cu degetele îi astupase gura, împiedicând-o să strige. Îi ținea mâinile cu mâna lui dreaptă și cu piciorul drept îi apăsa gleznele.

Graydon l-a apucat de păr, și-a strecurat brațul în jurul gâtului acestuia și i-a tras capul pe spate.

— Dă-i drumul! A ordonat el.

Aproape sufocat, Starrett s-a înmuiat. Apoi s-a încordat și a sărit în picioare.

— De ce dracu' te bagi?

Și-a îndreptat mâna spre pistol. Graydon i-a tras un pumn în bărbie, arma i-a alunecat pe pământ, iar Starrett a căzut peste ea.

Fata se ridicase și fugise.

Graydon nu a urmărit-o cu privirea. Se dusesse, fără îndoială, să-i aducă pe bărbații din tribul ei, probabil înspăimântătorii aymara, pe care nici măcar incașii din vechime nu-i supuseseră și a căror răzbunare Graydon nu îndrăznea să și-o închipuie.

S-a aplecat spre Starrett. Din cauza băuturii și a pumnului, acesta fusese scos deocamdată din circulație. Dacă Dancret și Soames s-ar întoarce mai devreme în trei ar lupta mai bine. Poate ar reuși să scape însă ar trebui ca ei să apară imediat, pentru că fata putea să se ivească, din clipă în clipă, cu războinicii răzbunători probabil că acum le povestea ce pățise.

S-a întors.

Fata stătea acolo și-l privea.

Sorbindu-i din ochi frumusețea, Graydon a uitat de bărbatul de la picioarele lui. A uitat de toate.

Pielea ei era ca fildeșul imaculat. Strălucea prin pânda ușoară, chihlimbarie, ce semăna cu o mătase subțire, care o învăluia. Ochii ovali, ușor migdalați, ca ai egiptenilor, cu miez de noapte în pupile. Nasul mic, subțire. Sprâncenele drepte, negre, apropiate. Părul noros, cețos, neguros ca smoala. O plasă de aur îi încingea fruntea. În ea se împleteau samur și pene argintii de caraquenque – pasărea al cărei penaj fusese destinat, pe vremuri, doar prințeselor incașe.

Deasupra coatelor purta brățări de aur, ce ajungeau până aproape de umerii delicați. Avea picioare mici, în coturni din piele de căprioară. Era zveltă și mlădioasă, ca Fecioara Salcie ce-l așteaptă pe Kwanrion, iar când trece prin Lumea Copacilor, strecoară în ei focul verde al vieții.

Nu era indiană nici fiică a vechilor incași nici spaniolă.

Nu aparținea nici unei rase pe care o cunoștea.

Pe obraji avea zgârieturi – urmele degetelor lui Starrett. Le-a atins cu mâinile ei lungi și ușoare. Apoi a vorbit în limba aymara:

— E mort?

— Nu, i-a răspuns Graydon.

În adâncul ochilor ei scânteia o flacără fierbinte. Ar fi jurat că de bucurie

— Bine! Nu voiam să moară cel puțin nu în felul ăsta a adăugat ea, gânditoare.

Starrett a mormăit ceva. Fata și-a atins din nou zgârieturile de pe obraji.

— E foarte puternic! A murmurat ea.

Graydon simțea admirație în șoapta fetei. S-a întrebat dacă nu cumva frumusețea ei reprezenta doar masca unei femei primitive, dornică de o putere brutală.

— Cine ești?

L-a privit îndelung.

— Sunt Suarra, a răspuns, în cele din urmă.

— De unde vii? Ce ești? A întrebat Graydon.

Fata nu i-a răspuns, ci s-a interesat, la rândul ei:

— E dușmanul tău?

— Nu. Călătorim împreună.

— Atunci de ce l-ai împiedicat? De ce nu l-ai lăsat să facă ce voia?

Graydon a tresărit. Întrebarea, cu toate implicațiile ei subtile, îl duruse.

— Ce-ți închipui că sunt eu? A răspuns, enervat. Nici un bărbat n-ar permite asemenea lucruri!

L-a privit curioasă. Fața i s-a destins. A făcut un pas spre el, pipăindu-și iar juliturile.

— Nu te miri, a zis ea, nu te miri că nu mi-am adus oamenii să-l pedepsească, așa cum merită?

— Mă mir, a recunoscut, cinstit, Graydon. De ce nu-i aduci, dacă sunt destul de aproape încât să te audă?

— Ce făceai, dacă-i chemam?

— Nu le îngăduiam să-l prindă viu. Nici pe mine.

— Poate de-aia nu-i chem, a spus ea încet.

Apoi, deodată, i-a zâmbit. Bărbatul s-a apropiat cu un pas, iar fata i-a întins mâna.

— Eu sunt Suarra. Și sunt Moartea!

Graydon a tresărit. Sesizase frumusețea ei nepământească. Să fi fost adevărate legendele despre Cordillera bântuită? Nu se îndoise niciodată că în spatele terorii indienilor exista ceva real. Fata era un spirit, un demon? O clipă, închipuirea a părut a fi mai mult decât închipuire. Apoi, rațiunea a învins. Fata asta, un demon! A izbucnit în râs.

— Nu râde! Moartea de care pomenesc nu-i cea cunoscută de voi, oamenii care trăiți dincolo de zidurile ce înconjoară orașul nostru ascuns. Trupul vostru poate trăi, dar în el va fi moarte. Mai mult decât moarte până se va transforma, într-un fel îngrozitor. Iar atunci locatarul temporar al trupului-gazdă, cel care vorbește prin buzele lui, se va schimba într-un mod și mai înfiorător. Nu ți-aș dori ca acea moarte să vină la tine!

Oricât de ciudate fuseseră cuvintele Suarrei, Graydon abia le auzise. Pierdut în admirația frumuseții ei, nu le pricepuse sensul.

— Nu înțeleg cum ați trecut de Vestitori. Cum de n-ați fost observați? Nici cum ați pătruns atât de adânc în acest teritoriu interzis. Spune-mi, de ce-ați venit aici?

— Am sosit de departe, pe urmele unei mari comori de aur și pietre prețioase. Comoara lui Inca Atahualpa. Au existat anumite semne care ne-au îndrumat. Apoi le-am pierdut. Și ne-am rătăcit.

— Atahualpa incași nu știu nimic de ei. Oricine ar fi fost, n-au ajuns în aceste locuri. Iar comoara lor, oricât de mare ar fi, nu înseamnă nimic pentru mine pentru Yu-Atlanchi, ale cărui comori sunt ca pietrele în albia râului! Ar fi

însemnat un grăunte de nisip printre multe altele! Apoi, după o scurtă pauză, a adăugat, uluită, de parcă ar fi vorbit singură: Nu pricep de ce nu i-au zărit Vestitorii Mama știe, cu siguranță Trebuie să mă duc neîntârziat la Mama

— Mama? S-a interesat Graydon.

— Mama-Șarpe!

Și-a luat privirea de la el, apoi a atins o brățară de la încheietura dreaptă. Apropiindu-se, Graydon a văzut că pe brățară era prins un disc pe care fusese gravat, în basorelief, un șarpe ce avea cap, piept și brațe de femeie. Stătea încolăcit în jurul unui vas mare, după aparențe, ridicat pe labe de patru animale. Cu atâta atenție privea făptura încolăcită, încât nu a remarcat înfățișarea acestora. A înțeles că nu era vorba de capul unei femei, ci de al unei reptile!

Avea formă de șarpe – dar atât de mult îl feminizase artistul, atât de mult sugera feminitatea, prin fiecare linie, încât vedeai o femeie, uitând că acesta reprezenta un cap de reptilă.

Ochii din piatră sclipeau purpuriu. Graydon simțea că acei ochi trăiau, că undeva, departe, ceva viu îl privea prin intermediul lor Că exprimau, de fapt, prelungirea acelei ființe.

Fata a atins unul dintre animalele care ridicau vasul.

— Xinli, a zis ea.

Uluirea lui Graydon a crescut. Știa ce fel de animale erau! Și își dădea seama că privea ceva incredibil!

Dinozauri! Saurienii monstruoși care stăpâniseră Pământul cu milioane de ani în urmă și fără a căror dispariție nu ar fi apărut niciodată omul.

Cine să știe, în sălbăticia Anzilor, de dinozauri? Cine ar fi putut să-i reprezinte cu atâtea detalii pline de viață? Abia recent, știința descoperise ce semnificau în realitate oasele lor, îngropate de atâta vreme, încât rocile se topiseră în jurul acestora, într-un tipar tare ca diamantul Cu multă trudă, folosind toate resursele moderne, știința pusese acele oase la un loc, ca un copil uimit care potrivește piesele unui puzzle, și reușise ceea ce se considera a fi reconstituirea demult dispărutelor himere ale coșmarurilor tinereții Pământului.

Iar aici, departe de orice știință, cineva modelase niște monștri pentru brățara unei femei însemna că acela avusese în față ființele vii pe care le reprezentase. Sau imaginile lor, făcute de oamenii din vechime care le văzuseră Oricare variantă era incredibilă.

Cum se numea poporul căruia îi aparținea? Spusese un nume Yu-Atlanchi

— Suarra, a întrebat Graydon, unde e Yu-Atlanchi? Aici?

— Aici? A făcut ea, râzând. Nu! Yu-Atlanchi este Țara Străbună. Țara Ascunsă, în care au domnit, odată, Cei Șapte Stăpâni și Stăpânii Stăpânilor Aici conduc doar Mama-Șarpe și alții. Locul ăsta, Yu-Atlanchi! A exclamat, amuzată. Din când în când, vânez aici cu A ezitat, privindu-l ciudat. Așa m-a prins cel care zace acolo Vânam. M-am îndepărtat de însoțitorii mei. Uneori îmi place să vânez singură. Am venit spre acești copaci și am văzut un tetuane, cortul vostru. M-am pomenit în fața lui. Am fost prea uimită ca să-l lovesc cu una din astea, a adăugat ea, arătând o tolă aflată la câțiva pași. Înainte de a-mi reveni din uluială, m-a prins Apoi ai venit tu.

Graydon privise spre locul arătat de ea. Pe pământ zăceau trei lănci subțiri, strălucitoare, cu mânere din aur. Două dintre ele aveau vârfurile ascuțite și păreau făcute din opal fin. Cel de-al treilea era un smarald transparent, fără pată Toate aveau lungimea de șase inci și lățimea bazei de trei, cu vârful ascuțit și muchiile tăioase.

În praf zăceau bijuterii neprețuite! În vârful unei lăncii din aur! Pe Graydon l-a cuprins o panică subită. Uitase de Soames și Dancret! Ar fi putut să se întoarcă în timp ce fata era acolo! Fata, cu bijuteriile ei, cu lăncile cu geme în vârf și cu frumusețea ei

— Suarra, a zis Graydon, trebuie să pleci. Repede! Acest om și cu mine nu suntem singurii de pe-aici. Mai sunt doi, în apropiere. Ia-ți lăncile și pleacă. Altfel, n-o să te pot salva.

— Crezi că

— Ți-am spus să pleci! A întrerupt-o el. Oricine ești, de oriunde ai fi, pleacă și stai departe de locul ăsta! Măine o să încerc să-i conving să ne mutăm în altă parte. Dacă ai luptători, să vină să ne batem, dacă asta vrei. Dar ia-ți lăncile și pleacă!

Fața s-a aplecat spre tolă și a ridicat lăncile. l-a întins-o pe cea cu smarald în vârf.

— Primește-o! Să-ți amintești de Suarra.

— Nu, a refuzat-o el. Pleacă!

Dacă ar fi văzut ceilalți bijuteria, știa că n-ar fi reușit să-i convingă să plece. Starrett o zărise, bineînțeles, dar putea să pretindă că povestea lui fusese visul unui bețiv.

Fata îl privea cu un interes subit. Și-a scos brățările și i le-a întins, împreună cu lăncile.

— Vrei să le iei și să-ți părăsești partenerii? Aur și bijuterii O comoară. Asta căutai. Ia-le! Ia-le și pleacă! Lasă-l pe omul ăsta aici. Dacă accepți, o să-ți arăt calea de ieșire din teritoriul interzis.

Graydon a ezitat. Numai smaraldul însemna o avere La urma urmei, le datora vreo loialitate celor trei? Iar Starrett își căutase singur beleaua Dar erau partenerii lui. Plecase cu ei știind ce face. S-a văzut fugind cu baghetele sclipitoare, ajungând în siguranță, lăsându-i pe cei trei neavertizați, nepregătiți, să înfrunte ce?

Nu i-a plăcut o asemenea imagine.

— Nu. Acești oameni sunt din rasa mea. Sunt tovarășii mei. Orice s-ar întâmpla, trebuie să rămân și să lupt alături de ei.

— Dar te-ai fi luptat cu ei pentru mine! De ce să rămâi, când te-ai putea salva? Ai fi liber, ai avea comoara Dacă nu vrei asta, de ce mă lași să plec, știind că, în cazul în care m-ai ține prizonieră sau m-ai omorî, n-aș avea cum să-mi aduc oamenii împotriva voastră?

Graydon a zâmbit.

— Nu pot să-ți fac vreun rău. Și mi-e teamă să te țin prizonieră, pentru că n-aș putea să te apăr. Dar nici nu vreau să fug. Așa că nu mai pierde timpul și pleacă!

Suarra a lăsat lăncile sclipitoare pe pământ, și-a pus brățările înapoi pe brațe și a întins mâinile albe spre el.

— Pe înțelepciunea Mamei, a șoptit fata, te voi salva! Dacă voi putea.

S-a auzit un sunet de corn în depărtare și, după cum părea, din înalturi. I-au răspuns altele, mai apropiate. Note suave, întrebătoare. Cu un ritm străin, nepământesc.

— Vin însoțitorii mei, a zis fata. Aprindeți-vă focul la noapte. Dormiți fără teamă. Dar nu plecați de lângă copacii ăștia.

— Suarra a început Graydon.

— Stai liniștit, l-a avertizat fata. Până când plec.

Cornurile melodioase răsunau mai aproape Fata s-a îndepărtat iute, printre copaci. Vocea i s-a înălțat într-un strigăt limpede. Apoi, un tumult de cornuri. Văruit, tulburător După aceea, tăcere.

Graydon a rămas ascultând. Soarele atinsese câmpurile de zăpadă de pe culmile maiestuoase din fața lui și le transformase în veșminte din aur topit. Umbrele de ametist care le drapau pantele s-au subțiat, s-au vălurit și s-au mișcat încet.

Iar el asculta, abia respirând.

Depart, foarte departe, cornurile au răsunat din nou. Ecou slab al tumultului care se ridicase în jurul fetei. Slab, slab și blând.

Soarele s-a prăvălit dincolo de culmi. Marginile mantiilor lor înghețate scânteiau, de parcă ar fi fost presărate cu diamante.

Apoi s-au întunecat într-o broderie de rubine sclipitoare. Câmpurile aurii și-au pierdut strălucirea, devenind chihlimbarii, apoi s-au transformat în trandafirii scânteietor. După aceea au prins culoarea perlei, apoi s-au decolorat într-un argintiu fantomatic, lucind ca norii din cele mai înalte ceruri. Amurgul grabnic din Anzi s-a prăbușit peste crângul de algarroba.

Abia atunci, Graydon, tremurând de o groază subită, inexplicabilă, și-a dat seama că, în afară de cornurile chemătoare și de strigătul limpede al fetei, nu auzise alt sunet. Nici un zgomot produs de om sau de animale, nici un târât prin tufișuri sau prin iarbă, nici un tropot de picioare ce alergau.

Doar corul melodios al cornurilor

2. SUPRAVEGHETORII NEVĂZUȚI.

Starrett trecuse din amețeala cauzată de lovitură în cea produsă de băutură. Graydon l-a târât în cort, i-a vârat un sac sub cap și a aruncat o pătură peste el. Apoi a ieșit să facă focul. În tufișuri s-a auzit un tropăit. Se întorceau Soames și Dancet.

— Ați găsit vreun semn? l-a întrebat.

— Semn? Nu, a mârâit yankeul. Graydon, ai auzit un fel de corn? Al naibii de tare! Părea să fie chiar aici!

Graydon a confirmat. Pricepuse că trebuia să le relateze celorlalți o parte din cele întâmplare, ca să se pregătească de apărare. Însă ce să le povestească?

Despre frumusețea Suarrei, despre podoabele ei din aur, despre lăncile cu vârfuri din pietre prețioase? Despre ceea ce spusese privind comoara lui Atahualpa?

Dacă ar fi făcut acest lucru, nu s-ar fi înțeles cu ei. Ar fi înnebunit de lăcomie. Totuși trebuia să le spună ceva, ca să fie gata pentru atacul ce urma să înceapă în zori.

Iar fata o să-l învețe minte pe Starrett.

L-a auzit pe Dancret scoțând un strigăt. Intrase în cort și ieșise precipitat. S-a întors spre francezul cel scund.

— Ce-i cu Starrett? A scrâșnit Dancret. La început am crezut că-i beat. Apoi am văzut că-i zgâriat, de parcă s-ar fi luptat cu o pisică sălbatică. Și are o vânătaie cât o portocală! Tu i-ai făcut-o?

Graydon se gândise, între timp, și era pregătit să răspundă.

— Dancret, Soames, am încurcat-o! M-am întors de la vânătoare acum o oră. L-am găsit pe Starrett luptându-se cu o fată. Ți-a-i cel mai grav lucru pe-aici? Știi și voi L-am pocnit pe Starrett, ca s-o salvez pe fată. Poporul ei o să năvălească peste noi, probabil, mâine dimineață. N-are rost să fugim. Nu cunoaștem pustietățile. Locul ăsta e la fel de bun ca oricare, spre a-i întâmpina. Mai bine să petrecem noaptea pregătindu-ne. Poate avem vreo șansă

— O fată? A întrebat Dancret. Cum arăta? De unde venea?

Cum de-a plecat?

Graydon s-a hotărât să răspundă doar la ultima întrebare:

— I-am dat drumul.

— I-ai dat drumul? De ce naiba? A zbierat Soames. De ce n-ai legat-o? Am fi avut un ostatic! Am fi putut să negociem cu hoarda aia blestemată, când ar fi venit indienii!

— Nu era indiană, Soames, a zis Graydon, ezitând.

— Vrei să spui că era albă? Spaniolă? A întrebat Dancret, neîncrezător.

— Nu spaniolă. Dar albă, albă ca noi. Nu știu din ce neam.

Cei doi s-au uitat la el, apoi au schimbat o privire între ei.

— E ceva ciudat în povestea asta, a mormăit Soames, în cele din urmă. Indiferent cărei rase aparținea, de ce ai lăsat-o să plece?

— Pentru că mi-am închipuit că o să avem mai multe șanse, a spus Graydon, ridicând vocea. Credeți-mă, e vorba de oameni despre care nu știm nimic. Exista o singură cale de a scăpa din belea. Dacă o țineam aici, nu ne rămânea nici o speranță!

Dancret s-a aplecat și a ridicat ceva de jos. Ceva care sclipea galben la lumina focului.

— Într-adevăr, ciudat, Soames! Ia uită-te!

I-a întins obiectul strălucitor. O brățară de aur. Când Soames a răsucit-o, a ieșit la iveală un șir verde de smaralde. Căzuse de pe brațul Suarrei, în timp ce se luptase cu Starrett

— Ce ți-a dat fata ca s-o lași să plece, Graydon? A scuipat vorbele Dancret. Ce ți-a spus?

Soames apucase revolverul.

— Nu mi-a dat nimic, a răspuns Graydon.

— Ești un mincinos! A zis, cu răutate, Dancret. Să-l trezim pe Starrett, i-a zis el lui Soames. Să-l trezim iute. Cred că o să ne spună mai mult, oui! O fată care poartă așa ceva! Și el o lasă să plece! A lăsat-o să plece pentru că știe unde se află o grămadă de lucruri din astea! Hai să vedem ce spune Starrett!

Graydon i-a privit cum intrau în cort. După un timp, Soames a ieșit, s-a îndreptat spre un izvor care clipcea printre copaci și s-a întors aducând apă.

N-aveau decât să-l trezească pe Starrett. Să le spună ce-o vrea. Cu siguranță, nu-l vor ucide în noaptea asta. Credeau că știe multe iar de dimineață.

Oare ce-i aștepta de dimineață?

Graydon pricepuse că erau deja prizonieri. Avertismentul Suarrei de a nu părăsi tabăra fusese foarte clar. După tumultul cornurilor de elfi, după dispariția ei subită și tăcerea ce urmase, nu se îndoia că se aflau, așa cum îi spusese ea, sub supravegherea unei puteri, pe cât de formidabilă, pe atât de misterioasă.

Tăcere? Brusc, și-a dat seama că noaptea era ciudat de silențioasă. Nici un zumzet de insectă, nici un fâlfâit de pasăre, nici urmă de semnele vieții din sălbăticie, de după amurg.

Tabăra era asediată de tăcere!

S-a îndreptat spre crângul de algarroba. Câteva zeci de copaci. O mică insulă, înaltă, înfrunzită, în savana acoperită de tufişuri. Copaci mari, așezați într-un fel ciudat, regulat. De parcă n-ar fi crescut la întâmplare, ci ar fi fost plantați cu grijă.

Graydon s-a apropiat de cel mai îndepărtat dintre ei, și-a rezemat mâna de trunchiul ce părea format dintr-o mulțime de larve subțiri, transformate în lemn ușor, cafeniu. S-a uitat în depărtare. Platoul din fața lui sclipea, scăldat de razele lunii. Florile galbene ale arbuștilor de chilco, ce creșteau chiar la poalele copacilor, luceau trist în șuvoiul argintiu. Mireasma slabă, aromată, a quenarului se răspândise de jur-împrejur. Însă nici o mișcare, nici un semn de viață.

Și totuși.

Aerul părea plin de supraveghetori. Le simțea privirea. Știa că o ceată ascunsă înconjurase tabăra. A cercetat atent fiecare tufiș, fiecare umbră. N-a zărit nimic. Certitudinea unei mulțimi ascunse, nevăzute, persista. L-a cuprins un val de iritare. Orice s-ar întâmpla, o să-i oblige să se arate!

A pășit, mândru, în lumina lunii.

Imediat, tăcerea s-a intensificat, s-a încordat, a ajuns la cea mai înaltă octavă. A devenit vigilentă, stătea în așteptare. Gata să sară asupra lui, dacă mai făcea un pas.

L-a înfășurat o răcoare, iar el a început să tremure. S-a adăpostit la umbra copacilor, s-a oprit acolo, cu inima bătându-i nebunește. Tăcerea și-a pierdut violența și s-a retras în cochilia ei, pândind.

Ce-l speriasse? Ce fusese, acolo, în intensificarea tăcerii, de-l atinsese cu degetul spaimei coșmarurilor? A pășit ușor înapoi, fiindu-i frică să-și întoarcă fața de la tăcere. În tabără ardea focul. Teama l-a părăsit.

După panică, a avut o reacție de nepăsare. A aruncat un buștean în flăcări și s-a amuzat când au trosnit scânteile. Leșind din cort după apă, Soames l-a auzit râzând și l-a privit cu răutate.

— Râzi! Râzi cât mai poți! O să râzi altcumva, după ce-o să se trezească Starrett și-o să ne spună ce știe!

— Se pare că l-am adormit zdravăn! A zis Graydon, rânjind.

— Există un somn mai adânc! Nu uita de el! S-a auzit vocea lui Dancret, rece, amenințătoare.

Graydon s-a întors cu spatele spre cort, privind, în mod voit, tăcerea de care fugise. S-a întins și, după o vreme, a început să moțâie.

S-a trezit brusc. La jumătatea distanței dintre el și cort, Starrett năvălise ca un nebun, urlând.

Graydon a sărit în picioare, dar, înainte de a se putea apăra, uriașul ajunsese la el. L-a doborât și l-a strivit sub greutatea lui.

Aventurierul gigantic i-a prins brațele sub genunchi și l-a apucat de gât.

— Ai lăsat-o să plece! A zbierat el. M-ai pocnit și ai lăsat-o să plece! Acum o să te duci după ea, blestematul!

Graydon a încercat să slăbească strânsoarea. Plămânii îl dureau. În urechi îi persista un zgomot asurzitor, iar în fața ochilor lui dansau fâșii stacojii Starrett îl sugruma Cu vederea slăbită, a apucat să zărească două umbre trecând prin lumina focului și apucând brațele ce-l strangulau.

Degetele s-au desprins. Graydon s-a ridicat, clătinându-se. Starrett rămăsese la câțiva pași. Dancret, cu brațele în jurul picioarelor acestuia, atârna ca un terrier micuț. Lângă ei, Soames ținea țeava pistolului înfiptă în burta lui Starrett.

— De ce nu mă lăsați să-l omor? Urla acesta. Nu v-am spus că fata avea pe ea destule pietre verzi, cât să ne-ajungă pentru toată viața? Și există mai multe acolo, de unde vine! Iar el a lăsat-o să plece! A lăsat-o să plece!

Și a început să înjure.

— Fii atent, Starrett! A zis Soames, cu voce calmă. Ori stai liniștit, ori te curăți! Dancret și cu mine nu vrem să pierdem lucrurile alea. Nu vrem să-l lăsăm pe acest trădător să-și bată joc de noi. Nici să omori găina cu ouă de aur. Am

dat de ceva grozav. În regulă. Să profităm. O să stăm jos, liniștiți, iar domnul Graydon o să ne spună ce s-a întâmplat după ce te-a doborât, ce târg a făcut cu fata, totul. Dacă nu se conformează de bunăvoie, avem mijloace să-l obligăm. Asta-i tot. Danc', dezleagă-i picioarele! Starrett, dacă mai faci scandal fără să-ți permit, te împușc! De-acum, eu conduc echipa – împreună cu Danc', ai înțeles?

Graydon, cu mintea mai limpezită, și-a strecurat mâna, încet, spre tocul pistolului. Era gol. Soames a rânjit sardonice.

— Eu l-am luat, Graydon. Și pe al tău, Starrett. Am fost corect cu amândoi. Stați jos!

S-a ghemuit lângă foc, amenințându-l cu pistolul pe Starrett. După o clipă, acesta l-a urmat, mârâind. Dancret s-a trântit lângă ei.

— Vino aici, Graydon! A zis Soames. Vino și scoate tot din tine! Ce ne ascunzi? Te-ai înțeles să te întâlnești cu ea după ce te despărțezi de noi? Dacă da, unde? Fiindcă o să mergem împreună

— Unde ai ascuns lăncile de aur? A șuierat Starrett. Sunt sigur că n-a plecat cu ele

— Taci, Starrett! A ordonat Soames. Eu conduc ancheta. Cum a fost, Graydon? Ți-a oferit lăncile și bijuteriile, ca să-i dai drumul?

— V-am povestit, a răspuns Graydon. N-am cerut nimic și n-am luat nimic. Prostia de bețiv a lui Starrett ne-a vârat în belea.

Am lăsat lata să plece pentru că ăsta-i primul pas spre salvarea noastră. Am crezut că era singurul lucru pe care-l puteam face. Și acum cred la fel.

— Da? A mârâit yankeul. Dacă ar fi fost o indiană, poate că aș fi avut aceeași părere. Dar nu și atunci când e vorba de soia ăla de doamnă de care a pomenit Starrett. Nu, domnule, nu-i ceva normal! Dacă ai fi fost corect, ai fi ținut-o aici până ne întorceam, Danc' și cu mine. Ne-am fi sfătuit și am fi găsit soluția cea mai bună. O rețineam până când veneau oamenii ei și plăteau ca s-o ia nevătămată. Sau îi aplicam un interogatoriu de gradul trei, și spunea de unde avea tot aurul pe care-l căra cu ea. Asta ar fi trebuit să faci, Graydon, dacă n-ai fi fost un câine murdar, mincinos, trădător!

Graydon nu și-a mai stăpânit furia.

— Bine, Soames, o să-ți relatez totul! Ți-am spus adevărul când am susținut că am eliberat-o pentru siguranța noastră! Dar, în afară de asta, a mai existat un motiv: mai degrabă aș fi încredințat-o unei haite de hiene, decât vouă! Am lăsat-o să plece mai mult pentru siguranța ei, decât pentru a noastră! Ești mulțumit?

— Aha! A exclamat Dancret, batjocoritor. Acum înțeleg! O doamnă ciudată, de-o frumusețe rară! Prea bună, prea pură pentru noi! I-a mărturisit asta și a lăsat-o să fugă. „Eroul meu”, a zis ea, „ia tot ce am și părăsește-ți tovarășii ăștia nepotriviți!” „Nu”, i-a răspuns el, gândindu-se cum să obțină cât mai mult, fără să împartă cu noi, „cât timp oamenii ăștia răi vor fi aici, nu te vei afla în siguranță!” „Eroul meu”, a spus ea, „o să mă întorc cu familia mea și vom avea grijă de tovarășii tăi. Iar tu vei fi răsplătit!” Cred că așa s-au petrecut lucrurile.

Graydon a tresărit. Povestea malițioasă a francezului fusese stânenitor de aproape de adevăr. La urma urmei, făgăduiala nerostită a Suarei de a-l salva putea fi interpretată așa cum sugerase Dancret. Dacă le-ar explica dorința lui de a le împărtăși soarta, nu l-ar crede.

Soames îl privise cu atenție.

— Doamne, Danc', cred că ai nimerit la țanc! S-a schimbat la față! Ne-a vândut! A ridicat revolverul, l-a îndreptat spre Graydon, apoi l-a lăsat în jos. Nu, a zis el, decis. Problema-i prea serioasă ca să mă grăbesc să apăs pe trăgaci. Dacă tot ce-ai presupus se adevărește, și cred că ai dreptate, doamna o să-i fie foarte recunoscătoare. Bine. N-o avem pe ea, dar îl avem pe el. Iar dacă-i este atât de recunoscătoare, n-o să-i convingă să fie ucis. Așa că o să-l schimbăm pe tot ceea ce vrem. Legați-l!

A îndreptat pistolul spre Graydon. Acesta nu s-a opus și i-a lăsat pe Starrett și pe Dancret să-i lege încheieturile. L-au împins lângă un copac și l-au așezat pe pământ, cu spatele rezemat de trunchi. Apoi i-au trecut o frânghie pe sub brațe și au înfășurat-o în jurul copacului. După aceea, i-au legat și picioarele.

— Acum, dacă apare ceata ei de dimineață, te vor vedea, și atunci o să aflăm cât valorezi. N-o să ne atace. O să negocieze. Iar dacă n-o să cădem la învoială, primul glonț din revolverul ăsta o să-ți treacă prin burtă! Ca să ai timp, înainte de a muri, să vezi ce-o să-i fac fetei!

Graydon nu i-a răspuns. Știa că, orice ar fi spus, nu le-ar fi schimbat părerea. Și-a găsit o poziție cât de cât confortabilă și a închis ochii. I-a deschis o dată sau de două ori și s-a uitat la ceilalți. Stăteau lângă foc, cu capetele apropiate, vorbind în șoptă, cu figurile încordate, cu ochii strălucind de poftă după comoară.

După o vreme, capul i-a căzut în față. Adormise.

3. LAMA ALBĂ.

Când Graydon s-a trezit, se iviseră zorile.

Înghețase, deși cineva aruncase o pătură peste el. Și-a ridicat cu greu picioarele legate, încercând să-și pună sângele în mișcare. I-a auzit pe ceilalți umblând prin cort și s-a întrebat care dintre ei avusese ideea cu pătura. Și de ce fusese impresionat de acel gest omenos.

Starrett a ieșit din cort, a trecut în fugă pe lângă el, fără nici o vorbă, și s-a dus la izvor. După ce s-a întors și-a găsit de lucru lângă foc. Din când în când, îl privea pe prizonier, fără furie sau ranchiună. În cele din urmă, s-a strecurat în cort, apoi a revenit și s-a furișat spre Graydon.

— Îmi pare rău, a șoptit el. Nu pot face nimic, din cauza lui Soames și a lui Dancret. Ne-am certat strașnic până când am reușit să-i conving să mă lase să te învelesc Bea un pic!

A întins o sticlă spre buzele lui Graydon. Acesta a tras o dușcă zdravănă, care l-a încălzit.

— Să nu-mi porți ranchiună. Am fost beat O să te ajut, dacă.

S-a întrerupt brusc și și-a făcut de lucru cu vreascurile aprinse. Din cort a apărut Soames.

— Îți dau o ultimă șansă, Graydon, a început el, fără vreo introducere. Ia-ne părtași la târgul cu fata și o să uităm totul. O să muncim împreună, o să împărțim câștigul împreună. Ai profitat ieri, dar nu știu dacă-i cazul să te condamni. Dar acum suntem trei împotriva ta, și nu poți să scapi. De ce nu ești rezonabil?

— Ce rost are să o luăm de la capăt? A întrebat Graydon, dezgustat. V-am povestit ieri totul. Dacă ai fi deștept, m-ai dezlega, mi-ai înapoia armele, iar eu aș lupta alături de voi, când va veni vremea. Fiindcă se apropie necazurile, omule, necazuri mari!

— Încerci să ne sperii, ai? A pufnit yankeul. Bine! Există o șmecherie înfigi câte o țepușă sub fiecare unghie și o tot îndesi.

Oricine vorbește, după un timp Dacă nu, mai e chestia aia veche, cu focul îți voi apropia picioarele de el, mai aproape, tot mai aproape Ai să vorbești, când tălpile o să înceapă să se rumenească, să se coacă.

S-a aplecat brusc și i-a mirosit gura.

— Asta era! A exclamat, întorcându-se spre Starrett, cu pistolul întins. I-ai dat băutură! Ai vorbit cu el! După ce ne-am înțeles noaptea trecută că numai eu tratez! Ți-ai dat arama pe față, Starrett! Dancret! Danc', vino iute!

Francezul a ieșit în goană din cort.

— Leagă-I! A strigat Soames, făcând un semn cu capul spre Starrett. Alt trădător! I-a dat băutură! Au pălăvrăgit în timp ce noi eram înăuntru! Leagă-I!

— Soames, a spus francezul, pe. Un ton șovăielnic, dacă o să fie nevoie să luptăm, nu-i bine să rămânem doar doi, non! Poate că Starrett n-a greșit cu nimic

— Dacă o să luptăm, doi pot face cât trei! N-o să las afacerea să-mi scape printre degete, Danc'! Nu cred însă că o să ne batem. Dacă vor veni, va fi o treabă de schimb. Starrett ne-a trădat! Leagă-I!

— Nu-mi place chestia a început Dancret.

Soames a schițat un gest nervos cu pistolul. Francezul cel scund a intrat în cort, s-a întors cu o bucată de funie și s-a îndreptat spre Starrett.

— Ridică mâinile! I-a ordonat Soames lui Starrett.

Starrett s-a conformat, dar, în timp ce-și înălța mâinile, l-a apucat pe Dancret, l-a săltat ca pe o păpușă și l-a ținut între el și yankeul furios.

— Acum trage, blestematule! A strigat el, apropiindu-se de Soames. A apucat cu mâna dreaptă tocul francezului, i-a scos revolverul și l-a ațintit, peste umărul ce se zbătea, spre yankeu. Aruncă pistolul! A mârâit Starrett, triumfător. Sau trage, dacă ai chef. Însă înainte ca glonțul să intre în Dancret, te-am curățat!

A urmat un moment de tăcere sinistă, întreruptă de un clinchet subit de clopoței de aur.

Zăngănitul acestora a pătruns prin ceața criminală ce acoperise tabăra, a împrăștiat-o, a dispersat-o așa cum face soarele cu norii. Soames a coborât pistolul. Strânsoarea de oțel a lui Starrett a slăbit.

Printre copaci apăruse Suarra. Se afla la vreo sută de yarzi².

Era înfășurată, de la gât la glezne, într-o mantie verde. În păr îi sclipea un lanț răsucit din smaralde. Fâșii de gume îi încercuiau încheieturile de la mâini și de la picioare. În urma fetei păsea liniștită o lamă albă ca zăpada, cu un căpăstru lat din aur, de care atârnav ciorchini de clopoței, tot din aur. Pe spinarea argintie a lamei stăteau două coșuri împletite dintr-un fel de papură aurie, strălucitoare.

Nici un războinic în jur. Nu adusesese nici răzbunători, nici călăi. Lângă lamă, un singur însoțitor, înfășurat într-o robă largă, roșie cu galben, a cărui față era ascunsă de o glugă. Singura lui armă era un toiag lung, stacojiu. Mergea cocârjat, ținând și dansând, făcând pași mărunți înainte și înapoi. Mișcări ce sugerau că roba nu acoperea un om, ci o pasăre uriașă. Când a ajuns aproape, Graydon a observat că mâinile care strângeau bastonul erau subțiri și albe, cu paloarea transparentă a bătrâneții.

A tresărit în legături, cuprins de groază. De ce se întorsese singură, fără paznici puternici? Numai cu acel bătrân și împodobită cu aur și bijuterii. Doar o avertizase. Ea ignora amenințarea. Părea că venise astfel de bunăvoie, să se amuze de poftetele care ar fi trebuit, de fapt, s-o îngrozească

— Diable! A șoptit Dancret. Smaraltele!

— Doamne, ce fată! A mormăit Starrett, cu nările umflate, cu o sclipire roșie în ochi.

Soames tăcea. Perplexitatea și suspiciunea acestuia înlocuiseră uimirea cu care urmărise apropierea grupului. N-a zis nimic nici atunci când fata și însoțitorul ei s-au oprit lângă el. Îndoiala din ochii lui s-a amplificat. A scrutat drumul pe care veniseră, cercetând fiecare copac, fiecare tufiș. Nici o mișcare, nici un sunet.

— Suarra! A strigat, disperat, Graydon. De ce te-ai întors?

Ea s-a îndreptat spre el, a scos un pumnal de sub mantie și a tăiat funia ce-l ținea legat de copac. Apoi a strecurat lama între corzile ce-i strângeau încheieturile. Bărbatul a sărit în picioare, clătinându-se.

— Nu-ți priește faptul că am venit? A întrebat ea, cu o voce plină de dulceț.

Înainte de a-i răspunde, Soames pășise în fața ei. Graydon a observat că ajunsese la o concluzie, că hotărâse un anumit curs al evenimentelor. A făcut o plecăciune adâncă, neîndemânatică, în bătaie de joc, spre fată. Apoi i s-a adresat lui Graydon:

— Poți să rămâi dezlegat, cât timp o să faci ce vreau eu! Fata s-a întors, asta contează! Pare să țină mult la tine. Deci putem s-o convingem să ne răspundă la întrebări. Da, domnule și tu o plăci pe ea și asta ne e de folos cred că nu ți-ar plăcea s-o vezi legată și întâmplându-i-se anumite lucruri. Dacă ții ca lucrurile să se petreacă pașnic, nu-i vorbi când nu sunt pe-aproape! Nu uita că știi aymara la fel de bine ca tine! Trebuie să aud orice cuvânt, ai înțeles? Asta-i tot.

Apoi s-a întors spre Suarra.

— Vizita ta ne aduce multă fericire, fecioară, i-a zis el, în aymara. Aș dori să se prelungească, dacă ne vom înțelege și cred că ne vom înțelege.

În vorbele lui se strecurase o amenințare ascunsă. Fata n-a lăsat să se vadă dacă o sesizase sau nu.

— Ne ești străină. Și noi ție. Avem multe de învățat, unii de la alții.

— Adevărat, a răspuns ea, liniștită. Cred că dorința ta de a mă cunoaște e mai mare decât a mea, de a afla mai multe despre voi. Mai ales că prima lecție n-a fost prea plăcută.

Suarra i-a aruncat o privire lui Starrett.

— Lecțiile pot fi plăcute sau neplăcute, după cum alegi.

O clipă, Suarra a părut să nu remarcă spusele lui. Apoi, ochii i-au fulgerat brusc.

— Fără amenințări! L-a prevenit ea. Eu, Suarra, nu-s obișnuită cu amenințări! Mai bine păstrează-le pentru tine!

— Așa?

Soames a făcut un pas înspre ea, cu figura schimonosită subit. S-a auzit un cotcodăcit sec dinspre silueta cu glugă. Suarra s-a oprit. Furia i-a dispărut și a devenit din nou prietenoasă.

— M-am pripit, i-a zis lui Soames. Oricum, nu este niciodată înțelept să ameninți câtă vreme nu cunoști puterea celui cu care discuți. Amintește-ți că nu știi nimic despre mine. Iar eu știu că tu vrei să afli de unde provin astea, a zis

ea, atingându-și bijuteriile. Vrei să știi dacă mai sunt multe acolo și dacă poți să iei tu singur câte poți căra. Ei bine, o să afli. Am venit să-ți spun.

La această declarație atât de sinceră, atât de deschisă, suspiciunea și îndoiala l-au cuprins iarăși pe Soames. S-a încruntat și a cercetat cu privirea drumul pe care venise Suarra.

— Soames! A zis Dancret, apucându-l de braț, cu degete tremurătoare. Coșurile de pe lamă nu-s din papură ci din aur, aur curat, împletit! Diable, ce lovitură!

Ochii lui Soames au scânteiat.

— Du-te și supraveghează drumul pe care au venit, Danc'! Nu-mi place treaba! Pare prea ușoară, ca să fie reală! la pușca și stai la liziera crângului, iar eu o să încerc să aflu ce și cum

— N-ai de ce să te temi, i-a spus fata, ca și cum i-ar fi înțeles cuvintele. N-o să-ți fac nici un rău. Dacă o să pățești ceva, o să fie din vina ta, nu a noastră. Am venit să vă arăt calea spre comoară. Doar atât. Mergeți cu mine, și o să găsiți locul în care asemenea bijuterii cresc ca florile în grădină. Veți vedea aurul curgând, trăind din S-a oprit, ezitând, apoi a continuat, de parcă ar fi recitat o lecție: Curgând ca apa. Puteți să vă scăldați în izvorul acela, să beți din el, să cărați cât vă țin puterile. Sau, dacă vă pare rău să-l lăsați, puteți rămâne cu el veșnic, chiar puteți deveni o parte a lui. Oameni din aur.

Suarra s-a întors și s-a îndreptat spre lamă.

Au urmărit-o cu privirea uimiți, apoi s-au uitat unul la celălalt. Pe figurile celor trei se citeau lăcomia și îndoiala. Pe a lui Graydon, uluirea.

— Avem mult de mers, a zis ea, ținând mâna pe capul lamei.

Sunteți, într-un fel, oaspeții mei. V-am adus un dar de bun-sosit.

A ridicat capacele coșurilor. Graydon a observat că. Însoțitorul ei se purta ciudat pentru un servitor. Dacă era servitor Nu făcea nimic s-o ajute. Stătea tăcut, nemișcat, cu figura acoperită.

Graydon a făcut un pas, s-o ajute. Fata i-a zâmbit timid. În adâncul ochilor acesteia se ghicea mai mult decât căldură, mai mult decât prietenie. Mâinile ei s-au grăbit să le atingă pe ale lui.

În aceeași clipă, Soames s-a strecurat între ei.

— Amintește-ți ce ți-am spus!

— Ajută-mă! I-a cerut Suarra.

Graydon a ridicat un coș și l-a așezat lângă ea. Fata a săltat ușor capacul din metal și a scos un pachet lucitor. L-a scuturat, iar vântul a fluturat o pânză sclipitoare, care s-a întins pe pământ ca o țesătură din funigei torși de păianjeni de argint.

Apoi a scos din paner cupe din aur; farfurii adânci, în formă de corabie, tot din aur; două ulcioare înalte, cu mânere din șerpi încolăciți, modelați din rubine topite. După aceea, coșulețe împletite din aur. Acoperise pânza de argint cu farfurii și cupe. A deschis coșulețele. În ele se găseau fructe necunoscute, aromate, pâini și prăjituri colorate bizar. Suarra le-a așezat pe farfurii. A îngenuncheat la capătul pânzei, a luat unul dintre ulcioare, i-a desfăcut dopul și a turnat în cupe vin limpede, chihlimburiu.

Și-a înălțat privirea spre ei și a făcut un gest grațios cu mâna.

— Luați loc! Mâncați și beți!

L-a invitat pe Graydon lângă ea. În tăcere, cu ochii ațintiți asupra grămezii strălucitoare, Starrett, Dancret și Soames s-au ghemuit în fața celorlalte farfurii. Soames a apucat un talger și l-a cântărit în mână, scuturându-i conținutul pe pânză.

— Aur! A constatat el, gâfâind.

Starrett a început să râdă, nebunește. Apoi a ridicat pocalul plin cu vin.

— Stai! L-a oprit Dancret. „Mâncați și beți” a zis ea! Mâncați și beți, pentru că mâine veți muri, nu?

Soames a tresărit, cu figura mai bănuitoare ca de obicei.

— Crezi că-s otrăvite?

— Poate da, poate nu, a mormăit francezul cel scund. Oricum, cred că-i mai bine să-i spunem: „După dumneavoastră!”

Fata s-a uitat la ei, apoi, întrebătoare, la Graydon.

— Le e teamă. Cred că ai

— Că am pus somn sau moarte în mâncare? Dar tu? A întrebat Suarra.

Drept răspuns, Graydon a apucat cupa și a sorbit din ea.

— Mi se pare normal să vă temeți, i-a spus fata lui Soames, pentru că voi așa ați fi procedat dacă ați fi fost în locul nostru. Greșiți. Vă spun încă o dată că trebuie să vă fie teamă doar de ceea ce stă la pândă în interiorul vostru.

A turnat vin în cupa din fața ei și a băut. A rupt un colț din pâinea aflată dinaintea lui Starrett și l-a mâncat. A luat o prăjitură de pe platoul de lângă Dancret și a mestecat-o. Și-a înfipt dinții albi într-un fruct.

— Sunteți mulțumiți? Fiți siguri că, dacă dorința mea ar fi fost să vă provoc moartea, n-aș fi ales calea asta.

O clipă, Soames a privit-o țintă. Apoi a sărit în picioare, s-a repezit la silueta cu glugă și i-a tras-o într-o parte. Figura descoperită arăta ca fildeșul vechi. Străbătută de o sumedenie de linii subțiri. O figură pe care era întipărită o vechime incredibilă. Însă ochii păreau pe atât de sclipitori, de tineri, pe cât de străvechi arăta obrazul. S-a uitat la Soames, iar acesta s-a retras și a lăsat gluga să cadă, încet, la loc. După aceea s-a întors lângă fața de masă din argint. Culoarea îi dispăruse din obraji. S-a așezat și a băut îndelung. Mâna care ținea pocalul îi tremura.

A sorbit și iar a sorbit. Curând, vinul a alungat frica. Cei trei goliseră primul ulcior. Apoi, un al doilea, adus de Suarra din panerele lamei. În cele din urmă, Soames s-a ridicat.

— Continuă tot așa, surioară, și-o să devenim prieteni! A spus el, aproape beat.

— Ce zice? S-a interesat fata.

— Aprobă comportarea ta, i-a răspuns, sec, Graydon.

— Bine, a zis Suarra, sculându-se și ea. Atunci, să mergem!

— Mergem, surioară, nici o teamă, a mormăit Soames. Danc', stai de veghe! Hai, Bill, a zis el, bătându-l pe Starrett pe umăr. Totul e în regulă! Să uităm ce-a fost, Graydon!

Starrett s-a ridicat și el, l-a prins pe yankeu de braț și s-au împleticit împreună spre cort. Dancret, asupra căruia vinul avea un efect mai slab, s-a așezat pe o buturugă, lângă foc, cu pușca la îndemână.

Graydon a zăbovit. Soames uitase de el. Cel puțin pe moment. Trebuia să profite de răgaz, să se înțeleagă cu acea fată ciudată. Frumusețea și blândețea ei îl impresionaseră, așa cum nu reușise nici o femeie. S-a tras atât de aproape de fată, încât l-a învăluit mireasma părului acesteia. Atât de aproape, încât umărul ei, pe care-l atinsese, a strecurat o flăcărie în trupul lui.

— Suarra a început Graydon.

Fata s-a întors, i-a făcut semn să tacă, apăsându-i buzele cu degetele ei subțiri.

— Nu acum, a șoptit Suarra. Nu acum Nu-mi spune ce-i în inima ta. Nu acum! Nici altă dată! Am promis că o să te salvez, dacă pot. Din această promisiune s-a născut alta, a continuat ea, privind cu subînțeles silueta însoțitorului tăcut. Așa că nu-mi vorbi sau spune-mi doar banalități.

A început să strângă cupele și farfuriile din aur. Graydon i-a dat o mână de ajutor, gândind că asta-i un lucru destul de prozaic. Fata a acceptat fără comentarii, fără să-l privească.

Când ultima cupă strălucitoare a fost așezată în coș, Graydon a intrat în cort, să-și strângă bagajele și să le încarce pe catâr. A auzit vocea lui Starrett și a lui Soames.

— Nu-i indiană, zicea Starrett. E mai albă ca noi. Ce ar putea să fie? Și ce fată Doamne!

— O să aflăm noi din ce neam sunt, a răspuns Soames. La naiba cu fata! Ia-o, dacă vrei! Dar cu aș străbate douăsprezece iaduri, ca să ajung la locul din care a adus lucrurile alea. Omule, cu ce-o să încercăm pe catări și pe lamă, putem cumpăra întreaga lume!

— Da. Cu condiția să nu existe vreo capcană!

— Avem toate atuurile, a grăit Soames, prin vocea vinului. Cine să ni se împotrivească? Un boșorog și o fată? Să-ți spun care-i părerea mea. Nu știu cine sau ce sunt, dar nu cred să fie mulți. Dacă ar fi fost, ar fi năvălit peste noi. Nu, abia așteaptă să plecăm, și sunt dispuși să ne lase să cărăm atât cât ne țin puterile. Vor să scape de noi cât mai repede și mai ieftin. De ce? Pentru că și-au dat seama că noi trei îi putem rade de pe fața pământului!

— Trei? Vrei să zici patru! Mai e și Graydon.

— Graydon nu contează. Ne-a vândut! O să am grijă de el, la timpul potrivit! Acum ne e de folos. Fata îl place. Dar la vremea împărțelii, o să fim doar trei! Ba chiar doi, dacă te porți ca azi-dimineață!

— Gura, Soames! A mârâit Starrett. Băutura a fost de vină. Am terminat cu ea, după ce am văzut marfa. Sunt de partea ta. Fă ce vrei cu Graydon, dar vreau fata! Înțelege-mă! Îți dau o parte din ceea ce-mi revine!

— La naiba, Bill! Am fost împreună mulți ani. Ajunge pentru toți! Ia fata pe gratis!

În fața ochilor lui Graydon dansau pete roșii. S-a oprit în timp ce mâinile i se întinseseră să sfâșie pânza cortului. Așa nu avea cum s-o ajute pe Suarra Ce să facă, dezarmat?

Trebuia să-și găsească pistoalele Oricum, pericolul nu era iminent. Nu puteau să-i facă nimic până când nu ajungeau la locul comorii. Locul în care făgăduise Suarra să-i conducă.

S-a retras vreo zece pași, a așteptat o vreme, apoi s-a întors, făcând zgomot, spre cort. A dat perdeaua la o parte și a intrat.

— Ți-a trebuit cam mult să vii! A bombănit Soames. Ai vorbit cu ea?

— Nici un cuvânt, a mințit, calm, Graydon, strângându-și lucrurile. Nu crezi că-i cazul să terminăm cu prostiile și să-mi dai pistoalele înapoi?

Soames n-a răspuns.

— Bine. Am vrut să fiu pregătit, când va începe bâlciul. Dar, dacă preferi să faci singur treaba, o să stau să te privesc. Să vedem cum o să te descurci. Mie nu-mi pasă.

— Ba să-ți pese! A zis Soames. Ar fi bine să-ți pese! Dacă începe bâlciul, n-am chef de un glonț în spate! De-aia n-o să capeți revolverele! Iar dacă se pornește încăierarea, n-o să-ți las nici o șansă! Ai înțeles?

Graydon s-a cutremurat. Au strâns bagajele în tăcere, apoi cortul, și au încărcat catării.

Suarra îi aștepta lângă lama cea albă. Soames s-a apropiat de ea, arătându-i revolverul.

— Știi ce-i ăsta?

— Sigur, a răspuns fata. Arma morții folosită de cei din neamul vostru.

— Adevărat. Și aduce fulgerător moartea Mai iute decât lăncile și săgețile, a grăit el pe un ton ridicat, să-l audă și însoțitorul cel tăcut. Acești bărbați și cu mine avem și altele, mai ucigătoare. Cuvintele tale pot fi sincere, și sper să fie. Pentru siguranța ta, a bărbatului acesta și a celui care a venit cu tine. M-ai înțeles? A rânjit Soames, ca un lup flămând.

— Am înțeles, a răspuns Suarra, calmă. N-ai de ce să te temi.

— Nu mă tem. Însă tu ai motive să-ți fie frică! A privit-o amenințător, apoi și-a vârât pistolul în teacă. Mergi înainte! A ordonat el. Însoțitorul tău, după tine. Apoi o să urmeze Graydon.

Noi trei vom încheia șirul, cu armele morții pregătite.

Astfel orânduți, au trecut printre uriașii algarroba și au pătruns în spațiul ciudat, ca un parc, din spatele lor.

4. FĂPTURA CARE FUGEA.

Au călătorit prin savană aproape o oră, apoi Suarra a cotit spre stânga, pătrunzând în pădurea ce acoperea coastele unui munte imens. Copacii erau deși, iar Graydon nu zărea nici urmă de drum, deși fata mergea fără să șovăie. După încă o oră, au început să urce. Umbra devenea tot mai întunecată, până când fata s-a transformat și ea într-o umbră. Care alerga.

De vreo câteva ori, Graydon i-a privit pe cei trei din spatele lui. Nu le plăcea întunericul. Mergeau alături, alarmați, gata să surprindă orice semn de ambuscadă. Iar când obscuritatea verde s-a intensificat, Soames i-a ordonat să stea lângă Dancet și Starrett. A ezitat, citind pornirea de asasin din ochii yankeului, dar. Și-a dat seama de inutilitatea oricărei rezistențe și a rămas în urmă. Soames s-a apropiat de silueta cu glugă, iar Dancet l-a tras pe Graydon între el și Starrett, rânjind.

— Soames și-a schimbat planurile, a șoptit Dancet. Dacă apar necazuri, îl va împușca imediat pe diavolul cel bătrân. Va păstra fata, ca să negocieze cu poporul ei. Te va păstra și pe tine, ca să negocieze cu fata. Îți place planul?

Graydon n-a răspuns. Când francezul se apropiase, simțise apăsarea revolverului în coaste. Dacă ar fi fost atacați, intenționa să se repeadă la Dancet, să-i smulgă pistolul și să-și încerce norocul. L-ar fi împușcat pe Soames cu aceeași lipsă de scrupule cu care l-ar fi împușcat și Soames.

În pădure se întunecase de-a binelea. Siluetele din față păreau niște pete mișcătoare. Apoi, obscuritatea a început să se lumineze. Trecuseră printr-o râpă, printr-o strâmtoare, ale căror ziduri se retrăgeau acum.

După câteva minute, în fața lor s-a ivit o deschidere uimitoare, o despicătură cu pereți înalți de mii de picioare³. În spatele ei, un potop de raze de soare. Suarra s-a oprit în pragul de piatră, cu un gest de avertizare, a privit dincolo, apoi le-a făcut semn s-o urmeze.

Graydon a trecut pragul, clipind. Cât vedea cu ochii, se întindea o câmpie acoperită de iarbă. Din verdeață răsăreau stânci izolate, uriașe, ca menhirii druzilor. Nici un copac. Câmpia avea forma unei farfurii. Un oval enorm, atât de simetric, de parcă ar fi fost modelat de degetele unui olar ciclop. Dincolo de suprafața înierbată, la vreo trei mile⁴, începea iarăși pădurea. Îmbrăca poalele altui munte gigantic, ce se înălța vertical, cel puțin o milă. Pantele abrupte descriau un cerc perfect, precum conul sacru al lui Fujiyama, dar de câteva ori mai mare.

Castronul acela imens era limitat de un podiș lat, situat la vreo sută de picioare deasupra fundului văii, iar marginile acesteia se rotunjeau, ca lanțurile unei farfurii. Pentru a întări impresia de vas uriaș, podișul se bomba spre centru, ca bordura unei străchini. Graydon bănuia că sub tălpile lor se afla o cavitate, că, dacă ar fi căzut cineva de pe acel podiș, n-ar fi putut să se cațăre înapoi, din cauza curburii. Podișul era lat de vreo douăsprezece picioare și semăna mai mult cu un drum croit meticulos de mâini omeneste, decât cu o creație a naturii. Într-o parte, castronul curbat al văii, cu monoliții ciudați și culmea circulară a muntelui misterios. În cealaltă, pante împădurite, imposibil de escaladat.

Au mers pe calea ce semăna a bordură de strachină. Se făcuse amiaza. S-au oprit într-un luminiș de lângă drumul cel ciudat și au scos din saci un dejun frugal. În munți, murmură un izvor. Și-au umplut ploștile și au adăpat animalele. De data asta, Suarra n-a mâncat cu ei.

Pe la jumătatea după-amiezii, ajunseseră aproape de capătul nordic al castronului. Tot timpul drumului, muntele circular din câmpie își desfășurase arcul uriaș de stâncă. Se pornise vântul, șuierând prin pădurea îndepărtată, culcând iarba înaltă din fața lor.

Deodată, Graydon a auzit un sunet slab, îndepărtat, purtat de vânt. Un șuierat ascuțit, scos, parcă, de o armată de șerpi. Fata s-a oprit, întorcându-se în direcția sunetului. Acesta s-a auzit din nou, mai puternic. Suarra a pălit, dar a spus cu o voce fermă:

— Suntem în pericol. Pentru voi, e mortal. Poate scăpăm, poate nu. Până când vom afla la ce trebuie să ne așteptăm, să ne ascundem. Luați-vă animalele și vârați-le în tufișurile alea! I-a sfătuit ea, arătând spre coastele muntelui. Voi patru, furișați-vă după copaci. Legați boturile animalelor, să nu scoată nici un sunet.

— Da? A mârâit Soames. Deci asta-i capcana! Bine, surioară! Știi ce ți-am spus! Ne ascundem după copaci, dar mergi cu noi, pentru orice eventualitate!

— O să merg cu voi! A răspuns ea, cu demnitate.

Soames a privit-o, apoi s-a întors brusc.

— Danc', Starrett, duceți catării! Graydon, rămâi cu animalele și ai grijă să nu faci zgomot! Vom fi în apropiere. Cu arme. Nu uita, fata o să stea cu noi!

Din nou, șuieratul purtat de vânt.

— Repede! I-a grăbit fata.

După ce au ajuns la adăpostul copacilor și al tufișurilor, Graydon și-a dat scama că însoțitorul cu glugă al Suarrei nu li se alăturase, nu căutase ascunziș în pădure. A dat crengile la o parte, privind cu grijă printre ele. Nu se afla nimeni pe drum.

O rafală bruscă a zguduit copacii. A adus cu ea și șuieratul.

Mai apropiat, mai strident. Cu o tonalitate ce l-a făcut să palpite de-o spaimă neobișnuită.

Ceva, de-un stacojiu violent, s-a înălțat deasupra arborilor aflați la o jumătate de milă de ei. A planat. Peste câmpie, până la poalele unuia dintre monoliți. S-a cățărat în vârful acestuia și a rămas acolo, privind parcă spre pădurea din care venise. Arăta ca o insectă uriașă, dar sugera o umanitate incredibilă, monstruoasă.

Ființa stacojie a alunecat de pe monolit și s-a târât prin iarbă, spre ei. Din pădure a țâșnit ceva ce părea, la prima vedere, o haită de câini de vânătoare. Graydon a priceput că, indiferent ce erau acele făpturi, cu siguranță nu erau câini. Săreau ca niște canguri, iar în timpul salturilor sclipeau verde și albastru în lumina soarelui, de parcă ar fi fost îmbrăcate în cămăși de zale, confecționate din smaralde și safire. Nu aveau limbi de câini și de aceea scoteau acel șuierat infernal.

Făptura stacojie s-a repezit spre dreapta, apoi spre stânga. În cele din urmă, s-a oprit lângă un monolit și a rămas acolo.

Dintre copaci a apărut o altă ființă monstruoasă. Strălucea, ca și făpturile ce alergau, dar părea făurită din marmură neagră.

Avea un trup de cal de tracțiune gigantic și un gât lung, reptilian.

La baza gâtului, călare, un om!

Graydon și-a scos binoclul și l-a îndreptat spre haită. În vizor a apărut una dintre ființele care fugiseră. Stătea dreptă, cu capul ridicat, ca un câine de vânătoare.

Un dinozaur!

Micșorat la dimensiunile unui dog danez uriaș. l-a văzut coada boantă, în formă de cazma, care alcătuia, împreună cu picioarele puternice, ca niște stâlpi, un trepied ce sprijinea fiara, își ținea trupul înălțat. Labele scurte din față arătau la fel de mușchiuloase ca și cele din spate. Le ținea la piept, gata să înhațe. Se terminau cu patru gheare lungi, ascuțite, una fiind mai depărtată de celelalte, ca un deget mare.

Ceea ce luase drept cămașă de zale din safire și smaralde erau, de fapt, solzi, suprapuși, ca la armadillo. Din suprafețele și marginile lor netede, soarele scotea sclipiri de giuvaeruri.

Făptura și-a întors capul, pe gâtul scurt, ca al unui taur. Părea să privească spre Graydon. Acesta i-a văzut ochii roșii, firoși, de sub fruntea osoasă, proeminentă, botul de crocodil, dar mai mic și mai bont. Fălcile acestuia aveau colți galbeni, ascuțiți.

Călărețul s-a îndreptat spre dinozaur. Și animalul pe care-l călărea era tot un dinozaur. Cu solzi negri și coadă lungă, cu gât șerpuitor, mai subțire decât partea centrală a unui piton uriaș.

Călărețul era un bărbat din rasa Suarrei. Avea aceeași albeață de fildeș a pielii, aceeași regularitate clasică a trăsăturilor, dar i se întipăriseră pe figură aroganța și cruzimea indiferentă. Purta un costum mulat pe trup, verde, ce-i scotea în evidență părul de-un auriu sclipitor. Stătea pe-o șa ușoară, fixată la baza gâtului lung.

Hățuri zdravene duceau până la fălcile capului mic, negru, ca de șarpe, al dinozaurului.

Lui Graydon i-a căzut binoclul din mână tremurândă. Ce fel de om putea să vâneze, folosind dinozauri, în loc de cai și de câini?

S-a uitat spre poalele monolitului, unde se ghemuise făptura stacojie. Nu se mai afla acolo. A remarcat o sclipire roșie în iarba înaltă, la aproape o mie de picioare de el. Ființa se târa spre marginea văii.

Apoi, o chemare zguduitoare, ca șuieratul miilor de sirene.

Haita descoperise urma, țopăia după ea ca un talaz uriaș, strălucind verde și albastru.

Făptura stacojie a țâșnit din iarbă și s-a ridicat pe patru picioare lungi, cu capul la patru yarzi deasupra solului. Pe membrele ei imense se sprijinea trupul rotund, nu mai mare decât al unui copil. Pe părți, două brațe asemănătoare celor omenesti, însă de două ori mai mari decât acelea obișnuite. Corpul, brațele și picioarele erau acoperite de un păr fin, stacojiu. Graydon nu-i vedea fața întoarsă către urmăritori.

Haita s-a năpustit spre ea. Făptura s-a repezit, ca fulgerul, spre marginea văii.

Graydon a auzit, dedesubt, zgârieturi frenetice. La marginea drumului, au apărut niște mâini cenușii, care s-au apucat de stânci cu degete lungi, ca niște ace boante, din os. S-au prins și au alunecat mai departe. În urma lor s-au ivit brațe lungi, acoperite cu păr roșu.

Apoi, deasupra marginii văii a răsărit o figură cenușie, ca și mâinile. Cu doi ochi mari, rotunzi, galbeni, care nu clipeau.

O figură de om – și totuși nu a unui om.

O figură cum nu mai văzuse dar nu se putea înșela asupra omenescului din ea omenesc ce o acoperea ca un voal.

l s-a părut că vede un hăț roșu zburând prin aer, atingând figura. Bastonul roșu al însoțitorului Suarrei. Indiferent dacă avusese sau nu dreptate, ghearele ce se agățaseră s-au desprins, iar fața cenușie a dispărut.

Din prăpastia nevăzută s-au ridicat un țipăt de agonie, jalnic, și un șuierat triumfător. Atunci, în câmpul lui vizual a năvălit dinozaurul cel negru, cu călărețul lui cu păr auriu. După ei, haita. Au traversat câmpia ca un nor de furtună, urmat de fulgere din smarald și safir. Au pătruns în pădure, apoi au dispărut.

Suarra a ieșit din umbra copacilor, însoțită îndeaproape de cei trei aventurieri, palizi și tremurând. A rămas cu figura împietrită, privind cu scârbă spre locul în care plecaseră dinozaurii.

— Suarra, a șoptit Graydon, ce era creatura aia care fugea? Avea figură de om

— Nu era om, i-a răspuns ea. Un Țesător. Probabil a încercat să evadeze Sau poate Lantlu i-a oferit o cale care să-l tenteze să scape Lui Lantlu îi place să vâneze cu xinli, iar în lipsă de altceva se mulțumește cu un Țesător.

— Un Țesător? Avea chip de om! S-a auzit vocea lui Soames.

— Nu era om, a repetat ea. Nu așa cum sunteți voi. Cu multă, multă vreme în urmă, strămoșii lui au fost oameni, e adevărat, dar acum el e doar un Țesător. S-a întors spre Graydon. Yu-Atlanchienii l-au făcut, prin priceperea lor. Pe el și pe cei ca el. Să-ți amintești acest lucru, Graydon, când vom ajunge la capătul călătoriei!

A pășit pe cărare. Acolo aștepta făptura cu glugă. Liniștită, de parcă nu se întâmplase nimic. Fata și-a chemat lama albă și a trecut în fruntea micii caravane. Soames l-a împins pe Graydon, trezindu-l din gândurile tulburi în care-l cufundase avertismentul ciudat.

— Ia-ți locul, Graydon! A mormăit el. Te urmăim. Mai târziu, vreau să vorbim. Poate c-o să-ți înapoiem armele, dacă vei da dovadă de cumpătare

— Grăbiți-vă! A spus Suarra. Soarele coboară, trebuie să mergem repede. Înainte de amiaza viitoare, veți vedea grădina de giuvaeruri și aurul viu curgând pentru voi, să faceți cu el ce doriți. Sau aurul să facă din voi ce vrea.

I-a privit pe cei trei cu o umbră de ironie. Buzele lui Soames s-au subțiat.

— Să mergem mai departe, surioară, a zis el, sardonice. Tot ce ai tu de făcut, e să ni-l arăți, și cu asta ți-ai terminat treaba. Restul ne privește.

Fata a ridicat din umeri, nepăsătoare. Au pornit din nou la drum.

Câmpia era liniștită, pustie. Din pădure nu răzbătea nici un sunet. Graydon încerca să înțeleagă ce se întâmplase. Un Țesător, așa numise Suarra făptura stacojie și adăugase că strămoșii acestuia fuseseră oameni ca ei și-a amintit ce-i povestise, la prima întâlnire, despre puterile misteriosului Yu-Atlanchi. Însemna că poporul ei stăpânea secretele evoluției atât de bine, încât putea să inverseze procesul? Putea controla involuția?

De ce nu? În lunga călătorie a omului de la piftia primară din mările calde ale începuturilor, trecuse prin miliarde de înfățișări. În timp ce se ridica de la o formă la alta, ajungând la vertebrate, înlocuind sângele rece cu cel cald, omul rămânea, totuși, rudă cu peștii pe care-i pescuiește azi, cu făpturile cu blană, ale căror piei le îmbracă femeile, cu maimuțele pe care le prinde în junglă pentru cercetări sau de amuzament. Chiar și păianjenii care țin în grădină, și scorpionii care fug de amenințarea picioarelor lui îi sunt, de foarte departe, frați de sânge.

Când Sf. Francis din Assisi vorbea de Fratele-Muscă, de Fratele-Lup, de Fratele-Șarpe, emitea un adevăr științific.

Toată viața de pe pământ are o origine comună. Diferite acum, cu înfățișări proteene, omul și fiara, peștele și șarpele, șopârla și pasărea, albină și păianjenul, toate provin dintr-un amestec de gelatină aflată, cu milioane de ani în urmă, în apele nu prea adânci ale primelor mări. Gregory din Edinburgh a numit acest amestec protaebion – prima materie a vieții, din care s-a dezvoltat tot ce viețuiește.

Germenii acestor forme rămăseseră, dormind, în om, în cursul ascensiunii sale lente?

Roux, marele savant francez, luase ouă de broască și, intervenind asupra lor, obținuse broaște uriașe sau pitice, cu două capete la un singur trup, cu un cap și opt picioare, cu trei capete și sute de picioare iar din aceleași ouă obținuse făpturi ce nu semănau deloc a broască.

Rusul Vomikov și germanul Schwartz efectuaseră experiențe cu forme mai evolute de viață, producând himere, creaturi de coșmar, pe care fuseseră nevoiți să le ucidă imediat.

Dacă Roux și ceilalți făcuseră asemenea lucruri – și Graydon știa bine că le făcuseră – de ce n-ar fi posibil ca savanți mai renumiți să trezească acei germeni ce dormeau în om, să creeze făpturi cum era cea stacojie? Un om-păianjen!

Natura însăși oferă sugestii. Natura dădea naștere, din când în când, unor anomalii – monștri umani marcați exterior, dacă nu și interior, cu stigmatul fiarei, al peștelui, chiar al crustaceului. Copii cu branhii, sau cu coadă, sau cu blană. Embrionul uman trece prin toate aceste stadii, pornind de la celula protoplasmatică, comprimând drama evoluției desfășurate de-a lungul unor ere în mai puțin de un an.

— Nu s-ar putea ascunde în Yu-Atlanchi acela pentru care creuzetul nașterii nu are secrete, acela care poate umbla în el, modelându-i conținutul după voie?

Un război de țesut nu-i decât o mașină moartă, dacă nu-i acționat de degete pricepute. Păianjenul reprezintă, în același timp, și mașina, și meșteșugarul, torcând și țesând mai sigur, mai riguros, decât orice mecanism lipsit de viață, dar acționat de om. Ce mașină făurită de om se apropie de delicatețea, de frumusețea pânzei de păianjen?

Brusc, Graydon a avut senzația că privește o întreagă lume nouă, grotescă – bărbați-păianjen și femei-păianjen, aplecați asupra unor țesături uriașe, țesând cu degete ca niște ace pânzeturi minunate; bărbați și femei-cârțiță săpând rețele de tuneluri subterane, cloaca, pentru cei care le-au dat ființă; făpturi-amfibie care aveau grijă de apă O fantasmagorie a umanității, îngemănată monstruos cu mașina perfectă a naturii, încă ușor de modelat în pânțele!

Tremurând, a izgonit această viziune de coșmar.

5. CORNURILE ELFILOR.

Când au ajuns la capătul câmpiei ovale, soarele asfințea. Din munte țâșnea un turn, care aproape că atingea malul abrupt. S-au înșirat prin trecătoarea îngustă dintre cele două culmi, mergând prin semiîntuneric, pe podeaua de stâncă netedă.

Drumul urca într-o pantă ușoară. Soarele se afla în spatele muntelui dinspre Vest. Când au ieșit din strâmtoare, se lăsa întunericul.

S-au oprit la marginea unei poieni. În stânga, curbura muntelui circular își urma drumul. Locul în care stăteau era mai degrabă sterp, decât o poiană. Solul format din nisip alb, curat, presărat cu movile, dâmburi cu vârful turtit, ca și cum ar fi fost măturate continuu de rafale de vânt. Pe pantele dâmburilor creștea iarbă înaltă, rară. Movele se înălțau la intervale de aproximativ o sută de picioare una de cealaltă, cu o regularitate bizară, ca niște tumuli, ca niște morminte într-un cimitir de uriași. Suprafața stearpă se întindea pe vreo cinci acri⁶. În jur se îngrămădea pădurea. Se auzea susurul unui pârau.

Suarra i-a condus prin nisip, până aproape de movila din mijloc.

— Vom ridica tabăra aici, a spus ea. Apa-i aproape. Puteți aprinde focul și dormi fără grijă. În zori, vom porni mai departe.

I-a părăsit și s-a îndreptat, alături de silueta cu robă roșie cu galben, spre un dâmb din apropiere. Lama albă i-a urmat. Graydon a crezut că Soames o s-o oprească, dar acesta s-a mulțumit să fulgere din ochi un mesaj către Dancet și Starrett, lăsând impresia că se bucura de faptul că fata nu împărțea tabăra cu ei, încântat că aceasta se afla la distanță.

Felul în care se purta cu Graydon se schimbase. Devenise mai prietenesc.

— Nu vrei să duci catârri la apă? L-a întrebat Soames. Noi vom face focul și vom pregăti masa.

Graydon a fost de acord și a condus animalele la pârau. În timp ce se înapoia, s-a uitat spre movila către care se dusesse Suarra. La poalele ei se afla un cort mic, pătrat, sclipind în crepuscul, ca mătasea. Lama cea albă stătea priponită alături, mestecând liniștită iarbă și grăunțe. Avea în spate coșurile din aur împletit. Nu se vedeau nici Suarra, nici bărbatul cu glugă. Probabil erau în cort.

Lângă movila lor, focul trosnea, iar masa fusese pregătită. Când s-a apropiat, Starrett a arătat spre cortul pătrat.

— L-a scos din coș! A zis el. Arăta exact ca o umbrelă strânsă.

Cine s-a gândit că o să întâlnim așa ceva în sălbăticie?

— Cred că în coșurile alea sunt o mulțime de lucruri pe care nu le-am văzut! A șoptit Dancet.

— Ai dreptate, a spus Soames. Iar cât am văzut ne ajunge pentru toată viața! Ce zici, Graydon?

— V-a promis mult mai mult, a răspuns acesta, speriat de subînțelesul întrebării yankeului.

— Mda! A făcut Soames. Mda, cred că da însă hai să mâncăm!

S-au așezat toți patru în jurul lemnului ce ardeau, așa cum făcuseră în cursul multor nopți înainte de lupta cu Starrett. Spre surprinderea lui Graydon, nu le păsa de tragedia uluitoare din câmpie. O ocoleau. Și au schimbat vorba când, ca să-i încerce, a pomenit de ea. Discutau doar despre comoara aflată atât de aproape de ei despre ce urmau să facă atunci când se reîntorceau în lumea lor. Au analizat, bucată cu bucată, tezaurul din coșurile purtate de lama cea albă și au apreciat valoarea bijuteriilor Suarrei. Parcă ar fi vrut să-l contamineze și pe el de lăcomia lor.

— Drace! Numai cu smaraldele fetei am scăpa de orice grijă! Repeta Soames.

Graydon îi asculta, cuprins de o neliniște crescândă. Ascundeau ceva în spatele ignorării voite a distrugerii făpturii stacojii de către dinozauri, al acestei referiri constante și al comentariilor legate de bogățiile aflate la îndemână, al accentuării repetate privind viața de lux pe care urmau s-o ducă.

Brusc și-a dat seama că le era frică. Acea teamă de necunoscut lupta cu lăcomia pentru comoară, și de aceea erau deosebit de periculoși. În mințile celor trei, se ascundea ceva, iar pălăvrăgeala lor reprezenta doar un preambul.

În cele din urmă, Soames s-a uitat la ceas.

— E aproape opt, le-a comunicat el. Se luminează la cinci A venit vremea să spunem lucrurilor pe nume! Graydon, apropie-te!

Cei patru s-au înghesuit la adăpostul movilei. Nu mai vedeau cortul Suarrei, și nici nu puteau fi văzuți din micul pavilion de mătase, ce arăta acum ca o molie mare din argint, ce se odihnea la lumina lunii.

— Graydon, a început yankeul, ne-am hotărât ce să facem. Am fi încântați să uităm certurile. Suntem patru albi aflați la ananghie, și Dumnezeu știe de ce. Oamenii albi trebuie să fie uniți, nu-i așa?

Graydon a confirmat, așteptând continuarea.

— În regulă! A făcut Soames. Uite care-i situația. Nu neg faptul că m-a zdruncinat zdravăn ceea ce am văzut azi. Nu suntem pregătiți să luptăm cu ceva ce seamănă cu o haită de diavoli șuierători. Însă poanta e că putem să ne retragem și să ne întoarcem echipați ca lumea! Te-ai prins?

Graydon a aprobat din nou, presupunând ce va urma.

— Există destulă marfă pe lama aia și pe fată, ca s-o ducem bine, a continuat Soames. Și să finanțăm cea mai grozavă expediție pornită vreodată în căutarea unei comori. Asta plănuim, Graydon! Înățăm coșurile cu tot ce conțin, precum și bijuteriile fetei. O tulim, apoi ne întoarcem cu o echipă de băieți trecuți prin ciur și prin dârmon. Noi patru vom lua jumătate din ce vom găsi, iar ceilalți își vor împărți restul. Aducem și două avioane și vom afla iute de unde vine fata. Pariez că diavolii ăia șuierători n-or să reziste mitralierelor și bombelor. Iar când fumul se va împrăștia, vom împărți prada, ne vom întoarce și ne vom instala la conducerea lumii! Ce zici?

Graydon a încercat să tragă de timp.

— Cum vrei să iei toate aceste lucruri? Și dacă le iei, cum o să pleci cu ele?

— Ușor! A șoptit Soames. Am plănuit totul! În cort se află doar fata și bătrânul, nu se păzesc, sunt siguri de noi! Dacă vii și tu, ne furișăm până la ei. Starrett și Danc' vor avea grijă de nătrăul ăla. Fără împușcături. Un cuțit în coaste. Noi doi vom prinde fata. Nu-i facem nimic. Doar o legăm și-i punem un căluș. Apoi încărcăm marfa pe catări și o ștergem!

— Unde? A întrebat Graydon, apropiindu-se de Dancret și pregătindu-se să-i smulgă revolverul din buzunar.

— Depart de-aici! A mârâit Soames. Starrett și cu mine am recunoscut un pisc, la Vest. O dată ajunși la el, știm unde ne aflăm. Dacă mergem fără oprire, suntem acolo mâine, pe vremea asta. Pădurea nu-i prea deasă și-i lună plină.

Graydon a mișcat mâna încet, atingând buzunarul lui Dancret. Revolverul se afla acolo înainte de a comite un gest disperat, a hotărât să facă un ultim apel la frică.

— Ai uitat un lucru, Soames. Or să ne urmărească. Cum o să ne descurcăm cu fiarele alea diabolice alergând după noi? Omule, ne vor ajunge cât ai clipi! Nu poți să scapi de ele!

Și-a dat seama imediat de șubrezenia argumentației.

— Aici e poanta, a rânjit Soames. Nimeni nu-și face griji în privința fetei. Nimeni nu știe unde e, iar ea nu vrea să afle nimeni! N-a vrut să fie văzută azi după-amiază! Cred că a fugit de la ai ci, să te ajute. Jos pălăria, ai lucrat iute, ai vrăjit-o! Singurul care ne poate face necazuri e doar diavolul cel bătrân. O să se aleagă cu un cuțit, înainte de a-și da seama ce se întâmplă cu el! Rămâne doar fata. O să fie încântată să ne arate drumul, dacă ne vom rătăci. Dar Starrett și cu mine cunoaștem culmea aia, îți garantez eu! O s-o cărăm după noi, să nu dea alarma, iar când o să ajungem într-un loc bine știut, o să-i dăm drumul, să facă o plimbare până acasă. Nu-i nimic rău în asta, nu-i așa, băieți?

Starrett și Dancret au aprobat din cap.

Graydon s-a prefăcut că se gândește. Știa exact ce era în mintea lui Soames: să-l folosească în crima premeditată cu sânge rece de cei trei și, o dată scăpat de urmăritori, să-l omoare și pe el. Nu avea de gând să-i permită Suarrei să se întoarcă și să povestească fapta lor. O vor ucide, după ce Starrett se va plictisi de ea.

— Hai, Graydon, a șoptit Soames, nerăbdător. E un plan prea bun ca să nu meargă! Ești de partea noastră? Dacă nu.

Cuțitul i-a scânteiat în mână. Simultan, Starrett și Dancret s-au apropiat. Mișcarea lor i-a oferit avantajul de care avea nevoie. A vârât mâna în buzunarul francezului, a smuls arma și a lansat o lovitură laterală, care l-a aruncat pe Starrett la pământ. Uriașul s-a rostogolit, mârâind. Graydon s-a repezit spre Soames. Însă, înainte de a-l amenința cu arma, Dancret i-a înșfăcat încheieturile și cu picioarele i-a pus o piedică

— Suarra! A strigat Graydon, în timp ce cădea.

Măcar s-o trezească, s-o avertizeze! Al doilea strigăt i-a. Fost întrerupt de mâinile osoase ale lui Soames care-l apucaseră de gât. Le-a prins și a încercat să slăbească strânsoarea ce-l sugruma. A reușit, o clipă, cât să respire. Îndată, a dat drumul încheieturilor și și-a înfipt degetele în obrazul yankeului. Soames a înjurat groaznic și l-a eliberat. Graydon a încercat să se ridice, dar brațul puternic al lui Soames a alunecat din spate și l-a prins de grumaz.

— Înjunghie-l, Danc'! A mârâit Soames.

Graydon s-a răsucit brusc și l-a tras pe yankeu peste el la timp, pentru că Dancret lovise, lama ratându-l cu puțin pe Soames. Vlăjganul se străduia să-l împingă pe Graydon spre francez, iar Graydon și-a înfipt dinții în umărul ce-l apăsa. Soames a urlat de durere și de furie, s-a rostogolit și s-a zbatut, încercând să scape din strânsoarea fălcilor. Dancret țopăia în jurul lor, pândind momentul în care să înfigă cuțitul.

Atunci s-a auzit exclamația lui Starrett:

— Lama! Fuge!

Involuntar, Graydon a slăbit strânsoarea. Soames a sărit în picioare, urmat de Graydon, care se pregătise să pareze lovitură ce o aștepta din partea lui Dancret.

— Uită-te Soames, a dispărut! A strigat francezul. Doamne, s-a dus! Cu tot aurul! Cu toate bijuteriile!

Luna se ridicase, iar sub șuvoiul de raze, nisipul alb arăta ca un lac de argint, în care movilele păreau niște insulițe. Cu coșurile de aur strălucind în spate, lama albă luneca de-a lungul lacului de argint, la vreo sută de pași de ei, îndepărtându-se spre cărarea pe care veniseră

— Opriți-o! A urlat Soames, uitând de orice altceva. După ea, Starrett! Pe-acolo, Danc'! Eu o să-i tai calea!

Alergau pe solul gol, sclipitor. Lama și-a schimbat ritmul, a urcat încet pe o movilă și s-a cățarat în vârful ei.

— Încercuiți-o! Am prins-o! A zbierat Soames.

Cei trei au alergat spre dâmbul pe care stătea animalul alb, privind calm în jur. Au început să se cațäre din trei părți.

Îndată ce picioarele lor au atins iarba rară, s-a auzit sunetul blând al unuia dintre cornurile de elf pe care le auzise Graydon cântând de zor, atât de vesele, în prima zi, când o întâlnise pe Suarra. I-au răspuns altele, în apropiere. Din nou, sunetul izolat. Apoi, corul și-a înălțat răspunsul spre movila pe care stătea cocoțată lama. A căzut ca o avalanșă de sunete înaripate peste ea.

Graydon l-a văzut pe Starrett tresărind, ca izbit de ceva, apoi rotindu-și brațele, apărându-se, parcă, de un atac invizibil. O clipă, bărbatul cel înalt a rămas locului, gesticulând frenetic, după care s-a aruncat la pământ și s-a rostogolit pe nisip. Sunetele cornurilor s-au îndepărtat de el; concentrându-se asupra lui Soames. Acesta s-a prăbușit cu fața pe panta movilei, târându-se spre vârful ei și protejându-și fața cu o mână ridicată.

Protejându-se de ce?

Graydon vedea dâmbul și lama scăldată în lumina lunii, pe Starrett la poalele movilei, pe Soames, aproape de culme. Nu-l zărea pe Dancret, aflat în cealaltă parte.

Sunetele cornurilor se înălțau mai puternic, chemând parcă la o vânătoare veselă. Cei care cântau nu erau vizibili, nici nu aruncau vreo umbră în strălucirea lunii. Se auzea însă un fâlfâit din sute de aripi.

Soames ajunsese la marginea platoului din vârful dâmbului. Lama și-a plecat capul, privindu-l. Când bărbatul a întins mâna să-i apuce frâul, animalul a sărit într-o parte, apoi a coborât pe nisip.

Corul cornurilor elfice nu încetase o clipă deasupra lui Soames. Graydon îl vedea chircindu-se, izbind înjur, plecându-și capul și apărându-și ochii de ceea ce părea să fie o ploaie de lovituri. Atacul invizibil nu i-a venit de hac. S-a târât peste movilă, și-a dat drumul la vale și a aterizat lângă lamă. Atunci s-a ridicat și Starrett, clătinându-se ca un bețiv.

Cântul cornurilor a încetat brusc, asemenea unor lumânări stinse de o rafală de vânt. Dancret s-a apropiat, alergând. Cei trei au rămas locului, discutând și gesticulând. Aveau hainele zdrențuite. Când Soames s-a răsucit și razele lunii l-au luminat, Graydon i-a zărit fața plină de sânge.

Lama mergea de-a curmezișul pe nisip, atât de lent, de parcă i-ar fi ispitit s-o urmărească din nou. Ciudat, dar silueta ei apărea când limpede, când ștearsă, fantomatică. Când reapărea, parcă razele lunii se strângeau, se roteau, se vălureau încet și o urzeau din ele. Lama dispărea și se ivea iar din țesătura razelor, ca un model pe un gherghef vrăjit.

Starrett și-a îndreptat mâna spre centură. Înainte de-a aținti revolverul spre animalul cel alb, Soames îl și apucase de încheietură, vorbindu-i precipitat. Graydon a presupus că-l avertiza asupra pericolului bubuiturii, care ar fi tulburat liniștea.

Cei trei s-au împrăștiat. Dancret spre stânga și Starrett spre dreapta, pentru a încercui lama, iar Soames s-a apropiat de ea, cu grijă, să n-o sperie și s-o pună pe fugă. Dar cum a ajuns lângă lamă, aceasta a făcut un salt grațios și s-a cățărât pe altă movilă.

O clipă, lui Graydon i s-a părut că vede pe creasta dâmbului silueta în haine pestrițe, arătând spre lamă cu bastonul roșu. S-a uitat mai atent și a conchis că avusese halucinații, pentru că acolo nu era nimeni. Lama a început să urce cu salturi lente. Ca și rândul trecut, Soames și tovarășii lui s-au apropiat, cățărându-se pe pantă.

Imediat cornurile elfice au răsunat amenințător. Cei trei au șovăit și s-au oprit. Apoi, Starrett a coborât, a făcut câțiva pași în spate, a ridicat pistolul și a tras. Lama cea albă s-a prăbușit.

— Nebunul! A gemut Graydon.

Tăcerea ce a urmat împușcăturii a fost sfărâmată de o furtună a cornurilor. Sunetele s-au prăvălit peste cei trei. Dancret a țipat și a fugit spre tabără, izbind în aer cu pumnii. La jumătatea drumului, s-a prăbușit și a rămas nemișcat. Soames și Starrett loveau și ei de zor văzduhul. Sunetele elfilor deveniseră un tumult în care răsună moartea.

Starrett s-a prăvălit în genunchi, s-a ridicat și a continuat să alerge. A căzut din nou, nu departe de Dancret, și a rămas locului. După el s-a prăbușit și Soames, care luptase până-n ultima clipă. Cei trei zăceau pe nisip, inerți.

Graydon s-a repezit spre ei. A simțit o atingere pe umăr. Prin trup i se scurgea o moleșeală copleșitoare. Și-a întors capul cu greu în spatele lui, silueta pestriță. Bastonul roșu îi luase puterea de a se mișca. Așa cum îl paralizase pe omul-păianjen și-l trimisese în fâlcile dinozaurilor.

Bagheta roșie s-a îndreptat spre cele trei trupuri. Imediat, ca la o comandă, sunetul cornurilor s-a îndepărtat de ele, s-a înălțat, apoi a încetat. În vârful mobilei, lama cea albă sărise în picioare. O fâșie stacojie îi dunga pieptul argintiu. Urma glonțului, lui Starrett. Lama a coborât de pe dâmb.

Când a trecut pe lângă Soames, l-a atins cu botul. Yankeul a înălțat capul, a încercat să se scoale, dar a căzut înapoi. S-a târât după animal, cu ochii ațintiți spre panerele din aur.

Lama mergea încet, liniștită. A ajuns lângă trupul lui Starrett și l-a atins, așa cum făcuse cu Soames. Iar capul masiv al bărbatului s-a ridicat. Individul a vrut să se salte în picioare, însă s-a prăbușit ca și tovarășul lui, apoi s-a târât în urma lamei.

Animalul s-a oprit lângă Dancret. Acesta s-a mișcat, împleticindu-se în patru labe după lamă.

S-au tăvălit prin nisipul alb, scaldat de lună, până în tabără. Animalul șchiopăta, cu sângele șiroind din rană. Cei trei bărbați se țineau aproape, cu privirea fixă la coșurile din fâșii aurii, cu gura căscată, ca niște pești pe uscat.

Lama a trecut pe lângă vatră. Oamenii s-au oprit acolo, continuând să urmărească animalul. Silueta pestriță a înălțat bastonul, și cei trei au încetat să se târască. S-au prăvălit lângă cenușă, de parcă viața i-ar fi părăsit brusc.

Paralizia ciudată l-a părăsit pe Graydon, la fel de subit cum îl cuprinsese. Mușchii i s-au relaxat, iar capacitatea de mișcare i-a revenit. Suarrra a trecut în goană pe lângă el, spre lamă, mângâind-o și încercând să-i oprească sângerarea.

Graydon s-a aplecat peste cei trei. Respirau liniștiți, cu ochii întredeschiși, dați peste cap, de li se vedea doar albul ocular. Aveau hainele zdrențuite, iar pe față, pe piept și pe spate, zeci de înțepături mici, cu marginile netede, făcute parcă de vârfuri ascuțite, din oțel. Unele sângerau, dar cele mai multe se uscaseră.

Le-a privit uluit. Rănile arătau urât, fără îndoială, însă nu explicau starea celor trei. Nu pierduseră atât sânge, încât să leșine. Nu le fuseseră atinse nici o arteră, nici o venă importantă.

A luat o găleată și a umplut-o la pârâu. Când s-a întors, a văzut că Suarra condusesse lama spre cortul ci. Graydon s-a oprit, a dat jos panerele și i-a verificat rana. Glonțul îi trecuse prin partea stângă a pieptului, fără să atingă vreun os. A extras plumbul, i-a spălat și i-a pansat rana cu fâșii de pânză argintie, înmânate de fată. A făcut totul în tăcere și nici ea n-a scos o vorbă.

Graydon a adus iar apă din pârâu și s-a întors în propria-i tabără. A văzut silueta cu glugă apropiindu-se de fată și a simțit ochii ascunși ce-l priveau. S-a apucat să scoată niște pături și i-a așezat pe cei trei deasupra. Leșiseră din amorțeală și păreau să doarmă normal. Le-a spălat sângele de pe față și de pe trup, apoi a turnat tinctură de iod pe înțepăturile cele mai adânci.

Nu dădeau nici un semn de trezire la atingerile lui.

I-a învelit, s-a depărtat de foc și s-a întins pe nisipul cel alb.

Stăruia în el un soi de amețeală în timp ce zăcea acolo, luptând împotriva deprimării care-i submina curajul, a auzit pași ușori. Suarra s-a așezat lângă el, atingându-l cu umărul, mângâindu-i obrazul cu părul ei noros

— Este ultima noapte, Graydon, a șoptit ea, tremurând. Ultima noapte! Aș vrea să-ți vorbesc.

Nu i-a răspuns. Doar a privit-o și i-a zâmbit. Suarra a interpretat corect zâmbetul lui.

— Asta e, Graydon Am făgăduit. Ți-am spus că voi încerca să te salvez. M-am dus la Mama și i-am cerut să te ajute. La început, a râs. Dar când a văzut cât de serios este acest lucru pentru mine, s-a îmbunat. Mi-a promis, ca de la femeie la femeie – pentru că, la urma urmei, Mama este femeie – că, dacă există în tine ceva care-i va răspunde, te va ajuta atunci când vei sta în fața Chipului și

— Chipul? A întrerupt-o el.

— Chipul din abis! A precizat fata, cutremurându-se. Nu-ți pot spune mai mult. Vei sta în fața lui, împreună cu ceilalți trei. O, Graydon, să nu-l lași să te captiveze Nu trebuie.

I-a strâns mâna cu putere. El a tras-o mai aproape. O clipă, a rămas la pieptul lui.

— Mama mi-a făgăduit, și eu sper Dar mi-a pus o condiție, Graydon: dacă scapi de Chip cu ajutorul ei, va trebui să pleci din Țara Ascunsă și să nu povestești nimănui despre ea. Nimănui, indiferent cât îți este de apropiat! Am promis acest lucru în numele tău. Iar acum, a șoptit Suarra, este ultima noapte.

În mintea lui, Graydon se încăpățâna să nu recunoască acest lucru, însă a tăcut. După ce-a trecut un timp, fata a întrebat, temătoare:

— Există vreo fată care te iubește – sau pe care o iubești – în țara ta, Graydon?

— Nu, Suarra.

— Te cred și aș veni cu tine, dacă aș putea Dar nu pot Mama mă iubește, are încredere în mine Iar eu o iubesc mult N-aș părăsi-o chiar.

Deodată și-a smuls mâna dintr-a lui și s-a izbit în piept.

— M-am săturat de Yu-Atlanchi! Da, m-am săturat de înțelepciunea lui străveche și de oamenii nemuritori! Vreau să merg într-o lume cu mulți prunci, cu râsete de. Copii, în care viața curge iute, plină de patimă! Chiar dacă până la urmă se scurge prin Poarta Morții! În Yu-Atlanchi nu numai Poarta Morții e închisă, ci și Poarta Vieții! Iar aici sunt puțini prunci și nici un râset de copil!

I-a prins mâna și a mângâiat-o.

— Suarra, pășesc prin întuneric, iar cuvintele tale îmi aduc prea puțină lumină! Spune-mi, care-i poporul tău?

— Poporul-cel-Vechi, a răspuns ea. Cel mai vechi. Cu multe ere în urmă, a venit din Sud, unde locuise de-a lungul altor ere.

Într-o zi, pământul s-a zguduit, s-a cutremurat Atunci au venit Marele Frig, întunericul și furtunile înghețate. O grămadă de oameni din poporul meu au murit. Cei rămași au călătorit spre Nord cu corăbiile, purtând cu ei resturile Poporului-Șarpe, care le împărtășise mult din știința sa. Iar Mama e ultima din acel popor.

S-au stabilit aici. În acea vreme, marea era aproape, și munții încă nu se născuseră Au găsit hoarde de xinli, mai mari decât sunt acum, care ocupau țara. Poporul meu a distrus mulți dintre ei, iar pe ceilalți i-a domesticit, ca să-i folosească. Și a locuit aici, așa cum a făcut-o în Sud, unde orașele noastre se află acum sub munți de gheață.

Au urmat cutremure de pământ, iar munții au început să se înalțe înțelepciunea celor din poporul meu nu era atât de mare, încât să oprească nașterea munților, dar au reușit să le controleze creșterea în jurul orașului. Încet,

continuu, de-a lungul altor ere, culmile s-au înălțat, până când au înconjurat Yu-Atlanchi cu un zid uriaș. Un zid ce nu mai poate fi escaladat. Poporului meu nu-i pasă, chiar se bucură. Pentru că Stăpânii și Mama au închis Poarta Morții. Iar cei din neamul meu nu mai vor să iasă în lumea de-afară. Și au locuit aici multe alte ere.

Fata a tăcut, gânditoare. Graydon a privit-o, neîncrezător. Un popor ce învinsese moartea! Un popor atât de vechi încât orașele lui se aflau sub ghețurile Antarcticii! La urma urmei, era posibil Continentul de la Polul Sud fusese, cândva, încălzit de soarele fierbinte Fosilele de palmieri și alte vegetații specifice tropicelor dovedeau acest lucru. La fel de sigur e și faptul că polii n-au fost întotdeauna unde sunt acum. Știința n-a lămurit dacă schimbarea s-a produs brusc sau treptat, însă ea s-a petrecut cu cel puțin un milion de ani în urmă. Dacă povestea Suarei se adevărea, dacă nu-i istorisea o legendă, atunci originea omului se întindea către o vechime de neconceput.

Totuși putea fi așa existau atâtea mistere legende despre țări dispărute, despre continente dispărute trebuie să fi avut ceva la origine Țara-mamă Mu, Atlantida, rasa necunoscută care condusesse Asia din Gobi, pe când deșertul sterp fusese un paradis verde da, putea fi adevărat Dar învingerea morții? Asta n-o mai credea!

Graydon a vorbit cu o iritare născută din îndoielile lui:

— Dacă poporul tău e atât de înțelept, de ce n-a pornit mai departe, să conducă această lume?

— De ce-ar fi făcut-o? I-a replicat fata. Dacă ar fi mers mai departe, ar fi transformat restul pământului în ceva asemănător cu Yu-Atlanchi, așa cum acesta a fost construit după un Yu-Atlanchi mai vechi. Nu suntem prea mulți. Nu ți-am spus că, atunci când a fost închisă Poarta Morții, a fost închisă și Poarta Vieții? Adevărat, unii au ales să deschidă aceste porți. Părinții mei au făcut-o. Dar cei ca ei sunt puțini, Graydon, tare puțini! N-au nici un motiv să treacă bariera. Tot ce-și doresc, tot ce le trebuie, se află aici.

Și mai există un motiv. Au cucerit visele. Prin vise își creează propriile lor lumi. Fac în ele ce vor. Trăiesc viață după viață, așa cum doresc. În vis, făuresc lumi, iar fiecare dintre aceste lumi e la fel de reală pentru ei, așa cum e asta pentru tine. Mulți lasă anii să se scurgă, trăind în vis. De ce ar pleca din această lume, când pot crea nenumărate altele, după cheful lor?

— Suarra, a întrerupt-o Graydon, de ce vrei să mă salvezi?

— Pentru că, a șoptit ea, mă faci să mă simt ca niciodată înainte. Pentru că mă faci fericită, pentru că mă întristezi. Vreau să rămân lângă tine. Când vei pleca, lumea se va întuneca!

— Suarra! A exclamat el, trăgând-o spre sine.

Buzele li s-au atins, s-au unit.

— Mă voi întoarce, a spus Graydon. Mă voi întoarce, Suarra!

— Te vei întoarce?

L-a respins și a sărit în picioare.

— Nu, Graydon! A strigat ea, izbucnind în plâns. Sunt egoistă! Pentru tine va însemna moartea!

— Ți jur că mă voi întoarce!

Fata tremura. S-a aplecat, și-a apăsât buzele pe ale lui, i-a alunecat din brațe și a fugit spre cortul de mătase. S-a oprit o clipă, a întins cu regret mâinile spre el, apoi a dispărut, ascunsă de falduri.

Vocea Suarei părea să răsună slab, auzită doar de sufletul lui:

— Întoarce-te! Revino la mine!

6. CHIPUL DIN ABIS.

Nisipul alb al câmpului sterp sclipa șters în lumina zorilor. Un vânt rece coborâse din înălțimi. Graydon s-a îndreptat spre cei trei și a tras păturile de pe ei. Respirau normal; păreau cufundați într-un somn profund. Rănilor ciudate, punctiforme, li se închiseseră, însă arătau ca niște morți: livizi, ca nisipul luminat de crepuscul. A tremurat, dar nu din cauza vântului înghețat.

A scos revolverul din centura lui Soames, s-a asigurat că-i încărcat, apoi l-a ascuns în buzunarul lui. După aceea a descărcat celelalte arme. Dacă aveau să întâlnească vreun pericol, știa că armele de foc nu le foloseau la nimic. Și nu-i mai ardea să fie la cheremul cuiva.

S-a întors la foc, a fiert cafeaua, a pregătit micul dejun și a revenit la bărbății care dormeau. În timp ce-i privea, Soames a mormăit și s-a trezit. L-a văzut pe Graydon și a sărit în picioare. S-a uitat în jur și a zărit coșurile din aur lângă cortul Suarei. Ochii i-au sclipit, iar pe figură i-a apărut o expresie de încântare.

— Hai, Soames, bea niște cafea fierbinte! A zis Graydon, atingându-i brațul.

Soames s-a răsucit, mârâind, și a dus mâna la tocul pistolului. Graydon s-a retras câțiva pași, strângând arma din buzunar, dar Soames s-a oprit. A privit iar panerele, strălucitoare în soarele ce răsărea. L-a împins pe Starrett cu piciorul. Bărbatul cel solid s-a ridicat, mormăind. Mișcarea lui l-a trezit pe Dancret.

Soames le-a arătat coșurile, apoi s-a îndreptat, țeapăn, spre cortul de mătase, ținând în mână pistolul nefolositor, urmat de Starrett și de Dancret. Graydon s-a pregătit să se ia după ei. A simțit o bătaie pe umăr și s-a întors. Lângă el se afla Suarra.

— Lasă-i să facă așa cum le place, Graydon. Nu pot să pricinuiască nici un rău, și nu-i poate ajuta nimeni.

Au privit în tăcere cum Soames a sfâșiat pânza cortului și a intrat înăuntru. După o clipă a ieșit, iar cei trei s-au apucat să scoată țăruii din aur. Soames i-a înfășurat în pânza ruptă, apoi a pus pachetul într-un coș. Au revenit în tabără. Starrett și Dancret târau panerele după ei.

În timp ce treceau pe lângă Graydon, acesta a simțit o uimire amestecată cu o groază nedefinită. Ceva din omenescul lor dispăruse, fiind înlocuit cu ceva inuman Mergeau ca niște automate Nu l-au băgat în seamă. Nici pe fată. Aveau ochii lipsiți de expresie, cu excepția momentului în care priveau povara de aur. S-au dus și au încărcat coșurile pe doi catări.

— E timpul să pornim, Graydon! L-a grăbit Suarra. Stăpânul Nebuniei și-a pierdut răbdarea.

Graydon a zâmbit, crezând că ea glumește, dar Suarra s-a uitat spre silueta peștișă.

— De ce râzi? Stăpânul Tyddo, Stăpânul Nebuniei, singurul dintre Stăpâni rămas în Yu-Atlanchi, ne așteaptă. Mama nu m-ar fi lăsat să plec fără el.

A privit-o cu atenție. Bineînțeles, era o glumă! Dar ochii ei păreau serioși

— Mă înclin în fața înțelepciunii Mamei, a zis Graydon, încruntându-se. Nu putea alege un însoțitor mai potrivit, pentru noi toți.

Suarra a tresărit și i-a atins mâna.

— Ești supărat, Graydon? De ce?

Nu i-a răspuns, iar ea a oftat și s-a îndepărtat încet.

Graydon s-a îndreptat către cei trei tovarăși. Stăteau lângă cenușa focului tăcuți, nemișcați. Ca niște morți ce așteaptă o comandă înspăimântătoare. I-au provocat un sentiment de milă.

A umplut-o gamelă cu cafea și i-a pus-o în mână lui Soames. A făcut același lucru pentru Starrett și Dancret. Neîndemânatici, aceștia au ridicat gamelele la gură și au înghițit lichidul fierbinte. Apoi, le-a oferit hrană, iar ei au înfulecat-o. În tot acest timp însă nu și-au desprins privirea de la încărcătura de aur. Graydon n-a mai rezistat.

— Să pornim! A strigat el spre Suarra. Pentru Dumnezeu, hai să mergem!

A adunat puștile celorlalți și li le-a înmănat. Le-au apucat mecanic, așa cum primiseră cafeaua și hrana.

Însoțitorul enigmatic al Suarrei a pornit în frunte. Între el și fată se îngrămădiseră catării.

— Hai, Soames! Vino, Starrett! E timpul să plecăm, Dancret!

Ascultători, neslăbind din ochi coșurile galbene, s-au urnit, mergând unul lângă celălalt: cel solid în stânga, uriașul în mijloc, iar cel scund la dreapta. Pășeau ca niște marionete, urmați de Graydon.

Au traversat nisipurile albe, apoi au pătruns pe o cărare ce se strecura printre copacii enormi și deși. După vreo oră, au părăsit cărarea și, brusc, au nimerit pe o platformă lată, din stâncă, descoperită. În față, deasupra unei prăpăstii foarte adânci, se înălța zidul unui munte. Pe marginea râpei, se zărea o despicătură îngustă, mai largă în partea de sus. Platforma constituia pragul drumului pe care-l forma despicătură, coborând în prăpastie. Cel pe care Suarra îl numise Stăpânul Nebuniei a trecut pragul, urmat de ea. Apoi au trecut cei trei, și ultimul, Graydon.

În calea lor nu se vedeau nici copaci, nici vreun fel de vegetație, ci doar niște licheni vechi, cenușii, uscați, care scârțâiau sub picioare. Numai de vegetație nu putea fi vorba Dar lichenii opuneau rezistență și le ușurau coborârea Acopereau pereții din rocă dură, ce se înălțau de fiecare parte. Lumina care pătrundea în trecătoare, prin despicătură aflată la sute de picioare deasupra, era slabă. Iar lichenii cenușii păreau s-o preia, s-o împrăstie Întunericul nu depășea crepusculul dintr-o țară nordică; se vedea fiecare obiect. Au coborât tot mai adânc, vreme de-o oră. Iar drumul se încolăcea, fără să-și modifice lărgimea, fără să se întunece mai mult.

Cărarea a cotit. În fața ei se întindea un prag de stâncă, aidoma unei bariere. Calea cea nouă părea mai întunecoasă decât prima. Graydon a avut senzația neplăcută că stâncile se îngrămădiseră deasupra capului său, că intraseră cu toții într-un tunel. Lichenii cenușii se răriseră, pe pereți și pe sol. O dată cu ei, se diminuase și lumina.

În cele din urmă, lichenii au dispărut. Graydon înainta prin semiobscuritate; abia-i vedea, ca pe niște umbre, pe cei din fața lui. Acum se convinsese că stâncile chiar se îngrămădiseră, îngropându-i. S-a străduit să lupte împotriva deprimării șocante, pe care i-a produs-o această constatare.

Totuși, nu era beznă Ciudat, dar exista lumină pe drumul acela acoperit Chiar destul de puternică Părea să plutească în aer să vină din aer, nu din pereți sau din tavan. Părea că se strecoară de-a lungul tunelului, provenind dintr-o sursă îndepărtată O lumină care lăsa impresia că se ivește din radiația unor atomi ce-și răspândeau razele în timp ce planau încet.

Acești atomi luminescenți deveneau tot mai deși, deși ochiul percepea doar sclipirea, nu și substanța lor. Calea se vedea din ce în ce mai clar.

Din nou, la fel de brusc, drumul a cotit.

Ajunseseră într-o peșteră, ca o sală mare, pătrată, pe o platformă gigantică. Poate că pereții netezi din stâncă, aflați la distanță de sute de yarzi, dădeau acea senzație Arătau ca o cortină ridicată puțin deasupra podelei Prin crăpătură se scurgeau acei atomi strălucitori, a căror alunecare ușoară prin tunel îl umpluseră de o luminozitate crescândă Aici curgeau iute, ca niște nori nenumărați de licurici, fiecare dintre ei cărând o lampă micuță, cu sclipiri diamantine.

În timp ce căuta ieșirea, Graydon a observat că stânca în formă de cortină se mișcase, alunecând într-o parte un yard Graydon s-a întors. Lângă el stăteau bărbatul cel solid, uriașul și cel scund, cu privirea fixă, inexpressivă.

I s-a părut că vede bastonul roșu al Stăpânului Nebuniei trecând pe deasupra capetelor lor Nu putea fi adevărat silueta tăcută, în veșmânt pestriț, stătea departe, lângă intrarea în peșteră, cu bățul în mână.

A auzit înjurăturile lui Soames, geamătul lui Starrett, vocea pițigăiată a lui Dancret. S-a răsucit spre ei. Le dispăruseră amărâșii nefirească ce-l uluise și nesiguranța mișcărilor. Erau vii; alerți, ca înainte.

— Ce naiba-i cu locul ăsta, Graydon? Cum am ajuns aici?

Soames îl apucase de mână, într-o strânsoare de oțel. I-a răspuns Suarra:

— Aici se află comoara pe care v-am făgăduit-o.

— Da? A mârâit, sălbatic, individul, făcând-o să tacă. Cu tine vorbeam, Graydon! Cum am ajuns aici? Tu știi.

Danc'? Dar tu, Bill?

A citit răspunsul pe figurile uluite ale acestora; a ridicat pușca spre Graydon.

— Vino aici!

Suarra a intervenit din nou, liniștită:

— Ce importanță are cum ați ajuns aici, din moment ce sunteți toți patru în acest loc? Acolo, unde izvorăște lumina, se află peștera în care bijuteriile cresc pe pereți, ca fructele, iar aurul curge ca apa. Sunt ale voastre! Duceți-vă și luați-le!

Soames a coborât arma, aruncându-i fetei o privire răutăcioasă.

— Și ce mai e acolo, surioară?

— Nimic. Doar un chip mare, săpat în stâncă.

Secunde au trecut încet, în timp ce bărbatul cântărea răspunsul.

— Doar un chip săpat în stâncă? A zis el, în cele din urmă. Bine, o să mergem cu toții să-l cercetăm. Cheamă-ți omul aici!

— Nu, i-a răspuns Suarra, cu fermitate. Nu mergem mai departe. Trebuie să vă duceți singuri. Ți-am spus și-ți repet: nu aveți de ce să vă temeți, în afară de ceea ce se află în interiorul vostru. Proștilor! Dacă aș fi vrut să văucid, nu v-aș fi abandonat xinlilor? Ați uitat noaptea în care ați fugărit lama? Mi-am îndeplinit promisiunea. Nu mai avem ce discuta. Și feriți-vă de mine! Feriți-vă să mă supărați de-acum înainte!

Graydon l-a văzut pe Soames pălind, în momentul în care fata pomenise de lamă; l-a zărit furișându-și privirea spre Dancret și. Starrett. Albiseră și ei. Yankeul s-a gândit un minut, apoi a vorbit liniștit, fără să se adreseze fetei:

— În regulă. Dacă tot am ajuns aici, n-o să plecăm fără să dăm cu nasul pe-acolo. Danc', ia-ți arma și păzește-i cât timp suntem înăuntru! Fii cu ochii pe caraghiosul ăla bătrân. Bill și cu mine o să avem grijă de fată. Iar tu, domnule Graydon, aruncă o privire prin crăpătură și spune-ne ce vezi. Poți să-ți iei pistolul. Dacă auzim împușcături, vom ști că în peșteră se află și altceva, pe lângă bijuterii. Și un chip din piatră. Dă-i drumul, domnule Graydon!

L-a împins către despicătura luminoasă, iar el și Starrett s-au postat lângă fată. Graydon a remarcat că aveau grijă să n-o atingă. L-a văzut pe Dancret, la gura peșterii. Suarra s-a uitat spre Graydon, cu tristețe, durere și dragoste.

— Ține minte, i-a spus el. O să mă întorc!

Soames nu avea de unde să cunoască înțelesul ascuns al acestui bun-rămas. L-a luat ca atare.

— Dacă n-o vei face, va fi vai de ea! Ți-o spun eu, amice!

Graydon n-a răspuns. S-a îndreptat spre marginea cortinei de stâncă, pregătindu-și pistolul în timp ce mergea. A intrat în șuvoiul de raze.

Coridorul de trecere nu avea mai mult de zece picioare. A ajuns la capătul lui și a încremenit. Pistolul i-a căzut din mână, zăngănind pe stâncă.

Văzuse o peșteră uriașă, plină cu atomi diamantini. Ca o sferă scobită, enormă, care fusese tăiată în două și din care lipsea o jumătate. Luminozitatea curgea din zidurile ei curbe, negre și lustruite ca niște oglinzi. Razele care țâșneau din ele păreau să pornească din depărtări infinite, din străfundul acestora, săgetând în toate părțile, cu o viteză uluitoare. Ca niște lănci aruncate prin adâncul incomensurabil al unei ape întunecate, de soarele încins, alcătuit din diamante incandescente.

Pe pereții curbați, atârând de ei ca niște ciorchini de bijuterii prețioase din via vrăjită a paradisului lui El-Shiraz, ca florile din grădinile regelui djinilor, creșteau mănunchiuri de geme!

Cristale mari, colțuroase, rotunde sau cu fațete, vii, în lumina aceea triumfătoare, pline de focul ce reprezintă mândria briliantelor. Rubine strălucind în toate nuanțele, de la stacojiul limpede al razelor de soare scurgându-se printre degetele subțiri ale fecioarelor fragile, până la roșul profund al inimilor zdrobite; safire ce sclipeau într-un albastru la fel de aparte ca penele aripilor de sturz, albastru intens, ca acela ce se întunecă sub valurile înspumate ale Golfstromului; smaralde uriașe, ce luceau când în verdele păunilor tropicali, când în cel al adâncului de junglă; diamante ce licăreau împrăștiind flăcări sau mănunchiuri de raze în culorile curcubeului; opale imense, arzătoare, geme scânteind în flăcări de ametist; bijuterii necunoscute, a căror frumusețe neasemuită umplea sufletul de uimire.

Însă nu ciorchinii de bijuterii, cu vâna lor de raze, îl făcuseră să scape revolverul din mână și-l transformaseră în stană de piatră.

Chipul!

Din locul în care se găsea, un șir de trepte ducea în mijlocul peșterii. În stânga, emisfera de stâncă plină de geme strălucitoare, în dreapta, un gol. Un abis căruia nu-i vedea marginea, care se întindea spre adâncuri nesfârșite.

Chipul îl privea din partea îndepărtată a peșterii. Uriaș, fără trup, cu bărbia rezemată de podea, cu ochi din cristale albastre, pale. Era cioplit din aceeași stâncă neagră ca și pereții, dar nu avea nici cea mai mică urmă de luminozitate radiantă.

Chip de om și înger prăbușit, luciferic, autoritar, neîndurător și, totodată, minunat. Fruntea lui lată era încununată de putere. Putere ce ar fi putut să fie divină, dacă ar fi dorit, dar care preferase să aleagă tabăra lui Satan.

Oricine ar fi fost artistul, prefigurase în această sculptură simbolul total al poftei străvechi, fără remușcări, pentru putere. În Chip, acea poftă se concentrase, i se dăduseră trup și formă, devenise tangibilă. Iar Graydon a simțit în el aceeași poftă răspunzându-i, trezindu-se, crescând tot mai puternic, înălțându-se ca un val, năvălind și amenințând să copleșească limitele obișnuite ce-o stăpâniseră.

În străfundul lui, ceva lupta împotriva talazului de răutate care creștea. Încerca să-l oprească, să nu răspundă la chemarea Chipului. Se străduia să-și desprindă privirea din acei ochi albastru-deschis.

Apoi a văzut că toate razele, toți atomii strălucitori se focalizaseră asupra Chipului, că în jurul frunții lui plutea un cerc larg din aur. Din el se scurgeau picături de aur, ce se prelingeau de-a lungul obrazilor, ca o sudoare galbenă. Din ochi curgeau alți stropi de aur, ca niște lacrimi, iar din colțurile gurii nemiloase, globuri aurii atârnavă ca o salivă Sudoare de aur, lacrimi de aur, bale de aur se scurgeau și se adunau într-un pârau de aur, ce se îndrepta spre abis și, de la marginea prăpastiei, spre adâncuri

— Privește în ochii mei! Privește în ochii mei!

A avut impresia că Chipul îi vorbise. Nu putea să nu-l asculte S-a supus. Și valul s-a înălțat, rupând orice zăgaz. Pământul, stăpânirea Pământului, asta îi promitea Chipul! Iar în el s-au scurs un extaz înflăcărat, o indiferență stridentă, un simț triumfător al eliberării de orice lege.

S-a pregătit să coboare treptele, să se îndrepte spre masca gigantică din stâncă, din care curgea aur. Să ia ce-i oferea aceasta.

Să plătească orice i-ar fi cerut în schimb.

O mână l-a apucat de umăr și în urechi i-a răsunat o voce – vocea lui Soames.

— Stai cam de mult!

Apoi, un țipăt ascuțit, isteric:

— Bill, Danc', veniți iute! Uitați-vă! Doamne!

Graydon a fost trântit pe piatră. Picioarele grăbite au trecut peste el, călcându-l, tăindu-i răsuflarea. S-a sprijinit în mâini și în genunchi, străduindu-se să se scoale.

Brusc, strigătele și bolboroselile celor trei au încetat. Și-a dat seama ce se întâmplase: priveau în ochii Chipului Care le făgăduia tot ce-i făgăduise lui.

A făcut un efort cumplit. S-a ridicat. Chinuindu-se, plin de dureri, i-a văzut pe Soames cel solid, pe uriașul Starrett și pe Dancret cel scund alergând pe treptele peșterii. Erau la jumătatea scării.!

Nu puteau face așa ceva! Pământul și stăpânirea Pământului Se duceau să le ia Chipul i le promisesse lui mai înainte!

S-a repezit după ei.

Ceva, ca aripa unei păsări imense, l-a izbit în piept. Lovitura l-a aruncat înapoi și l-a trântit pe jos. Gemând, s-a împleticit spre trepte ochii Chipului ochii urmau să-i dea putere urmau.

În aerul luminos dintre el și Chip, cu trupul ceșos, pe jumătate încolăcit, se ivise silueta fantomatică a unei făpturi, o parte femeie, o parte șarpe. Cea a cărei imagine se afla pe brațara Suarrei. Ființa pe care ca o numise Mama-Șarpe.

Plutea acolo, în același timp reală și ireală. Atomii diamantini se roteau în jurul ei, treceau prin ea O vedea, dar prin ea vedea și Chipul îl privea cu ochi purpurii.

Mama-Șarpe cea care-i făgăduise Suarrei, ca de la femeie la femeie, să-l sprijine dacă avea în el ceea ce era necesar pentru a putea folosi ajutorul ei.

Suarra!

La amintirea fetei, furia și otrava strecurate în el de ochii Chipului au dispărut. În locul lor au apărut rușinea, căința, înțelegerea. S-a uitat fără teamă în ochii Chipului. Nu erau decât cristale albastre, palide. Chipul însuși, doar o stâncă sculptată!

Vraja se spulberase!

A văzut că Soames, Starrett și Dancret ajunseseră la capătul scării. Alergau spre Chip. Se mișcau prin luminozitatea cristalină ca niște siluete decupate din carton negru. Turtite, subțiri, făcute din hârtie întunecată, alergau împreună. Cei trei au ajuns la marginea bărbiei uriașe S-au oprit o clipă, luptându-se între ei, fiecare încercând să-l dea la o parte pe celălalt. Apoi, ca și cum ar fi răspuns unei chemări irezistibile, au început să urce pe bărbia de piatră, să se cațăre spre ochii reci, albaștri, către făgăduința acestora.

Se aflau acum în plină focalizare a razelor, în centrul furtunos al atomilor luminoși. Au rămas o clipă acolo, trei omuleți decupați din carton, ceva mai negri decât piatra întunecată.

Au devenit cenușii, iar contururile lor, cețoase Au încetat să se cațăre s-au chircit.

Au dispărut.

În locul lor, se vedeau trei smocuri de negură Negura s-a împrăștiat.

Și au rămas trei stropi mari din aur.

Încet-încet, cele trei picături au început să se rostogolească pe obrajii Chipului. S-au unit, au devenit un singur strop, care s-a scurs ușor spre pârlul de aur. S-a amestecat cu acesta și a fost purtat spre abis.

A căzut în prăpastie.

Deasupra abisului au răsunat o izbucnire de cornuri elfice, un fâlfâit de aripi nevăzute Dar acum, în lumina ciudată a peșterii, Graydon a văzut trupuri de șerpi făurite din argint, înaripate. Se înălțau, coborau și pluteau pe dinaintea Chipului, ca niște păsări ale Paradisului, fantomatice.

Mari și mici, unele cât un piton uriaș, altele doar cât o viperă, zburau și se încolăceau prin aerul scânteietor, trâmbițând triumfător, chemându-se între ele cu sunete ca ale unor cornuri de elfi, îndreptând, vesele, unele spre altele, ciocuri care arătau ca niște florete lungi, subțiri.

Șerpi înaripați, cu pene de păsări ale Paradisului, cu ciocuri ca niște pumnale ascuțite Șerpi înaripați, înălțându-și imnul vesel al trompetelor, în timp ce curentul, din care Soames, Starrett și Dancret reprezentau doar o parte, picura încet, încet, în abis.

Graydon a urcat treptele, simțindu-se bolnav în toată ființa lui, în fiecare nerv, în fiecare fibră A trecut de marginea cortinei de stâncă, a ieșit din strălucirea diamantină a luminii, s-a îndepărtat de Chip și de zgomotul trâmbițelor șerpilor zburători.

A văzut-o pe Suarra alergând spre el.

Și și-a pierdut cunoștința.

7. FRONTIERA PĂZITĂ.

Verdele strălucitor al pădurii se întunecase atunci când Graydon a deschis ochii. Catârul păștea liniștit lângă el.

Cineva a ieșit din umbră și s-a apropiat. Era un indian, dar Graydon nu văzuse niciodată un asemenea indian. Avea trăsături bine conturate, delicate, cu o piele mai degrabă măslinie, decât cafenie. Purta o bluză și un kilt⁷ din mătase albastră, matlasate. Pe frunte, un cerc subțire de aur, iar în spate un arc lung și o tolă cu săgeți. Ținea în mână o lance din metal negru și un pachet înfășurat în mătase.

Graydon a deschis pachetul. În el se aflau brățara Suarrei, cea cu Mama-Șarpe, și o pană de caraquenque, al cărei capăt fusese împodobit cu aur.

— Unde este cea care mi le-a trimis? A întrebat Graydon.

Indianul a zâmbit, a clătinat din cap și a dus două degete la buze. Graydon a înțeles: mesagerul primise ordin să tacă. A băgat pana în învelitoarea ei și a vârât-o în buzunarul de la piept. Cu oarecare greutate, a reușit să-și pună brățara la mână.

Indianul a arătat spre cer, apoi spre copacii din stânga, făcând semn de plecare. Graydon a confirmat și a apucat căpăstrul catârului.

Au mers o oră prin pădure, fără să urmeze vreo cărare. Au ajuns într-o vale îngustă, printre culmile înalte, ce ascundeau muntele circular, deși el știa în ce direcție se afla acesta. Soarele se găsea în jumătatea de vest a cerului. Spre apus, au ajuns la o aglomerare de stânci, prin care își croise drum un pârau. Indianul i-a făcut semn că vor înnopta acolo.

Graydon a priponit catârul într-un loc unde să pască, a aprins focul și a pregătit o masă frugală, din puținele rezerve rămase. Indianul dispăruse. S-a întors în scurt timp, cu doi păștrăvi. Graydon i-a fript.

O dată cu noaptea, se lăsase și frigul Anzilor. Graydon s-a înfășurat în pătură, a închis ochii și a încercat să-și reamintească, pe cât posibil, fiecare pas din cursul după-amiezii, căutând să memoreze orice semn pe care-l observase după ce ieșiseră dintre copaci. Curând, toate acestea s-au topit într-o fantasmagorie de peșteri cu bijuterii, figuri uriașe din piatră, bătrâni în haine pestrițe, care dansau – iar Suarra plutea peste acele fantome, izgonindu-le Apoi a dispărut și ea.

Mult mai târziu, după ce trecuseră printre alte șiruri de copaci, indianul s-a oprit la marginea unui platou ce se întindea, pe o distanță necunoscută, spre Vest și spre Est.

A înlăturat niște tufișuri și i-a arătat ceva. Graydon a zărit o cărare, la vreo sută de picioare sub ei. O potecă a animalelor, nebătătorită de picioarele oamenilor. S-a uitat la indian. Acesta a făcut un semn din cap spre catâr, spre Graydon, spre cărare, apoi, în cele din urmă, spre Est. A arătat înspre el și înapoi, către drumul pe care veniseră.

— Am înțeles! A zis Graydon. Granița teritoriului Yu-Atlanchi.

Iar eu am fost izgonit într-acolo.

Indianul a rupt tăcerea. Nu pricepuse ce spusese Graydon, dar recunoscuse numele Yu-Atlanchi.

— Yu-Atlanchi! A repetat el, cu gravitate, întinzând mâinile în spate, într-un gest larg. Yu-Atlanchi! Moarte! Moarte!

S-a dat deoparte și a așteptat să treacă Graydon cu catârul. Când omul și animalul au ajuns jos, și-a agitat mâna, în semn de despărțire. Apoi s-a strecurat din nou în pădure.

Graydon a mers vreo milă spre Est, așa cum i se indicase. Apoi s-a ascuns în tufișuri, a așteptat o oră, după care s-a întors, refăcând drumul și mânănd catârul înainte, pe pantă. Avea în gând o singură dorință: să se întoarcă la Suarra. Nu-l speria pericolul. Trebuia să se întoarcă la ea. A ajuns la marginea platoului și a rămas acolo un timp, ascultând cu atenție. Nu se auzea nici un zgomot. A pășit înaintea catârului.

Deodată, lângă capul lui a răsunat un sunet de corn. Amenințător, furios. Și un fâlfâit de aripi uriașe.

Instinctiv, a ridicat brațul. Cel pe care prinsese brățara Suarrei. Gemele purpurii au fulgerat în soare, A auzit iar cornul sunând, protestând. Apoi, un fâlfâit frenetic în apropierea lui, ca și cum niște făpturi înaripate, invizibile, se străduiau să-și oprească zborul.

Ceva a lovit puternic brățara. Ceva, ca un vârful de sabie, s-a înfipt în umărul lui, chiar la baza gâtului. A simțit sângele țâșnind. Altceva l-a izbit în piept și l-a împins spre marginea platoului. S-a rostogolit la vale, spre cărare.

Când și-a revenit, zăcea la poalele pantei, cu catârul alături. Probabil că rămăsese fără cunoștință multă vreme, pentru că brațul și umărul îi amortiseră, iar pământul umed dovedea că pierduse mult sânge. Avea o Vânătaie la tâmplă. Se lovise, probabil, de vreo piatră, în timpul căzăturii.

S-a ridicat, gemând. Rana din umăr se afla într-un loc greu de examinat, dar după cât și-a dat seama, era curată. Arma care i-o făcuse trecuse prin mușchii umărului și ai gâtului, ratând pe puțin artera, a gândit el, în timp ce se pansa cu dificultate.

Ce-l rănise? Știa. Unul dintre șerpii cu aripi pe care-i văzuse lângă abisul Chipului. Unul dintre Vestitori, cum îi numise Suarra, care-i lăsaseră, în mod inexplicabil, pe cei patru să treacă frontiera Țării Ascunse.

Ar fi putut să-l ucidă încercase să-l ucidă Oare ce-l împiedicase? S-a gândit un timp Doamne, cât de tare îl durea capul!

Ce-l oprise? Bineînțeles, brățara! Sclipirea gemelor purpurii!

Însemna că Vestitorii nu-l atacau pe purtătorul brățării. Că aceasta reprezenta un pașaport pentru Țara Ascunsă. De ce i-o trimesese Suarra? Ca să se poată întoarce?

Nu-și dădea seama Să-și vindece întâi rănila să găsească ajutor undeva înainte de-a reveni la Suarra.

Graydon s-a împleticit pe cărare, urmat îndeaproape de catâr. Acesta a așteptat liniștit toată noaptea, în timp ce stăpânul gemea lângă cenușa focului stins, cuprins de febră. L-a urmat la fel de liniștit a doua zi, când Graydon s-a târât de-a lungul drumului, căzând și ridicându-se, gemând, gesticulând, râzând, blestemând, cuprins de strânsoarea puternică a febrei. A alergat, răbdător, după vânătorii indieni care-l descoperiseră pe Graydon tocmai când moartea se strecura spre el. Fiind aymara, nu quicha, l-au cărat în cătunul izolat Chupan, punctul cel mai apropiat din sălbăcie unde se aflau oameni de culoarea lui, care puteau să-l îngrijească. Iar pe parcursul drumului, l-au tratat cu medicamentele lor neortodoxe, dar foarte eficiente.

Trecuseră două luni până când Graydon a putut părăsi cătunul Chupan, cu rănila închise, înzdrăvenit. Nu știa cât anume din vindecarea lui era opera bătrânului padre și a menajerei acestuia, sau se datora dozelor administrate de indieni. Nici cât de mult vorbise în delirul lui. Probabil vorbise în engleză, și nimeni din Chupan, nici dintre vânătorii indieni, nu cunoștea vreun cuvânt în această limbă. Însă bătrânul pudre fusese ciudat de afectat de plecarea lui și-i povestise îndelung despre demoni, poftele și metodele acestora, despre înțelepciunea prin care poți să-i domini.

În perioada convalescenței avusese suficient răgaz să analizeze cele întâmplate, să înlăture misterele. Oare se transformaseră cei trei în picături de aur? Exista altă explicație, mult mai plauzibilă. Peștera Chipului putea să fie un laborator al naturii, unde, sub influența unor raze necunoscute, avea loc transmutația unui element în altul. În stânca din care fusese cioplit Chipul se afla, probabil, vreo substanță, pe care razele acelea o metamorfozau în aur. Împlinirea unor visuri străvechi sau intuiții ale vechilor alchimiști, pe care știința modernă le prefăcea în realitate. Nu reușise englezul Rutherford să transforme în cupru alt element, extrăgând din el un electron sau doi? Produsul final al uraniului, mama vibrândă a radiului, nu era plumbul greu, inert?

Concentrarea razelor asupra Chipului fusese extraordinară. Din cauza bombardamentului cu particule radiante de energie, corpurile celor trei se dezintegraseră instantaneu. Cele trei picături se scurseseră din stânca aflată în spatele lor cei trei dispăruseră văzuse picăturile se gândise că oamenii se schimbaseră în picături doar o iluzie.

Iar Chipul nu transpira, nu plângea și nu saliva aur. Acesta era efectul razelor asupra lui. Geniul care îl sculptase în stâncă făcuse în așa fel încât Bineînțele!

Vraja Chipului? Puterea lui? O chestie de psihologie, dacă o înțelegeai. Același geniu care prelucrase piatra reprodusese atât de bine setea omului pentru putere, încât, inevitabil, cel ce-i privea opera reacționa. Subconștientul, ca și conștientul, scotea la iveală răspunsul pe care-l portretiza, cu o fidelitate cutremurătoare, Chipul. Puterea răspunsului era direct proporțională cu dorința care zăcea în privitor. Ceea ce-i mai puternic învinge ceea ce-i mai slab. Doar o chestie de psihologie, bineînțele!

Șerpii înaripați – Vestitorii? Aici te aflai, cu adevărat, pe un teren solid, te bazai pe fapte științifice! Ambrose Bierce deduse, în povestirea sa, Făptura blestemată, că pot exista asemenea ființe. Englezul H. G. Wells se jucase cu aceași idee în Omul invizibil. Iar de Maupassant o tratase, chiar înainte de a înnebuni, în povestea îngrozitoare a Horlei. Știința era la curent cu acest lucru, iar savanții lumii se străduiau să descopere secretul, pentru a-l folosi în următorul război.

Da, se putea explica ușor problema Vestitorilor invizibili. Să ne imaginăm ceva care nici nu absoarbe lumina, nici n-o reflectă. Într-o asemenea situație, razele de lumină s-ar scurge peste acel ceva, ca apa dintr-un pârau peste un bolovan scufundat. Bolovanul nu e vizibil, și nici lucrul peste care curg razele de lumină.

Acestea se vor curba în jurul lui, purtând spre ochii privitorului imaginea ce-o transportă din spatele acelui lucru. Obiectul o să fie deci invizibil, dacă nici nu absoarbe lumina, nici n-o reflectă!

Să ne referim, de pildă, la un călător în deșert. Deodată, vede un râu și niște palmieri verzi, care nu sunt acolo, ci departe, în spatele munților, la poalele lor. Razele de lumină le poartă imaginea în sus, peste munte, și sunt reflectate în jos, de aerul fierbinte. Un miraj. Exemplul nu corespundea întru totul, dar principiul de bază rămânea același.

Da, gândea Graydon, Vestitorii înaripați nu sunt greu de explicat! Cât despre forma lor – aceasta nu e de pasăre, ci de șarpe cu aripi, de șopârlă cu aripi Penele păsării Paradisului reprezintă doar fructul evoluției solzilor șarpelui. Așa spune știința. Pasărea este un șarpe cu aripi. Prima pasăre, arheopterixul, avea încă fălcile, dinții și coada strămoșilor săi reptilieni.

Însă acele creaturi înțelegeau și se supuneau comenzilor omenești? La urma urmei, de ce nu? Câinele poate fi dresat să facă acest lucru. Nu-i de mirare, deoarece câinele e un animal inteligent. De ce ar fi șerpii zburători mai puțin inteligenți decât un câine? Așa s-ar explica faptul că făptura invizibilă care-l atacase recunoscuse brățara Suarrei.

Mama-Șarpe? Ar trebui s-o vadă mai întâi, ca să poată crede în ceva pe jumătate femeie, pe jumătate șarpe.

După ce găsisse explicații satisfăcătoare pentru toate acestea, în afară de Femeia-șarpe, Graydon a încetat să se mai preocupe de asemenea probleme și, ca urmare, s-a vindecat mult mai repede.

Când și-a refăcut forțele, a încercat să plătească o parte din datorie acelorora care îi salvaseră viața. A trimis mesaje la Cerro de Pasco, solicitând bani și diferite obiecte. Padre a reușit astfel să aibă picturile pentru altar pe care și le dorise, iar cele dăruite indienilor i-au făcut pe aceștia să le mulțumească sfinților sau zeilor lor secreți pentru faptul că-l găsiseră.

Și el avusese noroc. Își pierduse pușca în timpul călătoriei, dar trimisul a reușit să-i găsească o armă mai bună, mai puternică, la Cerro.

Acum, cu suficiente muniții, patru revolve și tot echipamentul necesar, Graydon se întorcea spre drumul ascuns, bătut, îl însoțea același catâr răbdător, ce-i împărtășise aventurile din Țara Ascunsă.

De când părăsise cătunul Chupan, se îndreptase, cu încăpățănare, spre Cordillera. În ultimele zile nu văzuse nici o urmă de indieni. Ceva îi spunea să fie pregătit.

Pregătit? A zămbit la un asemenea gând. Un cuvânt ce părea nepotrivit pentru acest voiaj: un om se îndrepta, deliberat, spre raza de acțiune a puterii pe care Suarra o numise Yu-Atlanchi. Precut? Graydon a râs în sinea lui. Sigur, poți să fi precut chiar atunci când te pregătești să invadezi ladul! Iar țara Suarrei, după cât apucase să vadă, semăna grozav cu acel lăcaș al damnării! Cel puțin la graniță. Amuzat de idee, și-a făcut inventarul materialelor pentru invazie.

O pușcă de cea mai bună calitate, cu destule muniții; patru revolvere utilizabile, două în bagaje, unul la centură și altul într-o teacă sub braț. Suficient. Însă Yu-Atlanchienii aveau, probabil, arme față de care ale lui semănau cu arcurile boșimanilor. La ce i-ar fi folosit revolverele și carabina împotriva armurilor solzoase ale dinozaurilor?

Ce mai avea? O sclipire purpurie de la încheietură i-a răspuns: strălucirea brățării Suarrei. Aceasta valora cât o sută de puști și de pistoale, dacă reprezenta pașaportul spre Țara Ascunsă.

În cea de-a paisprezecea zi a călătoriei, la asfințit, ajunsese într-o vale îngustă, aflată între munții apropiați, acoperiți de copaci rari. Un pârlăuș gălgâia și clipea prietenos în vecinătate. Și-a făcut tabăra, a descărcat catârul și i-a dat drumul să pască. A aprins focul, a făcut un ceai, apoi și-a pregătit cina. A măsurat din ochi șirul sudic al culmilor. Până acum avusese noroc, urmasa cursul văii. Întâlnise puține râpe, dar niciuna de netrecut. Acum, chiar în calea lui, se înălța un munte de vreo două mii de picioare. Nu părea dificil de urcat. Copacii ajungeau până pe creastă, izolați sau în pâlcuri, sugerând, în mod bizar, că fuseseră plantați cu grijă.

A rămas o vreme pe gânduri, cu brațul drept scos de sub pătură. La lumina focului ce pâlpâia, pietrele purpurii ale brățării scilipeau și pâleau, scilipeau și pâleau. Păreau să crească, să devină tot mai mari și l-a cuprins somnul.

Dormea și știa că doarme. Totuși, în somn vedea sclipirea purpurie a bijuteriei. Visa, iar aceasta îi dirija visul. După ce a trecut iute pe lângă un monolit uriaș, în fața lui s-a înălțat o barieră neagră. A împins-o cu umărul și ea a dispărut. S-a ivit o vale imensă, circulară, străjuită de culmi ce se înălțau până la cer. A surprins sclipirea unui lac, argintul lichid al unui torent puternic care curgea din inima unui munte. Apoi a avut viziunea unor coloși, a unor siluete gigantice din piatră, scăldate de șuvoiul lăptos al lunii. Fiecare păzea gura neagră a unei peșteri.

Un oraș s-a repezit să-l întâmpine. Un oraș acoperit de rubine, cu turnuri din opal, construit parcă de djini, din materialele viselor.

A intrat într-un hol enorm, mărginit de coloane, din al cărui tavan curgeau raze de lumină cețoasă, azurie. Coloanele se înălțau, desfăcându-se, undeva, sus, în petale uriașe de opal, smaralde și turcoaze, stropite cu aur.

A văzut-o pe Mama-Șarpe!

Stătea încolăcită în culcușul său din perne, chiar la intrarea într-un alcov imens, ce se ridica deasupra podelei, înconjurată de pilăstri. Între ea și Graydon cădeau raze azurii, ca o perdea ce acoperea nișa întinsă cu luminescența cețoasă, care o ascundea pe jumătate.

Avea o figură fără vârstă – nu era nici tânără, nici bătrână; eliberată de timp, de acidul arzător al anilor. Putea să se fi născut ieri, sau cu un milion de ani în urmă. Ochii ei erau depărtați, rotunzi și luminoși, ca niște bijuterii vii, strălucind ca un foc purpuriu. Avea fruntea largă, joasă, nasul delicat, lung, cu nările în vânt, bărbia ascuțită, gura mică, în formă de inimă, și buzele de un stacojiu-aprins.

Deasupra umerilor ei subțiri, copilărești, plutea părul, care lucea ca argintul tors. Pieptănat în formă de coc, se termina cu un smoc peste frunte. Dădea figurii aceeași formă de inimă pe care o avea și gura. O inimă al cărui vârf îl constituia bărbia.

Avea sâni mici, ridicați.

Figura, gâtul, umerii, sâni scilipeau în nuanța perlelor acoperite de trandafiri.

Încolăcirile începeau de sub sâni, pe jumătate îngropate într-un culcuș din perne de mătase. Numeroasele inele groase erau acoperite cu solzi sclipitori, în formă de inimă. Fiecare solz părea făurit de un bijutier elf, din perle și opale.

Bărbia ei ascuțită se sprijinea în mâinile mici, de copil. Tot ca de copil erau și brațele, ale căror coate se rezemau de colaci de deasupra.

Figura acesteia părea, totodată, a unei femei și a unui șarpe, dar, într-un fel ciudat, nu părea să fie nici șarpe, nici femeie. Emană o înțelepciune înspăimântătoare și o plictiseală incredibilă.

Femeia-șarpe amintirea ei, sau a surorilor ei, reprezenta, probabil, izvorul legendelor despre prințesele Naga, a căror înțelepciune condusesese cetățile, acum dispărute, ale khmerilor din jungla cambodgeană. Da, și sursa multor povești despre femeia-șarpe din folclorul atâtor țări.

Poate chiar sâmburele de adevăr al legendei lui Lilith, prima soție a lui Adam, cea înlăturată de Eva.

Așa o vedea Graydon. Sau credea că o vede. Din când în când, îl chinuia întrebarea dacă arăta așa cum i se părea lui, sau o vedea așa cum voia ea să fie văzută.

Tremura în fața frumuseții acelei figuri în formă de inimă, a strălucirii părului de argint, a fragilității ei copilărești. Nu-i remarcă încolăcirile, monstruozitatea. De parcă pătrunsese adânc în inima lui și atinsese o coardă ascunsă acolo, ce rămăsese tăcută.

Iar în acel vis, dacă era vis, știa că Femeia-șarpe își dăduse seama de asta și-i făcuse plăcere. Ochii i se îmblânziseră și se ațintiseră asupra lui. Inelul de culoarea perlei roz, din care pornea trupul, s-a ridicat până când capul ei a ajuns la câțiva yarzi deasupra podelei. A înclinat din cap spre el, și-a înălțat mâinile în dreptul frunții, împreunându-le. Apoi le-a coborât cu un gest bizar, sacerdotic, desfăcând palmele, de parcă s-ar fi scurs ceva din ele.

În spatele Femeii-șarpe se afla un tron ce părea cioplit în miezul unui safir uriaș. Oval, înalt de vreo trei yarzi, sculptat ca un altar. Se sprijinea pe capătul în formă de cupă al unei coloane lăptoase, din cristal de stâncă. Era gol, deși răspândea în jur o radieră slabă. La picioarele lui, șase tronuri mai mici. Unul era roșu, făcut, parcă, dintr-un rubin; altul negru, cioplit din marmură neagră; celelalte patru, așezate între cele două, aveau galbenul aurului.

Buzele purpurii ale Mamei-Șarpe s-au deschis și printre ele a alunecat o limbă ascuțită, stacojie. Indiferent dacă a vorbit sau nu, Graydon i-a auzit gândurile.

— Nu-mi voi lua mâinile de pe acest bărbat. Suarra îl iubește. El mă place. În afară de Suarra, nu mă interesează niciunul dintre cei care locuiesc în Yu-Atlanchi. Dorința copilei se îndreaptă spre el. Așa să fie! M-am plictisit de Lantlu și de ceata lui. Mai ales că Lantlu se apropie mai mult decât aș vrea de acea Umbră a lui Nimir, pe care o numește Stăpânul Întunecat. O vrea pe Suarra! N-o va avea!

— Prin înțelegerea străveche, a zis Stăpânul Nebuniei, prin acea înțelegere, Adana, nu trebuie să-ți folosești înțelepciunea împotriva cuiva din Vechea Rasă. Strămoșii tăi au jurat asta cu mult, mult timp în urmă, înainte ca gheața să ne izgonească din Țara Natală, spre Nord. Legământul nu poate fi călcat nici măcar de tine, Adana!

— Ssss! A șuietat, amenințător, limba stacojie a Mamei-Șarpe. Așa spui tu! La înțelegere au participat două părți. N-a jurat Vechea Rasă să nu comploteze niciodată împotriva unuia dintre noi, oamenii-șarpe? Iar Lantlu și cei care-l urmează se înțeleg cu Umbra. Vor să-l elibereze pe Nimir din cătușele făurite pentru el, cu multă vreme în urmă. O dată eliberat, va încerca să ne distrugă. Poate că va reuși! Fii atent, Tyddo! Am spus, poate! Lantlu complotează împotriva mea, ultima rămasă din neamul oamenilor-șarpe! Înțelegerea străveche a fost încălcată! De Lantlu, nu de mine! S-a legănat înainte. Ce-ar fi să părăsim Yu-Atlanchi? Așa cum au făcut strămoșii mei și Stăpânii, care au fost egalii tăi? Să-i lăsăm cu putregaiul lor!

Stăpânul Nebuniei n-a răspuns.

— Ai dreptate. Dacă aici nu-i decât nebunie, sigur că trebuie să rămâi! A conchis Mama-Șarpe, clătinând din capul său copilăresc. Dar pe mine ce mă reține? Pe înțelepciunea poporului meu! A existat o rasă de maimuțe cenușii, pe care le-am luat din copaci, le-am învățat și le-am transformat în oameni. Și ce-au devenit? Locuitori ai viselor, urmăritori de fantasmе, sclavi ai iluziilor. Alții înclină spre întuneric, iubind cruzimea. Pe dinafară frumoși, sub mască hidoși! Mi-e scârbă de ei! Yu-Atlanchi e putred! Să-l lăsăm să moară!

— Aici locuiește Suarra, a spus Stăpânul Nebuniei, încet. Și mulți alții, care-și văd de treabă. O să-i părăsești? Figura Femeii-șarpe s-a îmblânzit.

— Aici locuiește Suarra, a șoptit ea, și mai sunt și alții Dar atât de puțini! Pe strămoșii mei, atât de puțini!

— Dacă ar fi fost doar vina lor! A spus Stăpânul Nebuniei. Dar nu-i, Adana! Ar fi fost mai bine pentru ei dacă am fi șters bariera care-i apără. Ar fi fost mai bine dacă i-am fi lăsat să-și croiască singuri drum prin sălbăcie, printre dușmani. Ar fi fost mai bine dacă n-am fi închis Poarta Morții

— Pace! A cerut, cu tristețe, Femeia-șarpe. A vorbit limba mea de femeie Acum am un motiv mai profund să nu-i părăsesc. Această Umbră a lui Nimir caută un trup. Nu știu ce este această Umbră, cât de puternic poate fi Nimir, cât a uitat din vechile meșteșuguri sau ce lucruri noi a învățat între timp. Știu însă că, dacă această Umbră caută un trup, o face pentru a-l elibera pe Nimir. Trebuie să ne pregătim de luptă, Bătrânule! Dacă Nimir va fi liber și victorios, noi vom fi obligați să plecăm! O astfel de plecare la ordin nu e tocmai ceea ce ne dorim! Iar cu timpul își va răspândi dominația asupra întregii lumi, așa cum plănuise cu multe ere în urmă! Și așa ceva nu trebuie să se întâmple!

Stăpânul Nebuniei s-a fâțâit pe tronul cel roșu, ca o pasăre pestriță, nerăbdătoare.

— Sunt fericită că nu cunosc viitorul, a zis, calmă, Femeia-șarpe. Dacă va fi război, nu vreau să mă demobilizez, știind dinainte că voi pierde. Nici să mă plictisesc, știind că voi câștiga. Dacă trebuie să duci un război, te mobilizează doar nesiguranța.

Cu toate că era uluit de minunățiile pe care părea că le vede și le aude, Graydon a chicotit fără voie, amuzat. Femeia-șarpe i-a aruncat o privire, de parcă l-ar fi auzit. În ochii ei strălucitori lucea un zâmbet malițios.

— Cât despre bărbatul care se interesează de Suarra, să vină să mă caute! Ai dreptate, Tyddo, când spui că am greșit făcându-le Yu-Atlanchienilor viața prea ușoară! Să nu repetăm eroarea. Când bărbatul acela va găsi drumul spre mine, prin îndemânarea și curajul său, și va sta în fața mea în trup, așa cum stă acum în gând, îl voi înarma cu putere. Dacă va învinge, răsplata lui va fi Suarra. Între timp, ca un semn, îi voi trimite pe Vestitorii mei înaripați să-l cunoască, iar el să știe că nu trebuie să se teamă de ei.

Templul a dispărut. Graydon a simțit că aude în jur, deasupra, o furtună de sunete de trompetă. I s-a părut că a deschis ochii, a aruncat pătura și s-a ridicat.

În jurul lui, sclipind în focuri palide, argintii, șuierau și se roteau în nenumărate spirale o sumedenie de șerpi cu aripi de argint! Sute și sute, mari și mici, cu penele scânteind, amenințând veseli cu ciocurile lor lungi ca pumnalele și scoțând sunete de corn.

Apoi au dispărut.

În zori, Graydon a mâncat în grabă, a încărcat bagajele pe catâr și a pornit fluierând spre munte. Urcușul nu era greu. Într-o oră a ajuns pe culme.

În fața lui, terenul aluneca spre o câmpie netedă, presărată cu pietre uriașe. Deasupra câmpiei, la aproape trei mile de locul în care se afla, se ridica un munte imens. Flancurile lui alcătuiau un cerc atât de mare, încât nu-i vedea marginile.

Granița teritoriului Yu-Atlanchi!

8. OAMENII-ȘOPÂRLĂ.

Fără nici o îndoială, dincolo de muntele pe care-l vedea se afla Yu-Atlanchi — și Suarra! Câmpia plină de menhiri era cea pe care alergase Omul-păianjen. Cărarea pe care călătoriseră spre Chip trebuia să se afle dedesubt.

A auzit, din înălțimi, o chemare melodioasă de goarnă. De trei ori au răsunat notele, apoi încă de trei ori: de la baza versantului pe a cărui culme se afla, apoi din depărtare, dinspre câmpie, și, în sfârșit, din apropierea zidului muntelui.

A început să coboare.

După-amiază, devreme, a ajuns la munte. Stânca era din bazalt, tare ca diamantul. Panta abruptă se ridica, aproape perpendicular, direct din câmpie. Nu putea s-o escaladeze. Încotro să se îndrepte? Parcă răspunzându-i, a auzit încă o dată sunetele melodioase de corn de deasupra lui și dinspre Sud.

— Atunci, spre Sud! A zis, vesel, Graydon și a pornit la drum.

A văzut verdeață ce se scurgea pe panta muntelui, la o înălțime de o sută de picioare de poale. Când s-a apropiat, a descoperit că acolo se prăbușiseră niște stânci. La poalele muntelui se îngrămădise prundiș, amestecat cu bolovani uriași. Tufișurile și copăceii găsiseră un punct de sprijin și se cățăraseră spre culme.

Căutând să determine cauza prăbușirii, Graydon a văzut o crăpătură în zidul stâncos, deasupra mormanului de pietre.

Curiozitatea l-a împins s-o examineze. Catârul l-a urmărit cu privirea până când a ajuns la jumătatea drumului spre creastă, apoi, cu un răget de protest, s-a cățărât după el.

S-a târât printre ultimele tufișuri și a descoperit că, la capătul fisurii, deschiderea era lată, de vreo patru picioare. În interior, întuneric. A ingenuncheat și a luminat-o cu lanterna. Podeaua fusese acoperită de pietre, dar locul rămăsese uscat. A ieșit și a început să strângă lemne pentru foc.

După ce a lăsat jos ultimul braț de vreascuri, a pătruns în adâncul cavernei. După o sută de pași, lumina lanternei s-a oprit într-un zid de stâncă. Probabil, capătul crăpăturii. Când s-a apropiat de perete, a văzut că tunelul cotea brusc. A auzit apă curgând, spre stânga. Din piatră, se scurgeau picături care se strângeau într-un mic bazin natural, apoi se revărsau într-un pârlăuș. A ridicat lanterna, dar nu a zărit nici tavanul, nici cerul.

Avea de gând să se lămurească a doua zi A condus catârul în adăpost și l-a priponit de-o stâncă. După ce a mâncat, s-a înfășurat în pătură și a adormit.

S-a trezit devreme, arzând de curiozitatea de a afla unde conducea fisura din stâncă. Fără să mai mănânce, a pornit la drum. După ce a făcut vreo trei sute de pași dincolo de izvorăș, a descoperit că tunelul cotea din nou, de data asta reluând direcția inițială. Nu prea departe, se zărea o perdea cenușie și, în același timp, luminoasă A stins lanterna și s-a aplecat în față.

Era lumina zilei!

Nimerise într-o trecătoare din munte, lată de o sută de picioare, cu pereți abrupti, netezi. Îndreptată spre Est, spre soarele care răsărea. Acolo era sursa luminii ce se filtra în canionul strâmt, cu fundul drept. De-a lungul unui perete, curgea șuvoiul izvorului. Nici urmă de vegetație – nici măcar de licheni rezistenți, care iubesc pietrele.

Graydon s-a întors, a adăpat catârul și l-a priponit printre tufișuri.

— Mănâncă după pofta inimii, Sancho Panza! l-a zis el. Dumnezeu știe când o să mai ai ocazia.

A aprins focul și a făcut și pentru el de mâncare. A așteptat să se sature catârul, l-a încărcat cu bagaje, apoi l-a vârat, cu mare greutate, prin intrarea în canion. Mai departe, drumul a devenit destul de ușor.

A străbătut canionul în linie dreaptă cam vreo milă, de parcă acesta ar fi fost trasat de un topograf. Apoi a început să cotească, să ocolească, să se îngusteze sau să se lățească, să urce și să coboare. Pe sol au apărut stânci și bolovani, din ce în ce mai mulți. Izvorul, alimentat de alte scurgeri de pe pereți, devenise pârâu. Pereții stâncoși își schimbaseră culoarea, din negru într-un galben-roșcat. Lângă apă apăruse vegetație mărunță, ce se strecura și printre stâncile sfărâmate.

Din loc în loc, zărea găuri rotunde, grosolane, iar în pereții din stânga, sus, deschideri ce păreau a fi guri de tunel sau peșteri. Parcă ar fi fost cercetat de ochi uriași, fără pupile Cu simțurile ascuțite de efectele vieții în sălbăcie, Graydon își dădea seama că acolo se ascundea ceva ucigător Le-a privit precaut, cu pușca pregătită. În aer plutea o duhoare – un miros înțepător, de mosc. Oarecum familiar Semăna cu ce? Cu putoarea aligatorilor ce umpluseră un râu molcom din junglă!

Duhoarea era tot mai puternică. Numărul gurilor de peșteră crescuse. Catârul devenise nervos. Se oprea, fornăia.

Canionul a cotit din nou. Dincolo de colț s-a auzit o izbucnire de șuierături și grohăituri. În același timp, aburi de duhoare moscată i-au pătruns în nări, îngreșându-l. Catârul a încremenit.

Graydon a auzit strigăte de oameni. S-a repezit înainte și a dat colțul. În fața lui stăteau trei indieni cum era cel care-l condusesese la granița Țării Ascunse. Îmbrăcați în galben, nu în albastru. În jurul lor, încercând să-i sfâșie cu ghearele și cu dinții, o mulțime de făpturi pe care le-a luat, la prima vedere, drept șopârle uriașe. Apoi și-a dat seama că, dacă nu erau oameni, erau cel puțin semiumane.

Făpturile erau înalte de vreo patru picioare, cu pielea de un galben-murdar. Se legănau pe picioare mici, groase, cu labe late și cu gheare. Aveau brațe scurte, mușchiuloase, iar mâinile, copii ale labelor de la picioare, se terminau cu gheare mai lungi.

Figurile lor i-au înghețat sângele în vine. Nu puteai să nu recunoști elementul omenesc din ele. Om și șopârlă, amestecați inexplicabil. Așa cum om și păianjen fuseseră amestecați în făptura stacojie pe care Suarra o numise Țesător.

Dincolo de frunțile joase, ascuțite, capetele lor erau acoperite de solzi stacojii, ridicați ca o mulțime de creste de cocoș. Aveau ochii roșii, rotunzi și fără pleoape, nasuri turtite, iar sub ele fălci ce formau un bot lung de șase inci, dotat cu colți galbeni, puternici și periculoși, ca și cei ai crocodililor. Le lipsea bărbia și aveau doar rudimente de urechi.

Ceea ce i-a făcut greată cu adevărat a fost faptul că purtau, în jurul șoldurilor, zdrențe murdare.

Cei trei indieni, spate în spate, în triumfi, luptau cu oamenii-șopârlă folosind buzdugane dintr-un metal strălucitor. Încheiaseră socotelile cu vreo șase monștri, cărora le zdrobiseră capetele. Apoi, într-o succesiune rapidă, un indian, după care altul au fost împinși la pământ și acoperiți de trupuri scârboase.

Graydon s-a smuls din letargie și a strigat spre cel de-al treilea indian.

A ridicat pușca, a ochit și a tras. Omul-șopârlă pe care l-a nimerit s-a retras sub impactul glonțului, apoi s-a prăbușit. Reverberând ca un șir de tunete în pereții stâncoși, împușcătura a făcut ca haita să se întoarcă spre el, cu gurile colțoase deschise, cu trupurile aplecate, privindu-l cu ochi roșii, care nu clipeau.

Indianul s-a oprit, a cules trupul unuia dintre însoțitorii săi și s-a retras deoparte. Eliberat de grija de a nu-l nimeri, Graydon și-a descărcat arma în monștri, apoi a reîncărcat-o. Când a început din nou să le doboare, făpturile și-au revenit din uimire, s-au repezit la pereți și s-au cățărat, ca șopârlele adevărate, pe suprafața netedă a stâncii. Șuierând și țipând, s-au îngrămădit în gurile negre ale peșterilor, dispărând în afundul lor.

Indianul rămăsese cu tovarășul său rănit în brațe. Pe figura lui cu trăsături fine se citeau uluire și teamă. Graydon și-a pus pușca în spate și a înălțat mâinile, în gestul universal al păcii. Indianul și-a așezat încet prietenul rănit pe sol și s-a plecat adânc, cu mâinile la frunte.

Graydon s-a apropiat de el. S-a oprit o clipă, să se uite cu atenție la făpturile doborâte de gloanțele lui, și a văzut că pe pământ zăceau doar cele nimerite în cap. Membrele lor zvâcneau spasmodic, de parcă ar fi trăit. Una fusese împușcată în inimă. Iar inima îi bătea! Pieptul acoperit cu piele galbenă se mișca în ritmul ei. Doar făpturile cu capetele zdrobite de buzdugane păreau cu adevărat moarte.

Din nou, umanitatea pervertită a acelor ființe l-a șocat.

Una zăcea cu fața în jos. Șorțul murdar îi alunecase. La baza spinării avea o coadă scurtă, stacojie.

Graydon a simțit că indianul venise lângă el. Omul l-a salutat din nou, apoi s-a apucat, metodic, să zdrobească capetele făpturilor împușcate de Graydon.

— Așa nu mai pot să învie, a spus el, în aymara. E singura cale.

Graydon s-a îndreptat spre celălalt indian, care leșinase. Fusese mușcat rău, dar nu mortal. Graydon și-a scos trusa de prim-ajutor din bagaje, apoi i-a curățat și i-a bandajat rănilor mai grave. L-a văzut pe primul indian privindu-l cu o teamă sporită.

— Dacă l-am duce într-un loc unde să nu ne deranjeze fiarele alea, aș face mai mult pentru el, a zis Graydon, în aymara, ridicându-se.

— Parcurgem un drum scurt, și vom fi în siguranță, Puternice Stăpân!

— Să mergem! A zis Graydon, în engleză, rânjind la auzul acestui titlu.

S-a aplecat și a apucat rănitul de umeri. Indianul l-a prins de picioare. Cu catârul în frunte, au pornit mai departe prin canion.

Gurile peșterilor îi pândeau. Nu mișca nimic în ele, dar Graydon simțea privirea ochilor răi. Ochii diavolești ai oamenilor-șopârlă, pitiți în umbra vizuinilor.

9. ÎN ASCUNZĂTOAREA LUI HUON.

Vizuinile din stânci ale oamenilor-șopârlă s-au rărit, în cele din urmă, pereții devenind iarăși netezi. Indianul nu le dăduse nici o atenție, convins, probabil, de abilitatea lui Graydon de a respinge orice nou atac al monștrilor.

Cel pe care îl cărau a gemut, a deschis ochii și a spus ceva. Tovarășul lui a înclinat din cap și i-a lăsat picioarele pe pământ. Indianul s-a ridicat, privindu-l pe Graydon cu aceeași uimire pe care o manifestase și partenerul lui întâia oară. Iar când a zărit brățara Mamei-Șarpe, chiar cu teamă. Primul indian a spus ceva repede, prea repede pentru ca Graydon să înțeleagă. După ce-a terminat, cel de-al doilea i-a apucat mâna albului, a dus-o în dreptul inimii, apoi la frunte.

— Stăpâne, a zis acesta, viața mea îți aparține.

— Unde mergeți? A întrebat Graydon.

S-au privit între ei, stânjeniți.

— Stăpâne, ne întoarcem la locuințele noastre, a răspuns unul, vag.

— Presupunem asta, a spus Graydon. Locuințele voastre sunt în Yu-Atlanchi?

Au șovăit iarăși, înainte de a-i răspunde.

— Nu mergem în oraș, stăpâne, a zis, în cele din urmă, primul indian.

Graydon le-a cântărit ezitățile, refuzul de a răspunde clar, și s-a întrebat cât de mult se poate bizui pe recunoștința acestora. Nu-l întrebaseră nici de unde venea, nici cine era. Însă reținerea lor putea fi generată de politețe sau de vreun alt motiv, nu de lipsa curiozității, pentru că în ochi li se citea dorința de a ști. Își dădea seama că nu se va

bucura de aceeași considerație din partea altora, pe care i-ar fi întâlnit în interiorul Țării Ascunse. Nu trebuia să se aștepte la ajutor din partea Mamei-Șarpe. Cel puțin, nu deocamdată. Era convins că viziunea sa despre Templu nu fusese o iluzie. Trămbițele șerpilor zburători, care-l ghidaseră, imunitatea sa în fața acestora reprezentau o dovadă vie. Iar Femeia-șarpe spusese că trebuia să ajungă la ea doar prin puterea și curajul proprii, fără vreun ajutor din partea sa.

Nu era chip să ajungă în Templu rătăcind ca un prost prin Yu-Atlanchi. Însă unde putea să se ascundă, până când obținea informații, până când își făcea un plan?

— Ai spus că viața ta îmi aparține? S-a adresat rănitului, neștiind dacă luase o hotărâre bună.

Indianul i-a apucat iar mâna, ducând-o la inimă și la frunte.

— Vreau să intru în Yu-Atlanchi, a spus Graydon, dar, o vreme, nu vreau să fiu văzut de cei de-acolo. Poți să mă conduci într-un loc în care să mă ascund, fără să afle nimeni de prezența mea, până când voi hotărî că trebuie să plec?

— Îți bați joc de noi, Puternice Stăpân? A întrebat primul indian. De ce ar trebui călăuzit cel care poartă simbolul Mamei și posedă așa ceva? A arătat spre armă. Nu ești un mesager al ei? Nu te-au lăsat servitorii ei să treci? Stăpâne, nu-ți bate joc de noi!

— Nu-mi bat joc, a răspuns Graydon. Și, privindu-i cu atenție, s-a interesat: îl cunoașteți pe Stăpânul Lantlu?

Fețele lor s-au posomorât și ochii au început să le lucească. A priceput că-l urau pe stăpânul haitei de dinozauri. Bine, și-a spus el, să le mai zic câte ceva

— O caut pe Mama. Nu-i sunt mesager, ci doar servitor. Stăpânul Lantlu stă între ea și mine. Am motive personale să trec de el fără ajutorul Mamei. Dar îmi trebuie timp să-mi fac un plan, iar Stăpânul Lantlu să nu afle de venirea mea până când nu sunt pregătit.

Pe figurile lor s-au citit ușurare și bucurie. O bucurie ciudată. Au șușotit între ei.

— Stăpâne, a spus primul, vrei să juri pe Mama? A făcut o plecăciune spre brățară. Dacă da, ridic-o la buze și jură pe ea că ai spus adevărul, că nu ești prieten sau spion al Stăpânului Lantlu.

Graydon a ridicat brățara.

— Jur! Să mă distrugă Mama, cu trup și suflet, dacă nu v-am spus adevărul!

Și a sărutat silueta încolăcită. Indienii au șușotit din nou.

— Vino cu noi, stăpâne, a zis cel care se înclinase în fața lui Graydon. Te vom duce la Stăpânul Huon. Înainte de a ajunge la el, nu ne întreba nimic. Ne-ai cerut un adăpost împotriva Stăpânului Lantlu. Te vom conduce la singurul adăpost existent. Te vei bucura de el, dacă Stăpânul Huon dorește. Dacă nu, vom merge cu tine sau vom muri cu tine. Putem face mai mult?

— Pentru Dumnezeu! A exclamat Graydon, emoționat. Nici voi, nici alt om n-ar reuși! Și nu cred că Stăpânul vostru Huon, oricine ar fi, vă va purta pică pentru că m-ați călăuzit la el.

Apoi s-a îndreptat iute spre rănit. Mușcăturile și urmele de gheare erau destul de adânci, dar nu-i atinseseră nici o arteră, nici un organ vital.

— Ai pierdut mult sânge, i-a spus. Va trebui să te cărăm.

Indianul n-a acceptat.

— Avem puțin de mers. Iar în ghearele și colții oamenilor-șopârlă, urzii, există otravă. Apa de flăcări, pe care ai turnat-o în răni, a ars o parte din ea, dar nu pe toată. O simt, și e mai bine să merg singur, dacă pot.

— Otrava urzilor produce somn, a explicat primul indian. Somnul sfârșește în moarte. Apa de flăcări a puternicului stăpân a învins somnul și i-a îngăduit să meargă. Acum se teme că, dacă va fi transportat, va adormi de îndată ce apa de flăcări va înceta să ardă.

Graydon a zâmbit auzind denumirea dată tincturii de iod, pe care o turnase pe răni. Dar raționamentul indianului era corect. Dacă veninul oamenilor-șopârlă avea efect narcotic, în absența unui antidot, mersul ar fi ajutat la eliminarea veninului. A desfăcut bandajele de pe tăieturile mai adânci și a turnat iar tinctură de iod. După felul în care rănitul și-a încordat mușchii, și-a dat seama că-i simțise efectul.

— E bine, a zis acesta, apa de flăcări arde!

— Arde otrava, a spus Graydon. Dacă aveți alt medicament, ar fi bine să-l folosiți.

— Avem, acolo unde mergem, a intervenit primul indian. Dar, dacă n-ai fi fost tu, stăpâne, acum, el s-ar fi cufundat adânc în somnul urd, care nu-i deloc liniștitor. Să plecăm!

Și-au reluat drumul de-a lungul canionului. Merseseră cam o milă când, brusc, au ajuns într-un spațiu în care pereții râpei se apropiau, lăsând între ei un interval de douăsprezece picioare, neted, de parcă ar fi fost tăiat în stâncă. Și întunecat ca o noapte fără stele.

— Așteaptă aici! A zis primul indian, apropiindu-se de strâmtoare.

A scos din traistă un obiect ce semăna cu un glob din cristal de stâncă, mare cât o minge de tenis, prins într-un con de metal.

Din el a țâșnit o lumină, îndreptată spre tunel. Nu o rază, ci un fel de sferă noroasă, luminoasă, ce se mișca iute. După aceea, a vârât globul în traistă și a așteptat.

Au intrat în trecătoare. Nu mai era întunecată, ci plină de-o luminozitate pală, de parcă norul din glob se răspândise într-o ceață fosforescentă. Au mers vreo mie de picioare. Poate mai mult. Indianul nu-și mai folosisese globul, dar lumina stăruia.

S-a oprit. Graydon și-a dat seama că trecătoarea se sfârșise. Afară era beznă. Undeva, departe, se auzea zgomot de apă curgătoare. Indianul a ridicat conul. Din nou, norul luminos a țâșnit din el.

Graydon a tresărit. Vaporii luminescenți se răspândiseră deasupra unei prăpăstii. Peretele stâncos s-a ivit brusc, la vreo sută de yarzi. În aceeași clipă, o parte din rocă a alunecat ca o cortină. Din intrarea astfel dezvăluită, a înaintat spre ei o limbă de metal, lată de zece picioare. S-a strecurat peste prăpastie, urmând calea indicată de lumină. S-a oprit în fața lor.

Indianul i-a zâmbit lui Graydon, liniștitor.

— Urmează-mă, stăpâne! Nu-i nici un pericol!

Graydon a pășit pe punte, și după el catârul. De jos, de la distanță de sute de picioare, urca mugetul torentului.

Au ajuns la capătul podului ciudat. Indienii i s-au alăturat. Au înaintat vreo cincizeci de pași. Privind înapoi, a văzut intrarea ca o poartă uriașă din crepuscul. Graydon a auzit un scârțâit ușor, iar dreptunghiul din crepuscul a fost șters de perdeaua de stâncă.

În jur, lumină blândă, inundatoare, ca o calitate a aerului însuși. Se aflau într-o cameră, un fel de cub cu muchii de o sută de picioare. Pereții și tavanul erau din rocă neagră, lustruită, iar piatra conținea corpusculi luminoși, ce se mișcau precipitat. Ca aceia pe care-i văzuse scurgându-se din pereții de abanos ai Peșterii Chipului. Aceștia constituiau sursa luminii.

Locul era gol, fără nici un semn al intrării prin care veniseră. Nici urmă a celor ce deschiseseră, nici a mașinăriei ce controla mișcările ușii. Nici un semn că ar fi fost vreo ușă. Nici urmă de deschideri în ceilalți pereți. Dar Graydon auzea un murmur, de parcă o mulțime de oameni ar fi șușotit în cameră. Apoi, o propoziție scurtă, rostită prea repede pentru a o înțelege.

Indianul care nu era rănit s-a înclinat, apoi a făcut câțiva pași. A răspuns întrebării în aceeași vorbire alertă, dar Graydon a priceput înțelesul: povestea despre lupta cu oamenii-șopârlă. După ce a terminat, a urmat o scurtă tăcere. Apoi, din partea vorbitorului nevăzut a sosit o comandă. Indianul s-a înclinat.

— Stăpâne, ridică brățara, a spus el.

De data asta, Graydon și-a dat seama că vorbitorul nevăzut nu se afla în camera săpată în stâncă, ci undeva, în spatele rocii. Vocea lui sosea printr-un fel de tub. Probabil că existau și orificii prin care privea. Nu vedea niciunul, iar suprafața lucitoare părea neatinată, netedă ca sticla. A ridicat brațul la care purta imaginea în aur a Mamei-Șarpe. Ochii purpurii au sclipit. S-au auzit o izbucnire de șoapte, exclamații. Apoi, o altă comandă.

— Pune-ți jos arma, stăpâne, a spus indianul, și du-te spre perete!

Graydon a ezitat.

— Nu-ți fie teamă. Vom fi alături de tine.

Vocea nevăzută l-a întrerupt, nervoasă. Indianul și-a înălțat capul și s-a așezat alături de Graydon. Tovarășul său s-a plasat de cealaltă parte a albului. Acesta, știind că li se ordonase să rămână pe loc, în timp ce el trebuia să înainteze singur, a pus pușca pe podea și le-a șoptit indienilor să se supună. A mers înainte, pregătindu-și pistolul din teaca de sub braț. Când s-a oprit, lumina s-a stins.

Întunericul a durat doar o clipă. Când radierea a revenit, o treime a peretelui dispăruse. În locul ei, a apărut un coridor larg, bine luminat. Pe fiecare latură, câte un șir de indieni. Alt șir se intercalase între el și cei doi care-l însoțeau.

Purtau lănci cu vârfuri dintr-un metal negru, sclipitor, și scuturi mici, rotunde, din același material. Erau goi, doar cu kilturi scurte, matlasate, din mătase galbenă, iar părul lung, negru, îl aveau prins în plase din aur. Graydon a văzut toate acestea într-o clipă, înainte ca privirea să i se oprească asupra bărbatului din fața sa.

Era un gigant, a cărui figură arăta că aparținea rasei pure a Suarrei și a lui Lantlu. Sau așa arătase, înainte ca o luptă catastrofică să i-o zdrobească. Avea cel puțin opt inci mai mult decât Graydon în înălțime, cu părul alb-argintiu, tuns la baza gâtului și prins într-un fileu din lac chihlimburiu. De la tâmpla dreaptă la bărbie se zăreau patru linii paralele, livide. Cicatrice! Nasul îi fusese zdrobit și turtit. Purta o cămașă de zale, din metal negru, făurită asemenea celor ale Cruciaților, strânsă într-o cingătoare. Zalele îi apărau picioarele, până la genunchi. Brațul drept îi fusese retezat de la cot. Avea prinsă de ciot, cu o fâșie din aur și fixată de umăr printr-o curea, o bară de metal, ucigătoare, lungă de trei picioare. La cingătoare, purta o secure cu două tăișuri, asemănătoare celei ce reprezintă simbolul Cretei antice.

Era înspăimântător, dar Graydon, privindu-i ochii, a descoperit ceva liniștitor. Aveau cute vesele la colțuri și se citea în ei umor și toleranță, pe care suspiciunea și uimirea de moment nu reușiseră să le șteargă. Nu era bătrân, cu tot părul lui argintiu. Să fi avut cel mult patruzeci de ani, a presupus Graydon.

S-a adresat în aymara, cu un bas răsunător, impetuos, puternic:

— Dacă vrei să-l vezi pe Huon, așa să fie! Să nu crezi că suntem nepoliticoși, pentru că te-am lăsat să aștepți atât și te-am dezarmat. Dar Cel întunecat e subtil, iar Lantlu, sfâșia-l-ar xinlii lui, îi seamănă. N-ar fi prima oară când ar încerca să-și strecoare spioni printre noi, sub înfățișarea unora care vor să ne servească. Mă numesc Regor-cel-Negru. Negreala mea nu seamănă cu cea a Celui întunecat, deși sunt și eu subtil. Se pare că nu știi nimic despre Cel întunecat, băiete!

S-a oprit și l-a privit pătrunzător.

— Am auzit câte ceva, a vorbit, cu prudență, Graydon.

— Ai auzit câte ceva! Și ce te-a făcut să crezi despre el acel „ceva”?

— Nimic, a răspuns Graydon, citând un proverb aymara, care avea unele înțelesuri vag obscene, nimic care m-ar face să-mi sprijin obrazul de falca lui și să sparg ouă cu el.

— Ha! Ha! A urlat gigantul, agitându-și drugul periculos de aproape. Bună! Trebuie să i-o spun lui Huon!

— Și nu este dușmanul ei? A adăugat Graydon, ridicând brățara.

Regor-cel-Negru și-a înghițit râsul și a dat un ordin paznicilor.

— Vino după mine! I-a spus el lui Graydon.

Privind în urmă, înainte de a se supune, acesta l-a văzut pe unul dintre cei doi indieni ridicând prudent pușca, apoi pornind la drum, împreună cu celălalt, și flancând catârul. S-a întrebat, în timp ce încerca să se țină după Regor, dacă trăsesse piedica armei când o așezase jos. Și-a amintit că făcuse lucrul ăsta.

Începuse să-l frământă ceva. Își clădise speranțele pe ideea că Huon, oricine ar fi fost, era un dușman înverșunat al lui Lantlu, deci i-ar fi primit sprijinul, iar în schimb l-ar fi ajutat. Intenționase să-i povestească întreaga istorie a întâlnirii cu Suarra și a celor ce au urmat. Acum își dădea seama cât de naiv fusese. Situația nu părea atât de simplă, cum crezuse. La urma urmei, ce știa despre acești oameni, cu talentele lor sinistre, despre oameni-păianjeni, oameni-șopârlă, și numai Dumnezeu știa câte alte monstruozități?

Ce știa el despre acea făptură incredibilă, uluitoare – Mama-Șarpe?

Graydon a simțit că-l cuprinde disperarea. Apoi și-a revenit. Trebuia doar să-și schimbe planurile. Avea însă puțin timp la dispoziție. Mai bine nu-și făcea nici un plan, până când nu-l întâlnea pe Huon și pricepea cu cine avea de-a face.

Un semnal scurt i-a atras atenția. În față, coridorul era blocat de uși imense, din metal negru, păzite de două șiruri de soldați cu fuste galbene: primul rând de lăncieri, cel de-al doilea de arcași, cu arcuri lungi, din metal. Erau comandați de un indian slab, pitic, care aproape că scăpat din mână securea cu două tăișuri, văzându-l pe Graydon.

Regor i-a șoptit ceva. Căpitanul a aprobat din cap și a bătut în podea. Panourile ușii s-au separat. Între ele se agitau faldurile unei perdele subțiri, ca o cascadă de pânze de păianjen, prin care strălucea soarele de chihlimbar.

— Mă duc să-i povestesc lui Huon despre tine! A tunat Regor. Ai răbdare!

S-a topit prin perdele. În urma lui, ușile s-au închis în tăcere.

Tot în tăcere a așteptat și Graydon. În tăcere îl priveau și paznicii cu kilturi galbene. S-au scurs minute lungi A răsunat un clopot, iar ușile uriașe s-au deschis. În spatele perdelei, s-a făcut auzit un murmur. Căpitanul i-a chemat cu un semn pe cei doi indieni, care au intrat în camera nevăzută, mânănd catârul în fața lor. Din nou o lungă așteptare, ' din nou clopotul și deschiderea ușii. Căpitanul a făcut iar semn, și Graydon a pășit prin pânza de păianjen.

Ceea ce părea să fie lumina soarelui văzută printr-o sticlă chihlimbarie l-a orbit. Apoi, detaliile s-au limpezit. Vedea vag pereți acoperiți de goblenuri în nuanțe schimbătoare. A clipit, după care a observat că tavanul camerei fusese construit din aceeași piatră șlefuită ca și coridoarele, dar chihlimbarie, nu neagră, iar lumina mai intensă izvora din spirale dense de corpusculi mișcători, radianți.

O femeie râdea. A privit în direcția râsetului și s-a repezit, cu numele Suarrei pe buze. Cineva l-a tras de mână, oprindu-l.

Brusc, și-a dat seama că femeia care râdea nu era Suarra.

Stătea pe o sofa joasă, cu capul ridicat, rezemată pe un braț lung, alb. Fața ei, deși ceva mai vârstnică, reprezenta o copie fidelă a figurii Suarrei. Ca și Suarra, avea părul ca un miez de noapte noros. Aici, asemănarea se sfârșea. Pe fața ei se citea o ironie diferită de blândețea fetei. Buzele perfecte ale femeii dezvăluiau un strop de cruzime. În ochii săi întunecați sclipea ceva inuman. Nimic din tandrețea Suarrei. În schimb, era ceva din ceea ce văzuse pe figura lui Lantlu, când haita de dinozauri sfâșiasse Țesătorul stacojiu. Un picior mic, alb, atârna pe marginea sofalei, balansându-se neglijent și ținând în degete o sanda de mătase.

— Oaspetele nostru neinvitat pare impetuos, Dorina, a zis o voce, în aymara. Dacă e un omagiu adus frumuseții tale, îl înțeleg. Dar mi s-a părut că zăresc o urmă de recunoaștere.

Cel care vorbea se sculase de pe un scaun de la capătul sofalei. Figura lui, de-o frumusețe extraordinară, dovedea că beneficiase de moștenirea aceleiași rase. Avea ochii de un albastru intens, care, în mod normal, arătau prietenoși. Dar nu și în acest moment. Părul roșcat era prins, ca și cel al lui Regor, într-o plasă chihlimbarie. Sub roba albă, ca o togă, Graydon bănuia un trup de atlet.

— Știi că nu sunt o Făuritoare-de-Vise, Huon, a zis Dorina, cu un glas tărăgănat. Eu sunt o realistă. Unde ne-am fi putut întâlni, dacă nu în vis? Totuși, deși nu sunt o Visătoare, poate l-am cunoscut.

Vocea ei suna languros, dar în privirea aruncată spre Graydon se citea o ironie batjocoritoare. Huon s-a înroșit, s-a posomorât și a rostit un singur cuvânt. Imediat, pieptul lui Graydon a fost prins ca într-o menghină, ce-i zdrobea coastele și-l strivea. Mâna i-a zburat să desfacă strânsoarea și a prins un braț subțire, lung, mai mult piele decât carne. A întors capul. La două picioare deasupra lui, a văzut o figură fără bărbie, pe jumătate umană. Părul roșu, lung, de elf, îi cădea pe fruntea ascuțită și turtită. Avea niște ochi rotunzi, aurii, plini de melancolie și inteligență.

Un om-păianjen!

Alt braț prelung, acoperit de păr stacojiu, i-a încercuit gâtul.

Cel de-al treilea l-a prins de subsuori și l-a ridicat.

A răsunat urlatul de protest al lui Regor și Graydon a izbit orbește în figura fără bărbie, de lângă el. Pietrele purpurii din brățara de aur au scânteiat, ca o fâșie îngustă de foc. Graydon a auzit geamătul Omului-păianjen, strigătul ascuțit al lui Huon.

A simțit cum cade, prăbușindu-se în întuneric. Apoi n-a mai simțit și n-a mai auzit nimic.

10. PROSCRIȘII DIN.

YU-ATLANCHI.

Când și-a revenit, o voce puternică striga furioasă:

— Poartă simbolul străvechi al Mamei! A trecut de Vestitori! A doborât urzii împuțiti, care-l slujesc pe Cel întunecat, spurcat fie numele lui! Fiecare fapt merită examinat cu atenție. Îți spun încă o dată, Huon, acesta-i un om care trebuie primit cu ospitalitate! Un om care are ceva de povestit, ceva care nu te privește doar pe tine, ci întreaga Asociație! Iar tu, fără să gândești, îl dai pe mâna lui Kon! Ce-o să zică Adana, când va auzi? Pe fiecare solz împodobit al cozii ei! Ne-am rugat atât de mult să ne ajute, dar niciodată nu i-am înfrânt indiferența! Omul ăsta poate s-o atragă de partea noastră!

— Ajunge, Regor, ajunge! S-a auzit vocea lui Huon, deprimată.

— Nu ajunge! A tunat gigantul. Te-a rugat Cel întunecat să faci asta? Pe Stăpânul Stăpânilor, Asociația trebuie să aibă grijă de tine!

— Ai dreptate, Regor. E datoria ta să anunți Asociația, dacă ești convins că acest lucru se impune îmi pare rău și mi-e rușine. Când străinul se va trezi, și sunt convins că nu i s-a întâmplat nimic grav, îmi voi cerc scuze. Iar Asociația, nu eu, va decide ce vom face cu el.

— Toate astea nu mă încântă deloc, a spus Dorina, suav, prea suav. Bănuiești că sunt un agent al Celui întunecat, Regor? Pentru că eu am provocat furia lui Huon

— Nu bănuiesc nimic a început uriașul, dar a fost întrerupt de Huon.

— Îți răspund eu, Dorina. Eu am niște suspiciuni. Fii atentă ca, într-o zi, să nu transform suspiciunea în certitudine! Pentru că atunci o să te ucid, Dorina, și n-o să existe putere în Yu-Atlanchi, nici deasupra lui, nici dedesubt, care să te salveze!

Spusese totul foarte calm, cu o neîndurare rece.

— Îndrăznești să-mi vorbești astfel, Huon!

Graydon știa că, de multe ori, adevărul pătrunde mai degrabă în urechile considerate închise, decât în cele deschise. Așa că rămăsese nemișcat, ascultând și adunându-și puterile. Cearta dintre cei trei nu-l ajuta cu nimic. A mormăit și a deschis ochii. Femeia a tăcut, renunțând la ceea ce voia să spună. Graydon a aruncat o privire spre Huon. A citit pe figura lui doar preocupare. Apoi, spre Dorina. Ochii ei negri străluceau. Ținea mâinile lungi, albe, strânse la piept, încercând să-și stăpânească furia.

A văzut apoi silueta stacojie din spatele lor. Era Kon, Omul-păianjen. Graydon a uitat de orice pericol și l-a contemplat.

Ceva ce părea că ieșise din tablourile lui Dürer care înfățișau Sabatul Vrajitoarelor și care trecuse din pictură în realitate, printr-o baie stacojie. Totuși, în el nu exista nimic demonic, nimic din Răul întunecat. Avea un șarm grotesc, de parcă ar fi fost creat de un stăpân al cărui gust pentru frumos era atât de puternic, încât, nici construind un monstru, nu și-l putuse pierde cu totul.

Capul Omului-păianjen se înălța la trei picioare deasupra celui al lui Huon. Trupul lui era sferic, puțin mai mare decât al unui copil, și se sprijinea pe patru picioare subțiri, ca niște picioroaie. Din centru porneau două mai lungi, o dată și jumătate cât celelalte, terminate cu mâini, ale căror degete, delicate, subțiri, cu vârfuri ascuțite, aveau lungimea de un picior.

Îi lipsea gâtul. Acolo unde capul întâlnea trupul, se afla o pereche de brațe mici, terminate cu mâini ca ale unui copil. Deasupra acestor mâini, era fața lui fără bărbie, fără urechi, înconjurată de păr roșu, des. Gura părea omenească, iar nasul ca un cioc subțire. Cu excepția figurii, a mâinilor și picioarelor, cenușii ca gresia, era acoperit cu un puf de un stacojiu violent.

Însă ochii, ochii mari, fără gene, fără pleoape, din aur fosforescent, aveau o expresie complet omenească. Plină de regrete, uimire, scuze Părea că starea de spirit a lui Huon se oglindea în ei. Așa arăta Kon, mai-marele peste semenii lui din Yu-Atlanchi, pe care Graydon urma să-l cunoască mai îndeaproape.

S-a ridicat, sprijinit de brațul lui Regor. S-a uitat direct spre femeie.

— Am crezut că ești Suarra, a îngăimat el.

Furia a dispărut de pe figura Dorinei, înlocuită de frică. Huon a devenit interesat. Regor găfâia.

— Suarra! A oftat femeia, desfăcându-și mâinile împreunate.

Dacă numele Suarrei îi stârnise teamă femeii, lucru pe care Graydon îl remarcase uimit, nu avusese același efect și asupra lui Regor.

— Ți-am spus, Huon, că nu-i o problemă obișnuită! A strigat el, jubilând. Aici e cu totul altceva! Suarra, cea pe care o iubește Mama, iar el e prietenul Suarrei! Încep să intuiesc un scop, să întrezăresc o cale

— Te cam grăbești, l-a întrerupt Huon, pe un ton de avertisment, dar cu oarecare zel, cu un interes reprimat.

Apoi s-a adresat lui Graydon:

— Îmi pare rău pentru incident. Chiar dacă ești un dușman, tot îmi pare rău. Bun-venitul nostru pentru străini nu-i niciodată prea cordial, dar nu trebuia să se întâmple ceea ce s-a întâmplat. Nu pot spune mai mult

— Nu-i nevoie, a răspuns Graydon, ușor supărat. Dacă n-a fost cordial, până la urmă a fost unul fierbinte. L-am uitat.

— Bine! În ochii lui Huon a sclipit aprobarea. Oricine ai fi tu, a continuat el, noi suntem oameni hăituiți. Cei care vor să ne distrugă sunt puternici, șireți, și trebuie să fim atenți la uneltirile lor. Dacă vii din partea lor, n-are importanță că-ți spun toate astea, pentru că tu le știi. Dacă însă o cauți pe Mama-Șarpe – și pe Suarra – și ai nimerit la noi din întâmplare, e bine să afli că în Yu-Atlanchi suntem proscriși. Dar nu suntem dușmanii celor două pe care le cauți. Convinge-ne de sinceritatea ta și vei pleca nevătămat, să-ți urmezi calea în voie. Dacă însă ne ceri ajutor, ține seama de situația noastră, fiindcă te vom ajuta în limita puterilor de care dispunem. Dacă nu vei izbuti să ne convingi, vei muri, ca și celelalte iscoade. Nu va fi o moarte plăcută. Nu găsim plăcere în suferință, dar e înțelept să-i descurajăm pe cei care-ți vor urma.

— Mi se pare cinstit, a zis Graydon.

— Nu ești din rasa noastră, a continuat Huon. Poate ești un prizonier trimis să ne trădeze, în schimbul vieții și al libertății. Poate ți-au dat brățara ca să ne înșeli. Nu știu dacă ai trecut cu adevărat de Vestitori. Poate ai fost condus prin vizuinile urzilor și ai așteptat până când i-ai întâlnit pe oamenii care te-au adus aici. Faptul că ai ucis câțiva urzi nu înseamnă nimic. Sunt mulți, iar viețile lor nu prețuiesc mare lucru pentru Lantlu și Cel întunecat, ai căror sclavi sunt. Ți-am spus toate astea, a adăugat el pe un ton de scuză, ca să cunoști îndoielile ce ne frământă, pe care trebuie să le înlături ca să trăiești.

— Mi se pare cinstit, a repetat Graydon.

Huon s-a întors spre femeie, care-l privea pe străin absorbită, din momentul în care rostise numele Suarrei.

— Rămâi cu noi, să ne ajuți la judecată?

— Întrebi de parcă aș avea intenția să fac altceva! A răspuns Dorina, ghemuindu-se în culcuș.

Huon i-a spus ceva Omului-păianjen. Un braț roșu s-a întins și a așezat un scaun la picioarele lui Graydon. Apoi, altul pentru Regor. Huon s-a lăsat să cadă în jilțul lui. Cu ochii cvartetului straniu ațintiți asupra lui, Graydon și-a început povestea.

A istorisit câte ceva despre lumea din care venise. A pomenit, pe scurt, despre călătoria în Țara Ascunsă, împreună cu cei trei aventurieri, despre întâlnirea cu Suarra. L-a auzit pe Regor mârâind aprobator când a amintit de lupta cu Starrett. Ochii lui Huon se încălziseră. A povestit despre întoarcerea Suarrei, a doua zi. Când a pomenit de Stăpânul Nebuniei, a citit pe fețele lor convingerea că spune adevărul, convingere ce s-a accentuat când a vorbit despre Lantlu și haita lui șuierătoare. A fost uimit s-o vadă transformându-se în oroare în clipa în care istorisirea a ajuns la peștera cu Chipul uriaș din piatră.

Când a descris figura aceea a răului desăvârșit și metamorfozarea celor trei oameni în picături de sudoare din aur, Dorina și-a acoperit fața cu mâini tremurătoare. Huon pălise. Regor mormăia. Doar Kon, Omul-păianjen, rămăsese indiferent și-l privea cu ochii lui aurii, strălucitori, plini de tristețe.

Însemna că niciunul dintre ei nu văzuse Chipul, că existau secrete în Yu-Atlanchi ascunse chiar locuitorilor. Un impuls obscur l-a făcut să fie atent la ceea ce vorbește. Așa că n-a amintit nimic de viziunea Templului. A pomenit doar de indianul care-l condusese, de întoarcerea lui și le-a arătat cicatricea rănii cu care se alesese drept pedeapsă.

— Cât despre motivul care m-a adus înapoi, nu vă pot spune nimic. Cel puțin, deocamdată. A fost doar o chemare căreia a trebuit să mă supun.

Era adevărat, pentru că-și amintea figura Suarrei.

— Iar chemarea ei îi răsună în suflet.

— Asta-i tot ce vă pot spune, a repetat el. V-am mărturisit adevărul. Cum a ajuns chemarea la mine, nu arc importanță. Oricum, sunt aici. Stați, mai e ceva!

A scos din buzunar pachetul în care ținea pana de caraquenne primită de la Suarra, l-a deschis și l-a întins spre ei.

— Ea Suarrei, a șoptit Dorina.

Iar Huon a înclinat din cap.

Nu se mai punea problema dacă-l credeau, ci de a le demonstra că au interesul să-l sprijine.

— Ar mai fi un lucru, a spus el, încet. Regor a vorbit de un anumit scop. Despre acest scop știu la fel de puțin ca și voi. Dar iată ce s-a întâmplat.

Graydon le-a povestit despre cornurile elfice ce-l conduseseră prin câmpia cu monoliți, apoi către munte și surpătură. Huon a răsuflat adânc și a rămas drept, cu speranța întipărită pe față. Regor a țâșnit în picioare, învârtindu-și brațul terminat cu o bară, într-un cerc răsunător.

Huon l-a bătut pe umăr pe Graydon.

— Te cred! A zis, cu voce tremurătoare. Dar tu? S-a adresat el Dorinei.

— Sigur că spune adevărul! A răspuns ea.

Dar anumite socoteli rapide i-au întunecat figura, iar Graydon a avut impresia, o clipă, că-l privea amenințător.

— Ești oaspetele nostru, a zis Huon. Mâine dimineață vom întâlni Asociația și vom repeta tot ce ne-ai istorisit. Atunci vei decide dacă apelezi la ajutorul nostru sau pleci singur. Tot ce-i al nostru îți aparține. Și Graydon – a ezitat el o clipă, după care a continuat gânditor. În numele Mamei, sper că ne-ai spus totul! Regor, ocupă-te ca micul animal al oaspetelui nostru să fie îngrijit. Ia-ți asta, Graydon! A zis, întinzându-i pușca. Mâine ne vei arăta ce este. Te voi însoți spre camera ta. Să mă aștepți, Dorina!

L-a luat pe Graydon de braț și l-a condus către zidul opus celui prin care intrase. A dat pânza la o parte. Graydon s-a uitat în spate, în timp ce ieșea. Dorina îl privea, cu aceeași expresie de calcul amenințător pe față.

Graydon a trecut de perdea și l-a urmat pe Huon în alt coridor, cu pereți negri, ce scânteiau slab.

11. OAMENII NEMURITORI

— Sus, băiete, spală-te și mănâncă! Cei din Asociație se vor aduna curând, iar eu trebuie să te conduc la ei.

Graydon a clipit, fără să înțeleagă. Regor stătea la capătul patului, cu un zâmbet pe față, pe care cicatricile îl transformau în rânetul unui gargui8 binevoitor. Înlocuise cămașa de zale cu o robă strâmtă, ce părea să fie îmbrăcămintea obișnuită a bărbaților din Yu-Atlanchi. Regor-cel-Negru rămăsese negru, pentru că asta era culoarea hainelor și a pelerinei ce-i atârna de pe umerii imenși.

Graydon s-a uitat în jur, prin camera în care-l condusesese Huon, la covoarele groase, niște țesături mătăsoase din argint, la pereții acoperiți cu pânze de argint umbrat, pe care curgeau motive ciudate de-un argintiu puternic, pânze ce fuseseră date la o parte în capătul camerei, dezvăluind un alcov larg, în care clipoceau un bazin adânc. A înnodat firul amintirilor.

Huon privise și vorbise, în vreme ce doi bărbați tăcuți, cafenii, îl îmbăiaseră și-l masaseră pe Graydon, scoțând din el amorțeala, înlăturând urmele ghearelor lui Kon. Apoi rămăsese lângă el, cât timp se ospătase cu felurite mâncăruri necunoscute, pe care i le așezaseră în față, pe farfurii din cristal, două fete indiene, cu ochi mari, plini de uimire. Huon îi turnase vin și-i pusese multe întrebări despre oamenii care locuiau în afara Țării Ascunse. Nu părea interesat de arta, știința sau organizarea socială a acestora. Era avid să afle cum mureau, ce se întâmplase cu vechiul obicei al căsătoriei, dacă existau mulți copii și cum li se făcea educația. Revenea mereu la problema morții și a formelor în care venea aceasta, de parcă l-ar fi fascinat într-un chip deosebit.

În cele din urmă, rămăsese tăcut, gânditor. Apoi oftase și spusese:

— Așa a fost aici în timpurile străvechi Care-i calea cea bună?

Se ridicase brusc și ieșise din cameră. Lumina scăzuse, iar Graydon se aruncase pe pat și se cufundase într-un somn adânc.

De ce se interesase Huon cu atâta insistență de moarte? Ceva îl tulbura ușor pe Graydon Apoi și-a amintit că Suarra îi spusese că poporul ei închisese Poarta Morții. Și-a dat seama că nu luase vorbele ei ca atare. Dar, dacă ar fi adevărat.

S-a trezit din visare, s-a sculat grăbit, s-a dus la bazin, s-a spălat și s-a șters cu prosoape de mătase. Când s-a întors în cameră, a găsit masa plină de fructe, prăjituri și lapte. S-a îmbrăcat repede și a început să mănânce. Până atunci Regor nu scosese un cuvânt.

— Băiete, a zis el, să știi că sunt un om subtil. Subtilitatea mea îmi spune că și tu ești, iar subtilitatea ta te-a făcut să nu relatezi toată povestea azi-noapte. Mai ales ordinul primit de la Mama.

— Dumnezeule! A exclamat Graydon, folosind echivalentul în aymara. Nu-i nimic subtil în descoperirea ta. V-am avertizat că nu pot să vă spun!

S-a oprit, speriat că l-a jignit pe gigant. Dar Regor zâmbea liniștit.

— Nu mă refeream la asta. Ai avut grijă să nu pomenești de răsplata pe care ți-a făgăduit-o Mama dacă te supui ordinului ei și reușești să ajungi la ea.

Graydon a tresărit, uluit, și s-a înecat cu o bucată de prăjitură.

— Ha! Ha! A tunat Regor și l-a bătut încântat pe spate. Nu-s subtil, ai? Dorina nu-i aici, a șoptit el încet, și nu-s obligat să-i spun lui Huon tot ce aud!

Graydon s-a ridicat de pe scaun și l-a privit. Regor i-a răspuns cu atâta prietenie în ochi, încât Graydon a simțit cum hotărârea i se zdruncină. În Huon, ca și în Lantlu, exista ceva care îl făcea să se simtă îndepărtat. Ceva străin, inuman. Poate frumusețea lor, dincolo de orice închipuire a vreunui sculptor antic. Sau ce se ascundea sub ea. Nu știa. Nu simțea același lucru pentru Regor, care părea a fi din lumea lui. Și-i demonstrase bunăvoință.

— Poți să ai încredere în mine, băiete, a răspuns Regor gândurilor sale. Ai fost înțelept, dar ce-a fost atunci înțelepciune, n-o să fie și acum. Să te ajut să te hotărăști. O cunosc pe Suarra și-o iubesc ca pe copilul meu.

Lui Graydon i-a venit o idee.

— Facem un târg, Regor. Întrebare pentru întrebare. Răspunde la a mea și voi răspunde la a ta.

— De acord, a mormăit Regor, iar dacă așteaptă, Asociația n-are decât să-și roadă unghiile!

Graydon a mers drept la țintă.

— Huon mi-a pus niște întrebări aseară. Majoritatea lor se refereau la moartea din țara mea: felurile ei, cum vine la noi, cât trăiesc oamenii acolo. De parcă n-ar cunoaște nimic despre moarte, cu excepția uciderii. De ce manifesta Huon atâta curiozitate despre moarte?

— Pentru că, a răspuns, calm, Regor, Huon e nemuritor.

— Nemuritor! A exclamat Graydon, neîncrezător.

— Nemuritor, a repetat Regor. Bineînțeles, dacă nu-l omoară cineva sau dacă nu preferă să profite de o anumită alegere la care avem dreptul cu toții.

— La care aveți dreptul cu toții! A exclamat iar Graydon. Și tu, Regor?

— Chiar și eu, a răspuns gigantul, plecându-se curtenitor.

— Cu siguranță nu au și indienii! A strigat Graydon.

— Nu, ei nu, a răspuns, răbdător, Regor.

— Atunci, înseamnă că ei mor! Graydon se lupta să găsească punctul slab a ceea ce i se părea o monstruozitate. Ei mor, ca și cei din poporul meu. Atunci, de ce nu l-au învățat pe Huon ce este moartea? De ce m-a întrebat pe mine?

— Există două răspunsuri, a afirmat Regor, pe un ton profesoral. Primul: tu, deci și rasa ta, ești mai apropiat de rasa noastră decât emerii, sau, cum îi numești tu, aymara. Huon crede că poate să afle de la tine ce-ar ieși pe Poarta Morții, dacă se va hotărî s-o deschidem, pentru întreg Yu-Atlanchi. Acesta este unul dintre motivele pentru care am ajuns proscriși. Cel de-al doilea răspuns este mai complicat, deoarece, cu excepția unor cazuri foarte rare, emerii nu trăiesc suficient pentru a afla cum pot muri altfel decât în felul nefericit în care mor. Adică sunt uciși înainte de-a avea posibilitatea să moară în alt fel. Și asta-i un motiv pentru care am ajuns proscriși.

Graydon simțea că trăiește un coșmar.

Și Suarra era nemuritoare? Dacă da, cât de bătrână era?

Gândul îl îngrozea. Poporul ăsta ascuns era inuman, anormal! Bineînțeles, Suarra, cu toată frumusețea ei, făcea parte dintre monștrii aceștia! Nu îndrăzne să întrebe. S-a apropiat de problemă indirect.

— Și Dorina?

— Bineînțeles, a răspuns, liniștit, Regor.

— Seamănă cu Suarra, și-a încercat norocul Graydon. Ar putea să-i fie soră

— O, nu! A făcut Regor. Să vedem. Cred că sora bunicii Suarrei, sau a străbunicii Ceva în genul ăsta.

Graydon l-a privit bănuitor. Regor își bătea joc de el?

— Un fel de mătușă, a remarcat el, sarcastic.

— Dacă vrei, a fost de acord Regor.

— Pe naiba! A răcnit Graydon, exasperat, și a izbit cu pumnul în masă.

Regor l-a privit uimit, apoi a început să râdă.

— Ce s-a întâmplat? Unul dintre copiii voștri, în vârstă de o zi, dacă ar putea gândi și s-ar putea exprima, te-ar considera, probabil, la fel de bătrân cât mă crezi tu pe mine. Dacă acest lucru ar fi acceptat ca fiind natural. Toate lucrurile se judecă prin comparație. Dacă vârsta noastră te deranjează, a adăugat el, fii mulțumit că Dorina e sora strâbunicii Suarrei, și nu invers!

Graydon a zâmbit. Regor dădea dovadă de un bun-simț liniștitor. Și totuși, Suarra bătrână de sute de ani! Nu Primavera, nu frageda fecioară la care se gândise! N-avea rost să plângă. Poate era așa, poate nu și chiar de-ar fi fost așa, rămânea, totuși, Suarra. A încetat să mai caute explicații.

— Încă un lucru și sunt gata să mergem. Niciunul dintre voi nu m-a crezut cu adevărat până când am ajuns cu povestea la Chip. Iar ce v-am spus v-a înspăimântat. De ce?

De data asta s-a tulburat Regor. S-a întunecat la față, apoi a pălit. Cicatricele sale ieșeau în evidență, ca niște vânătăi livide.

— Și acum te-ai speriat, a observat Graydon, plin de curiozitate. De ce?

— De o Umbră, a răspuns Regor, cu greu. De o Umbră rea, care a căpătat trup. De un basm vechi, pe care tu l-ai transformat în adevăr. Îți ajunge atât. Nu-ți mai spun nimic!

O Umbră Femeia-șarpe vorbise de o Umbră legând-o de un nume, de dușmanul ei, zis Cel întunecat ce nume spusese? Umbra lui da, și l-a amintit.

— Vorbești în cimilituri, a zis Graydon. De parcă aș fi copil. Te temi de numele acelei Umbre? Eu nu. E Umbra lui Nimir.

Lui Regor i s-a alungit figura. A închis gura cu zgomot și a făcut un pas amenințător spre Graydon, cu fața imobilă, cu ochii bănuitori.

— Știi prea multe! Și astfel, te temi prea puțin!

— Nu fii prost! I-a răspuns Graydon, tăios. Dacă aș fi știut de ce vă temeți, v-aș mai fi întrebat? Știu un nume, asta-i tot. Și că acela e dușmanul Mamei. Cum am ajuns să-l știu, o să-ți spun mai târziu, după ce vei răspunde la întrebările mele. Fără cimilituri.

Bărbatul uriaș l-a privit un minut, apoi a înălțat din umeri și s-a așezat în fața lui.

— M-ai șocat, a zis, de data asta, liniștit. Din toată Asociația, cred că sunt singurul care am auzit de Nimir. A fost uitat. Stăpânul Răului – sub numele ăsta îl știu cu toții, și nu sub cel purtat înainte.

S-a aplecat spre Graydon, punându-i mâna pe umăr. Buzele îi tremurau.

— Pe Puterea de deasupra noastră, aș vrea să te cred! N-aș dori să-mi pierd această speranță!

Graydon s-a ridicat și i-a prins mâna.

— Pe Puterea de deasupra noastră, poți să mă crezi, Regor!

Uriașul a înclinat din cap. Avea figura calmă din nou.

— E o poveste veche. Cu mult timp în urmă, Yu-Atlanchi era condus de Cei Șase Stăpâni și Adana, Mama-Șarpe. Acei stăpâni nu semănau cu ceilalți oameni obișnuiți, erau maeștri ai cunoașterii, dețineau secrete ciudate, mânuiau puteri bizare. Învinseseră și viața și moartea, respingând moartea după voie și făcând din viață ce voiau. Au venit în această țară cu Mama-Șarpe și cu poporul ei, în urmă cu multe ere. Prin înțelepciunea lor, au încetat să mai fie oameni pe deplin. Dacă vor fi fost vreodată oameni ca noi.

Apoi a venit un timp când unul dintre ei a complotat împotriva celorlalți, dorind să conducă singur. Nu numai în Yu-Atlanchi, ci peste întreg pământul, să supună toate ființele. Să se întroneze, să fie atotputernic. Un Dumnezeu pe pământ. Încet, pe furiș, s-a înarmat cu puteri înfiorătoare, necunoscute celorlalți. Iar când a crezut că-i destul de puternic, a lovit! Și aproape că a câștigat. Ar fi câștigat, dacă n-ar fi fost viclenia și înțelepciunea Mamei. Acel Stăpân a fost Nimir. L-au învins, dar n-au putut să-l distrugă. Prin știința lor, l-au înlănțuit, pregătind un anumit loc, spune povestea, unde l-au întemnițat într-o stâncă.

În stânca aceea au sculptat un Chip, asemănător celui al lui Nimir. Nu în bătaie de joc, urmăreau un anume scop dar ce scop nu știe nimeni. Prin știința lor, au pus în funcțiune forțe care să-l țină legat cât va dura Pământul. Sau cât va exista Nimir. Despre fructele din bijuterii sau despre aur curgător, așa cum le-ai descris tu, povestea nu spune nimic.

După ce au săvârșit toate acestea, Cei Șase Stăpâni și Adana, Mama, s-au întors în Yu-Atlanchi. Și mult timp a domnit pacea.

Vremea s-a scurs. Unul câte unul, cei care-l văzuseră pe Stăpânul Răului au obosit și au deschis Poarta Morții. Sau au deschis Poarta Vieții, au condus copiii prin ea, apoi au trecut prin poarta întunecată. Acesta-i prețul copiilor în Yu-Atlanchi.

Astfel, a venit o zi când, în toată Țara Ascunsă, n-a mai rămas nimeni care să cunoască întregul adevăr, cu excepția câtorva Făuritori-de-Vise. Și cine ar crede un Făuritor-de-Vise?

Acel război, a cărui miză fusese lumea, a devenit o legendă, o parabolă.

Apoi, nu cu mult timp în urmă, după cum se măsoară timpul în Yu-Atlanchi, s-a răspândit zvonul că Stăpânul Răului a reapărut. Mai degrabă, Umbra lui. Un întuneric care șoptește. Fără corp, dar căutând un trup. Promițând orice acelor care i s-ar supune. Șoptind, șoptind că el este Stăpânul Răului. Că urzii, oamenii-șopărlă, sunt sclavii lui.

Când am auzit prima oară zvonul despre Umbră și șoaptele ei, am râs. Un Făuritor-de-Vise se trezise, mi-am spus, iar unii l-au crezut. Însă, pe măsură ce numărul celor care urmau Umbra se înmulțea, n-am mai râs atât de tare. Pentru că s-au amplificat foarte repede cruzimea și ticăloșia, ne-am dat seama că, fie Stăpânul Răului, fie altcineva, reprezenta o otravă la rădăcinile copacului străvechi, Yu-Atlanchi.

Din Cei Șase Stăpâni rămăsese doar unul, iar el, împreună cu Mama, se retrăsese dintre noi. Am cerut audiență la Mama, dar ea a rămas indiferentă.

Apoi, Lantlu a pus mâna pe putere, iar viața din vechiul oraș a devenit insuportabilă pentru mulți dintre noi. L-am urmat pe Huon și ne-am găsit refugiu în aceste peșteri. Însă, cu trecerea timpului, Umbra crește peste Yu-Atlanchi. Dar noi spunem: „Nu-i vechiul Stăpân al Răului!” Acum ai venit tu și ne-ai zis: „Am văzut locul secret! Am privit în ochii Chipului!”

Regor s-a ridicat și s-a plimbat prin cameră. Avea fruntea umedă de sudoare.

— Acum știu că Umbra n-a mințit, că ea și Stăpânul Răului sunt o singură ființă! Înseamnă că a găsit o cale să scape în parte, iar o dată reîntrupat, după cum încearcă, va căpăta putere să rupă legătura pe deplin, să fie complet liber, să conducă aici și, în timp, peste întreg pământul, așa cum voise în vremurile străvechi, când a fost împiedicat să-și îndeplinească dorința. A început iar să umble prin cameră și s-a oprit, din nou, în fața lui Graydon. Ne e frică, dar nu de moarte, a confirmat el, ca un ecou al Suarei. De ceva infinit mai rău decât moartea. Ne temem să trăim, în felul în care vor hotărî Stăpânul Răului și Lantlu. Și vor hotărî, fii sigur! Și-a acoperit fața cu mantia. Când și-a descoperit-o, își revenise iarăși. Curaj, băiete! Nici Lantlu, nici Cel Întunecat n-au învins încă! E rândul tău. Ce ți-a făgăduit Mama?

Graydon, cu sufletul plin de oroare, i-a povestit tot ceea ce auzise și văzuse în viziunea sa. Regor a ascultat în tăcere. Încetul cu încetul, ochii i se umpleau de speranță. Iar când Graydon a repetat amenințarea Femeii-șarpe împotriva lui Lantlu, a sărit în picioare, chiuind de bucurie.

— Poți și trebuie să ajungi la ea! Nu spun că va fi ușor. Există însă căi Da, există căi Va trebui să-i transmiți Mamei un mesaj din partea noastră: suntem gata să ne alăturăm ei și să luptăm cât putem mai bine. Poate că există în Yu-Atlanchi mai mult de salvat decât crede Mama, a adăugat Regor, cu amărăciune. Spune-i că noi, fiecare în parte și toți împreună, ne vom da fericiti viața, dacă e nevoie, ca s-o ajutăm să învingă.

De undeva s-a auzit sunetul blând, de aur, al unui clopot.

— Asociația s-a strâns, a zis Regor. Acesta-i semnalul. Când vei fi în fața ei, să nu spui nimic din ce mi-ai povestit mie. Repetă doar istorisirea de azi-noapte. Dorina va fi acolo. Iar eu nu ți-am vorbit deloc Ai înțelese?

— Da, a răspuns Graydon.

— Dacă o să fii băiat bun, a adăugat Regor, oprindu-se în fața ușii acoperite de perdea și îndreptându-și drugul spre coasta lui Graydon, dacă vei fi cu adevărat băiat bun, îți voi spune și altceva

— Ce? S-a interesat Graydon.

— Ce vârstă are Suarra!

Regor a izbucnit în râs, ieșind pe ușă.

12. ORAȘUL VECHI SECRET.

Graydon ajunsese la concluzia că trebuia să-și revizuiască părerea despre Regor-cel-Negru. Se amuzase când acesta pomenise de subtilitatea lui, considerându-l transparent ca aerul. Acum știa că se înșelase. Simpla referire la vârsta Suarei dovedise cât de bine îl citise Regor. Asta reprezentase doar un ou din omletă. Mai importantă fusese perceperea faptului că Graydon ascunsese partea esențială a poveștii.

Atât prin vorbă, cât și prin faptă, Regor își manifestase independența în gândire. O fi fost el omul lui Huon, dar era stăpân pe propria-i judecată. Neîncrederea în Dorina era o dovadă certă. Iar modul în care-i sugerase lui Huon această bănuială sinistrală semnifică faptul că fusese suficient de subtil și avea simțul umorului, care-i lipsea lui Huon.

Coridorul de-a lungul căruia mergeau s-a terminat repede, în fața unei uși mari, din metal negru, păzită de indieni cu kilturi galbene.

— Ține minte ce ți-am spus! L-a avertizat Regor.

Ușa s-a deschis, dezvăluind pânza perdelelor. Regor și-a făcut loc printre ele, iar Graydon l-a urmat.

Se afla la capătul unei camere imense, din tavanul căreia curgea o lumină aurie, strălucitoare, ca și a soarelui. Cu vederea limpezită, a zărit curbându-se, pe podeaua largă, un dublu semicerc de scaune ce păreau sculptate în coral. Pe ele, peste o sută de oameni ai lui Huon. Bărbații în galben, femeile în culori vii. Fiecare poseda o frumusețe tulburătoare, caracteristică acelei rase necunoscute. Privindu-i, Graydon s-a cutremurat din nou, și a simțit prezența unei singurătăți bizare.

În fața semicercului, se vedea o platformă joasă, pe care se aflau o bancă din coral roz, capitonată, și un fel de tribună. Dorina stătea acolo. Alături de ea, Huon, care s-a ridicat, a coborât încet și l-a salutat pe Graydon cu multă curtoazie. L-a luat de mână și l-a condus spre estradă, unde Dorina a răspuns plecăciunii sale, înclinând neglijent din cap. Regor s-a așezat alături de ea, iar Huon l-a întors pe Graydon spre ceilalți, ridicându-i mâna cu brățara. La vederea acesteia, s-au auzit șoapte, iar brațele s-au ridicat, în semn de salut.

— Aceasta este Asociația, a început Huon, tovărășia proscrisilor din Yu-Atlanchi, cei care-i urăsc pe Lantlu și pe Stăpânul întunecat și sunt urâți de ei. Copii loiali Mamei, gata s-o servească, dacă are nevoie. Le-am povestit ceva din istorisirea ta și am spus că noi trei te credem. Totuși, deși spun că sunt conducătorul lor, sunt doar unul dintre ei. Dreptul de a te judeca le aparține. Vorbește, te vor asculta!

Graydon și-a căutat cuvintele, apoi a început să povestească, îl ascultau din ce în ce mai încordați, pe măsură ce narațiunea avansa. A avut impresia că, în ceea ce privea judecarea lui, audierea reprezenta doar o formalitate. Că fuseseră convingeri de Huon despre sinceritatea străinului, încă înainte de a intra. Acest gând i-a dat mai multă siguranță și a simțit simpatia lor crescândă, aprobarea lor. A vorbit cu mai multă ușurință.

Când a ajuns la peștera Chipului, orice îndoială dispăruse: îl ascultau cu o atenție concentrată, palizi, cu buzele albite, cu spaimă în ochi. Ca serafimii care au aflat brusc că Satan și legiunile lui năvăliseră pe Poarta Raiului. Dar, deși cuprinși de groază, nu dădeau vreun semn de panică sau disperare. Pe măștile pline de frumusețe, care-l priveau, cufundate în gânduri, nu se zărea nici urmă de descurajare. Când a terminat, s-a auzit un oftat, apoi s-a așternut tăcerea.

— Ați ascultat, a zis Huon. Cine are vreo îndoială să se ridice și să-l întrebe pe acest om ce dorește.

Asociații au început să șușotească, să se întoarcă unui spre celălalt, apoi o voce s-a înălțat dintre ei:

— Il credem, Huon. Și trebuie să ajungă repede la Mama. Urmează să hotărâm în ce fel.

— Graydon, a zis Huon, azi-noapte ți-am făgăduit că, dacă te credem, vei merge pe calea ta, așa cum te duce mintea, sau te vei alătura nouă și vei apela la înțelepciunea noastră, pentru a te ajuta. Oprește-te! L-a întrerupt el, văzând că Graydon intenționează să vorbească. Nu vrem să te momim cu promisiuni îndoielnice. S-ar putea ca ajutorul nostru să-ți dăuneze. Înainte de a decide, să vedem tabla pe care se va desfășura partida.

A coborât de pe estradă, s-a îndreptat spre capătul camerei și a dat la o parte tapiseria groasă ce acoperea zidul. În spatele ei sclipea piatra neagră. Huon a pus mâna pe ea. Încet, s-a deschis o gaură circulară, prin care a năvălit aer înmiresmat.

Graydon privea spre Yu-Atlanchi cel ascuns!

În fața lui, departe, clipeau apele albastre ale unui lac alungit. Ascunzătoarea lui Huon se găsea la unul dintre capete. Apa era mărginită de plaja din nisip auriu și de mlaștini acoperite cu flori, dincolo de care se întindea o pădure deasă, ca un val verde, respins de stâncile golașe, cenușii, înalte de mii de picioare. A privit lacul, urmărindu-i desfășurarea spre Sud. Deasupra peisajului plutea o ceață slabă, dar în zare a văzut o izbucnire de culori. Părea că acolo fusese răsturnată o cutie uriașă cu bijuterii. Pe malul opus, stâncile se apropiau, pătrunzând în apă și îngustând lacul. A observat în piatră un șir de ovale mari, negre, ca niște ferestre deschise spre întuneric. Lângă fiecare, o siluetă gigantica.

Bineînțeles! Pata de bijuterii împrăștiată era vechiul oraș secret! Umbrele ovale erau peșterile pe care le văzuse când fusese chemat de Femeia-șarpe, iar siluetele de pază, statui-coloși. În stânga, unde roca făcea o cotitură bruscă, dezgolindu-și pieptul verde și negru, se vedea o șuviță de argint sclipitor. Cascada din viziunea lui!

Huon i-a întins o mască din cristal. Și-a pus-o pe față. Pata de culoare a țâșnit înainte, s-a descompus într-un oraș plin de turnuri și foișoare. Un oraș construit de djini, din blocuri și solzi de aur, sclipind roșu, și din argint strălucitor. Cu acoperișuri din țigle de turcoaze și safire, rubine topite și diamante scânteietoare. Vedea spuma cascadei vălurindu-se, ca un voal ce-i făcea semn. A remarcat că nu existau doi coloși identici. Aveau trupuri de femeie, dar, ca și zeii anticului Egipt, capete de pasăre sau de animale. Probabil că depășeau o sută de picioare în înălțime. Ochii i-au zăbovit pe un trup de femeie, extraordinar de bine proporționat. Figura era a unei broaște care rânjea.

În spatele orașului, o colină lungă, joasă. Încoronată de o clădire ale cărei dimensiuni făceau ca imensitatea coloanelor din străvechiul Karnak să pară pitică. Construită din marmură albă, se înălța deasupra orașului din briliante, ca o vestală îmbrăcată în alb. Fațada era alcătuită din coloane enorme, fără nici un ornament. De-o simplitate ciclopică. Și, precum ciclopilor, părea să stea de pază.

N-a văzut străzi, ci poteci înfrunzite, pe care se zărea puțină mișcare. La Vest, Sud și Est, privirea era blocată de zidurile, ce se ridica până-n cer, ale munților. Țara Ascunsă arăta ca un castron vast, circular, cu diametrul de vreo treizeci de mile.

— Acolo, a zis Huon, arătând spre Templu, se află țelul tău. Sălașul Mamei. Și al Suarrei.

Orificiul s-a închis. Huon a lăsat perdeaua să cadă și l-a condus pe Graydon înapoi pe estradă.

— Acum te-ai lămurit. Ceea ce n-ai văzut, sunt obstacolele care stau între tine și Templu, în drumul ce pare atât de liber. Orașul e bine păzit, Graydon, iar gardienii sunt oamenii lui Lantlu. Nu poți merge într-acolo fără să fii prins. Lasă orice speranță că poți ajunge la Mama singur, neajutat. Vei ajunge, inevitabil, în fața lui Lantlu. Iar după legea străveche, îți vei pierde viața. Ai putea reuși, dacă ai intra drept în oraș, arătând brățara ca pe un pașaport, cerând cu ajutorul ei audiență la Mama. În felul ăsta simplu, ai putea să-ți îndeplinești misiunea. Dacă Lantlu, uimit de misterul trecerii tale de Vestitori, de felul în care ai fost condus spre Yu-Atlanchi, n-ar îndrăzni nici să te ucidă, nici să te oprească să ajungi la Mama.

— Vă spun eu ce-o să facă, a rânjit Regor. Oricum ar fi Lantlu, numai prost nu e. Te va saluta prietenește, va afla tot ce poate de la tine, te va reține sub pretextul că Mama trebuie pregătită pentru vizita ta, îți va strecura un drog în băutură și, în timp ce vei dormi, se va sfătui cu Stăpânul întunecat cum să facă. Nu cred că vei ajunge la Mama pe calea asta.

S-a auzit murmurul aprobator al Asociației, iar Huon a confirmat și el din cap.

— Trebuie să cântărești bine lucrurile, a zis Huon. Dacă respingi această cale, atunci se pune problema ajutorului nostru. Sincer vorbind, nu va fi prea mare. Supraviețuitorii din Vechea Rasă nu sunt mulți. Cu totul, vreo două mii, dintre care noi numărăm aproape o sută. În oraș mai există vreo trei sute de partea noastră și ne sprijină mai mult decât dacă ar fi aici. Dintre cei rămași, Făuritorii-de-Vise sunt cinci sute. Nu-i interesează nimic din ceea ce se întâmplă pe pământ. Restul se află de partea lui Lantlu, cu aceleași distracții și țeluri, adepți, mai mult sau mai puțin, ai Stăpânului întunecat.

Nu suntem în stare să luptăm deschis cu Lantlu. El stăpânește xinlii, atât haitele de vânătoare, cât și pe cei de călărit, iar aceștia din urmă sunt la fel de teribili ca și cei pentru vânătoare. Prin intermediul Stăpânului întunecat, conduce urzii, oamenii-șopârlă. Împotriva tuturor acestora, folosim ca arme săbii și lănci, arcuri, săgeți și buzdugane. Altădată aveam alt fel de arme: sunete care țâșneau ca niște scânteii iuți, arzând și ucigând totul în cale; umbre care zburau în orice direcție și care-i transformau în gheață pe cei pe care se opreau; flăcări care mistuiau orice ființă. Și alte instrumente ciudate ale morții. Dar, așa cum spun legendele, după un anumit război, au fost luate și ascunse într-o peșteră, să nu le mai folosim unii împotriva altora. Sau au fost distruse. Oricum, nu le mai avem. Ți-am relatat toate acestea, Graydon, a adăugat cu amărăciune Huon, ca să înțelegi de ce nu te luăm de mână și nu pornim în marș spre Templul cel alb. Dacă am avea armele străvechi

— Dacă am fi avut măcar una, am fi pornit împreună cu tine! A răcnit Regor. Mama știe unde-s dosite, dacă n-au fost distruse. De aceea, trebuie să te duci la ea și s-o convingi să ni le dea. Dacă Stăpânul întunecat este Stăpânul Răului, atunci Adana ar trebui să se păzească! Poate că și el știe unde-s ascunse armele!

— Uite ce putem face, Graydon, continuă Huon. Putem vorbi cu prietenii din oraș să te ascundă, dacă reușești să ajungi la ei fără să fii prins. Apoi, vom vedea cum pătrunzi în Templu. Dacă ai succes, iar Lantlu va încerca să te captureze, va însemna război fățiș între el și Mama. Cinstit vorbind, asta vrem! Pericolul constă în a fi descoperit înainte de a ajunge la ea. Cred însă că ai mai multe șanse de izbândă alături de noi, decât singur!

— Și eu cred același lucru, a răspuns Graydon. Ceva îmi spune că norocul nostru se împletește, Huon! Dacă reușesc cu, există o speranță pentru voi și pentru cei care vor să schimbe viața în Yu-Atlanchi. Dacă mă acceptați, mă alătur vouă.

Figura lui Huon s-a luminat. L-a prins pe Graydon de mâini, în timp ce Regor mormăia. Din rândul adunării s-a ridicat un oftat de ușurare. Deodată s-a auzit vocea Dorinei, blândă, slabă.

— Mi se pare că ați uitat cea mai simplă soluție. Suarra l-a adus pe Graydon aici, în aceeași măsură ca și Mama. Suarra ține la el, s-o spunem deschis. Iar Suarra este favorita Mamei. Să-i trimitem, în secret, veste Suarrei că Graydon s-a întors, s-o anunțăm unde îl poate întâlni, iar ea poate să-i sugereze care e cea mai bună metodă de a ajunge la Adana.

Graydon l-a văzut pe Regor privind-o bănuitor, dar Huon a acceptat propunerea și, după o scurtă discuție, Asociația a aprobat-o. Astfel s-a hotărât trimiterea urgentă a unui mesager la Suarra, pentru a o informa de prezența lui Graydon, iar ca dovadă, acesta a scris doar un rând: „Pe pana de camqucnque de la pieptul meu, acesta-i adevărul.” Atât, și nimic mai mult. La propunerea lui Regor, locul de întâlnire a fost stabilit în prima peșteră cu statuie uriașă, de lângă cascadă, care era aproape de nivelul lacului.

— N-are nimeni vreun motiv s-o oprească sau s-o întrebe ceva, a insistat Regor. Poate să spună că a trimis-o Mama, pentru o treabă personală. Nimeni nu va îndrăzni să se amestece. De ce ar face-o? A vizitat peșterile și altă dată. Se va duce după apus. Să zicem la ora a cincea Șase oameni împreună cu mine reprezentăm o pază suficientă pentru Graydon. Cunoscut un drum care ne va duce acolo, fără pericolul de a fi descoperiți.

Așa a rămas stabilit. Mesajul pentru Suarra a fost pregătit, iar trimisul, un indian, a și plecat. Graydon nu se lămurise cum îi va fi înmănat Suarrei biletul. Bănuia vag că va fi transmis altui indian, necunoscut ca dușman al conducătorilor, iar de la acesta la emerii care slujeau și păzeau Templul și care nu datorau supunere decât Mamei-Șarpe și Stăpânului Nebuniei. Aceștia urmau să aibă grijă ca Suarra să-l primească.

Graydon a petrecut ziua cu Huon și cu Asociația. A descoperit prieteni veseli, simpatici, încântători. Femeile aveau un farmec primejdios. A stat la masă cu ei. Ciudat, dar Dorina i-a acordat o atenție deosebită, iar Huon nu s-a arătat gelos. Ca și Huon, voia să afle despre moarte. Graydon n-a considerat prea amuzantă acea parte a serii petrecute alături de ea. În cele din urmă, femeia a tăcut câteva minute, apoi a spus:

— Dacă Huon învinge și conduce Yu-Atlanchi, va dori să deschidă Poarta Morții pentru toți. De ce să nu avem dreptul de a alege? Fără a-i acorda timp să răspundă, l-a privit printre pleoapele întredeschise și a zis: Eu nu am intenția să mor! Poți să-i spui Mamei asta, dacă vei ajunge la ea vreodată!

Apoi s-a ridicat și a plecat.

Mai târziu, s-a întors Regor, s-a așezat și au discutat.

— Băiete, am un presentiment. Voiam și eu să-ți propun să te întâlnești cu Suarra, dar nu-mi place că ideea a venit de la Dorina. Așa că Suarra ne va întâlni nu la a cincea oră, ci la a treia. Iar locul nu va fi prima peșteră, ci peștera Femeii-broască.

— Dar mesagerul a plecat! De unde o să știe Suarra?

— Nu-ți face griji! A replicat gigantul. În felul meu subtil, am trimis un mesaj propriu, o dată cu celălalt. Nici mesagerul care-l duce nu-i cunoaște înțeleșul. Dacă vom primi o pană de caraquenque de la Suarra, înseamnă că l-a priceput. Dacă nu va trebui să mergem în prima peșteră A clătinat din cap, gânditor.

Repet, nu-mi place faptul că ideea a venit de la Dorina.

A mormăit un „noapte bună” și a plecat.

13. PEȘTERA FEMEII-BROASCĂ.

După trei zile, Graydon a aflat de la Regor că Suarra primise mesajul și stabilise întâlnirea chiar pentru acea seară. În semn de înțelegere, trimisese o pană de caraquenque, urmând să-i contacteze în peștera Femeii-broască.

— Nici măcar Huon nu știe unde mergem, a spus Regor. Dacă el ar ști, Dorina ar afla imediat. Iar două nopți de somn nu mi-au slăbit neîncrederea. Când a făcut acea propunere, avea altceva în minte, nu gândul de a ne ușura drumul spre Adana sau de a-ți satisface dorința reîntâlnirii tale cu tânăra a cărei mătușă este, a rânjit el.

Graydon se gândise și el la același lucru. I-a povestit lui Regor ciudata lui conversație cu Dorina.

— Cred că a plănit o capcană, să ne dea pe mâna lui Lantlu. Își închipuie probabil că, dacă ajung la Mama, evenimentele se vor precipita. Iar dacă Lantlu va fi înfrânt, Huon va domni și va deschide Poarta Morții, chestie de care se teme grozav. Deci, dacă aș fi înlăturat, lucrurile ar rămâne așa cum sunt, iar ea ar avea timp să-l convingă pe Huon. E singurul motiv care ne face suspicioși, dacă există, într-adevăr, un asemenea motiv.

Regor îl ascultase cu atenție.

— Nu-i nici un secret că Dorina i se opune lui Huon în această privință. S-au certat deseori din acest motiv. Dorința lui Huon de a avea copii și a Dorinei de a rămâne nemuritoare sunt la fel de puternice. Înainte de a veni aici, el i -a cerut să i se alăture în deschiderea celor două porți. N-a vrut. Există multe femei care ar fi acceptat. Dar Huon este bărbatul unei singure femei. Ar ucide-o pe Dorina, dacă ar descoperi că-l trădează, dar n-ar fi tatăl copilului altei femei. A început să se plimbe prin cameră, mormăind: Ai exprimat în vorbe gândurile melc, a zis, oprindu-se. Însă există un alt aspect al problemei, pe care Dorina nu l-a văzut. Dacă vei fi capturat, același lucru se va petrece și cu Suarra, care își asumă riscuri mari, întâlnindu-te. Suficiente ca să fie condamnată de Consiliu, controlat de Lantlu. În cel mai bun caz, asta înseamnă scoaterea în afara legii. Consiliul are dreptul s-o pedepsească. Dacă însă știu câte ceva despre femei, iar Mama-Șarpe e femeie, Adana nu va permite ca favorita ei să sufere. Atunci, lucrurile se vor precipita cu adevărat și nu se vor sfârși decât prin distrugerea lui Lantlu sau a Adanei. Iar asta, dacă ai avut dreptate, este exact ceea ce nu dorește Dorina.

— Doamne! A exclamat Graydon, înspăimântat. De ce nu m-ai pus în temă înainte de a-i povesti cum am întâlnit-o pe Suarra? O asemenea informație o dă pe mâna lui Lantlu, dacă nebuna îl anunță!

— Nu, a răspuns gigantul. N-o dă. Vezi tu, băiete, ea a fost împreună cu Stăpânul Tyddo. S-a supus ordinelor lui.

— Poate că o va însoți și în seara asta! A spus, plin de speranță, Graydon.

— Nu, l-a contrazis Regor. Nu cred că va veni. Acum e vorba de altceva. Atunci erați patru, care urmau să-și primească pedeapsa. Și dacă n-ar fi fost Mama, te-ai fi rostogolit în abis, un strop de sudoare din aur, printre celelalte. Mama a intervenit, și cred că o va face iarăși. Pentru Suarra, nu pentru tine. Mi-ai spus că trebuie să ajungi la ea prin curajul și înțelepciunea ta. Deci astă seară să nu ne așteptăm la sprijin din altă parte. A mormăit ceva nedeslușit. Mai mult, a adăugat el, îndreptându-și drugul spre Graydon, ca pe un deget. Adana e femeie, deci schimbătoare. Poate să hotărască, din senin, că nu ești important pentru fericirea Suarrei. Sau afacerea s-o plictisească, pe moment, într-o clipă neprielnică pentru tine

— Ești un tovarăș foarte vesel, Regor! A exclamat, înciudat, Graydon, sărind în picioare.

— Dacă vrei un gând amuzant, a chicotit Regor, iată unul: Mama e femeie, dar nu femeie umană. Așa că niciunul dintre noi nu știe ce-o să facă sau ce n-o să facă!

Și a plecat, lăsându-l pe Graydon cu convingerea descurajantă ca spusese adevărul.

Graydon a petrecut restul zilei împreună cu Huon și cu alți membri ai Asociației, așa cum făcuse și în ziua anterioară. Toți doreau să afle mai multe despre lumea care evoluase în afara Țării Ascunse. Dorina n-a apărut. Cei din jur se interesau de carabină și pistoale, fiind însă sceptici privind acțiunea acestora asupra dinozaurilor. Erau ca niște copii, îi interesa mai mult explozia, decât efectul gloanțelor. Xinlii, explicau ci, aveau un singur punct vulnerabil – la gât, sub fălci. Înfigerea unei lănci în acel loc neprotejat de solzi reprezenta singura cale de a-i ucide. Haita se compunea din vreo două sute de animale. Cam tot atâtea erau folosite pentru călărit. Se înmulțeau greu, iar numărul lor scădea încet, dar continuu, din cauza luptelor dintre ei. Monștrii cei mari trăgeau la hamuri, ca niște cai, și puteau fi călăriți de oricine. Cei din haită, niște diavoli îngrozitori, puteau fi stăpâniți doar de Lantlu. Exista un amfiteatru în care se desfășurau cursele dinozaurilor mari și o arenă de lupte, unde se înfruntau luptători selectați din haită și cete de oameni-șopârlă. Periodic se efectuau raiduri, pentru a le menține numărul redus. Acum a descoperit Graydon de ce nici un indian nu murea într-un mod care să-i permită lui Huon să cunoască felurile de a muri: când îmbătrâneau, erau aruncați ca hrană haitei.

Se pare că Lantlu avea o patimă pentru vânarea oamenilor. Cei care încălcau legea sau care-l jigneau erau luați – pe față, în primul caz, în secret, în cel de-al doilea – duși dincolo de barieră și lăsați să fugă. Așa se alesese Regor cu cicatricile și-și pierduse brațul. Îndrăznise să se opună cruzimilor lui Lantlu, fusese prins într-o cursă, scos în afara orașului și hăituit. Reușise să scape de urmăritori, cu excepția unui dinozaur. Se luptase cu el și-l ucisese. Rănit îngrozitor, izbutise, printr-un miracol al vitalității sale, să ajungă în ascunzișul lui Huon, iar acolo fusese readus la viață.

Prețul oferit de Lantlu pentru capturarea lui era doar cu puțin mai mic decât cel pentru Huon.

Graydon a înțeles imediat ce se întâmplase cu poporul ascuns. Era vorba de supraviețuitorii unei rase ce fusese, cândva, mai avansată decât oricare alta pe pământ – o rasă ce ajunsese la un nivel științific niciodată atins de alți oameni. Atât rămăsese din valul puternic al civilizației preistorice. O baltă care nu mai curgea. Prea apărați, prea protejați, imuni la orice atac și fără nevoia de a face vreun efort, își păstrasera frumusețea trupurilor, dar inițiativa, dorința de progres, ambiția de a recăpăta cunoștințele strămoșilor se atrofiaseră, se aflau pe punctul de a dispărea. Cu excepția frumuseții și a vârstei lor îngrozitoare, păreau oameni normali, încântători, curtenitori.

Aparent, existase o linie puternică de demarcație. Huon și cei din Asociație erau atavici, descendenții celei mai umane perioade a rasei. Lantlu și adepții lui aleseseră altă direcție, aceea a cruzimii, indiferenței la suferință, a plăcerii de a o produce, ridicându-se spre nadirul9 negru al răului, devenind instrumentele Celui întunecat. Numiții Făuritori-de-Vise renunțaseră la tot ce era omenesc. Iar Graydon a crezut că înțelege motivul dorinței lui Huon de a deschide Porțile misterioase, care aveau să-i lipsească de nemurirea ce devenise blestemul rasei: convingerea că va aduce poporul său spre primăvara tinereții, îl va face să redescopere vechea putere.

Graydon acceptase acum nemurirea ca pe un fapt existent. Privindu-l pe Kon, nu se îndoia că știința care obținuse acea încrucișare monstruoasă de om și păianjen fusese în stare să săvârșească un miracol mai mic, acela de a prelungi viața la infinit. Oamenii-șopârlă reprezentau o altă dovadă. Iar deasupra tuturor, Femeia-șarpe, Adana, Mama-Șarpe, cu realitatea ci indubitabilă, care-i spunea: „Când poate exista ceva ca mine, totul e posibil!”

Ziua trecuse și începuse să se lase întunericul în depresiunea înconjurată de munți a Țării Ascunse. Înainte de plecare, Regor i-a adus o cămașă neagră de zale, pe care i-a pus-o, ajutat de Huon. Ciudat de ușoară și flexibilă Graydon a refuzat cizmele și jambierele din piele tăbăcită, preferând propria-i îmbrăcăminte. Și-a încins brâul, în care a vârât revolverul și câteva încărcătoare de rezervă. Deși nu putea ajunge la el, și-a lăsat cel de-al doilea revolver în teaca de sub braț. Probabil pentru că atingerea ce-i devenise familiară îi dădea încredere. Ca să-l liniștească, l-a lăsat pe Regor să -i prindă la cingătoare o teacă în care se afla o spadă scurtă, ascuțită, din metal negru. A mai luat un buzduhan cu o formă ciudată. Dacă o să fie cazul să lupte, îi spusese Regor, totul o să se petreacă în spații restrânse. Iar Graydon, gândind că gigantul știa ce vorbește, a considerat că acele arme bizare pot fi folositoare. Însă avea mai multă încredere în revolver.

Pușca a constituit o problemă. Deoarece exista posibilitatea ca Suarra să-și fi făcut vreun plan de a ajunge la Mama-Șarpe, fără a mai fi nevoie să se întoarcă în ascunziș, nu voia s-o lase acolo. Dacă lupta urma să se desfășoare în condițiile presupuse de Regor, carabina nu numai că nu-l ajuta, ci reprezenta un handicap. A propus un compromis, cerând ca un soldat indian să i-o poarte și să meargă alături de el. Apoi, Huon i-a așezat pe cap o bonetă din zale, strâmtă, ce-i acoperea urechile și ceafa.

După aceea, și-a pus mâinile pe umerii lui Graydon.

— Graydon, a zis el, ceva îmi spune că, o dată cu sosirea ta, balanța sortii din Yu-Atlanchi, atât de mult timp înțepenită, a început să se miște. Ești greutatea cea nouă, care ai disturbat echilibrul. În bine sau în rău? Cine știe? Când se va opri din nou, Lantlu îi va zdrobi pe cei care i se opun, sau va fi nimicit. Dar cred că schimbările s-au strecurat încet în Yu-Atlanchi într-un fel sau altul, vechea ordine s-a sfârșit. Iar noi doi ne vom întâlni din nou încă o dată, pentru scurtă vreme, sub un cer stacojiu. Din care curg umbre umbre ucigătoare și frig umbre ucigătoare, reci, care se ciocnesc cu siluete din flăcări iar apoi nu ne vom mai întâlni niciodată. Până atunci, drum bun, Graydon!

S-a întors brusc și a fugit din cameră.

— Sunt uimit a mormăit Graydon și s-a cutremurat, simțind ca și cum pe locul în care stătuseră mâinile lui Huon rămăseseră două apăsări de gheață.

— Și eu sunt uimit, a zis brusc Regor. Se pare însă că voi doi vă veți întâlni încă o dată. Moartea nu te va lovi în noaptea asta.

Au ieșit din cameră, intrând în sala paznicilor, unde îi așteptau vreo doisprezece aymara. Oameni puternici, înarmați cu măciuci și lănci, cu săbii scurte la cingătoare. Regor i-a înmănat unuia pușca și i-a explicat ce are de făcut. Graydon, zâmbind, a tras și a împins siguranța, arătându-i că, fără s-o tragă, cocoșul nu se mișcă. Liniștit, omul și-a trecut cureaua peste cap, ocupându-și locul în rând.

Regor îi conducea. Au mers la început printr-un tunel lung, bine luminat, din care porneau niște pasaje înguste. În timpul mersului, Graydon se gândea că munții ce formau bariera arătau ca un fagure, fiind străbătuți de coridoare și peșteri. Se întreba dacă fuseseră făurite de natură sau săpate de vechii locuitori din Yu-Atlanchi, iar dacă cea de-a doua variantă era corectă, cu ce scop. Meditase îndelung la proprietățile luminoase ale pereților, fără să le descopere secretul. Sau stânca fusese acoperită cu o substanță având proprietăți radioactive, necunoscută științei moderne, sau cei din vechime descoperiseră un mod de a trata structura atomică a pietrei în așa fel încât centrul luminoși fuseseră creați la intersecția anumitor planuri cristaline. Lumina nu producea căldură, avea ceva din strălucirea blândă a licuricilor.

Nu lăsa umbre.

Au mers mai mult de o milă, până când tunelul s-a lărgit într-o sală, apoi s-a terminat, astupat de un zid solid.

— De-aici încep pericolele, a zis Regor, vorbind pentru prima dată.

S-a oprit lângă perete, ascultând. Apoi a scos de la brâu unul dintre obiectele în formă de con. L-a apăsător pe un simbol sculptat, aflat la înălțimea umărului său. O porțiune de vreo șase picioare a zidului a început să se ridice încet, ca o cortină. Când a ajuns la câțiva inci de podea, doi indieni s-au întins pe burtă și s-au uitat prin deschizătură. Cortina s-a înălțat mai mult. Cei doi s-au târât dedesubt și au dispărut. Când apăsarea lui Regor a încetat, stânca a rămas nemișcată. S-au scurs câteva minute. Apoi, cei doi s-au târât înapoi și au înclinat din cap spre uriaș. Acesta a apăsător din nou conul pe sculptură. Stânca s-a ridicat lent, dezvăluind un portic scund, prin care emierii s-au strecurat iute, urmați de Regor și Graydon.

Au avansat ghemuiți câțiva yarzi, apoi Graydon s-a îndreptat. Se aflau într-o peșteră uriașă, în care pâlpâia o lumină roșiatică. Era atât de slabă, încât abia se deosebea de întuneric. S-a întors spre Regor și l-a văzut vârand conul la cingătoare. Zidul prin care trecuseră era întreg, fără urmă de ușă.

Indienii au format un cerc în jurul celor doi și, fără zgomot, ca niște fantome, au început să mășăluiască iute. Graydon, care voia să spună ceva, a fost oprit de un gest al lui Regor. Întunericul roșiatic s-a închis deasupra lor. S-au grăbit prin lumina vagă, ciudat de apăsătoare, pășind pe un nisip galben. Nu-și dădea seama cum se orientau indienii, pentru că aceștia nu șovăiau și nu-și încetiniseră o clipă pașii.

S-au strâns brusc în jurul lui, atingându-l. În clipa următoare au trecut din crepuscul în beznă totală, fără a-și încetini mișcările. S-a auzit un mormăit al lui Regor, ca un oftător, apoi un ordin șoptit. Indienii s-au oprit. O sferă de lumină cețoasă a sclipit și s-a înălțat deasupra lor. În spatele ei, s-a ivit o licărire palidă, de parcă ar fi îmbrăcat particulele de aer cu stropi neguroși de fosforescență. Au trecut printr-un tunel îngust, scos la iveală de lumină. O mie de picioare, două mii de picioare. Apoi, strălucirea a început să scadă.

De cinci ori a izbucnit sfera luminoasă deasupra lor, arătându-le drumul prin tunelul nesfârșit. Parcurseseră mai mult de patru mile de când plecaseră din ascunziș, și Graydon începuse să dea semne de oboseală. Din nou, lumina a slăbit, dar în depărtare se zărea o deschidere ovală, în spatele căreia păreau să curgă raze de lună. Au ieșit din tunel, au ajuns la deschidere și acolo, Graydon s-a oprit, înlemnit de uimire și teamă.

Se aflau în altă peșteră, ai cărei pereți și tavan nu se vedeau. Inundată de o lumină argintie, ca razele vălurite ale lunii pline primăvara. Pe niște paturi joase, zăceau trupuri de femei și bărbați, fiecare figură purtând sigiliul frumuseții nepământești din Yu-Atlanchi. Zăceau în peșteră, în munte, cât vedeai cu ochii. La început, a crezut că dorm. Apoi a văzut că piepturile lor nu se mișcau în ritmul respirației. Privind părul mătăsos, auriu, negru sau roșu ca bronzul, buzele purpurii și culoarea obrazilor, a presupus că sunt statui extraordinar de bine vopsite.

Atingând obrazul unuia de lângă el, și-a dat seama că nu erau efigii, ci trupuri care viețuiseră. Transformate prin alchimia acelei țări misterioase nu în piatră, ci într-o substanță nepieritoare, ce păstrase culoarea corpului din vremea în care acesta fusese carne trăitoare, precum și textura lui.

— Morții din Yu-Atlanchi! A constatat Regor. Strămoșii, cei care au pierit înainte de a fi închisă Poarta Morții. Și cei care, de-atunci, au deschis-o din proprie voință, pentru ca viața nouă să curgă printre noi. Morții!

Indienii păreau stingheriți, grăbiți să plece. Au părăsit iute locul tăcut al cadavrelor. Chiar Regor a părut ușurat când au pătruns în alt tunel.

— Doar câțiva pași, băiete, a mormăit el, și am ajuns! Iar drumul nu mai e atât de periculos. Am trecut prin cinci peșteri mari. Locul morților a fost cea de-a șasea. Vom trece pe lângă intrările altor trei și ne vom afla în peștera Femeii-broască. Pe fiecare inel al Mamei! Voi fi încântat să fiu iar afară!

Au ieșit curând din tunel, iar Graydon a simțit aerul curat în obraz, a privit cerul pe care luna se ascundea și se iveau dintre norii fugăriți de vânt.

Au coborât pe o cărare îngustă. Indienii au schimbat formația, o parte trecând înaintea lor, iar ceilalți în spate. La stânga, verdeța cu nuanțe trandafirii se înălța, ascunzând lacul. Privind în urmă, sus, a văzut figura uriașă a unei femei, din piatră albă, cu brațele ridicate spre cer. Era paznicul peșterii prin care trecuseră. Apoi, au fost înconjurați de vegetație.

Cărarea se deslușea ușor, nefiind întunecată nici când luna se afla dincolo de nori. Zgomotul cascadei se auzea din ce în ce mai tare Prin intervalele dintre copaci și tufișuri zărea figura monstruoasă a Femeii-broască, stând la pândă lângă intrarea în formă de oval negru a gurii peșterii.

Cărarea a început să urce. A trecut pe lângă o muchie stâncoasă înaltă și a devenit un șir de trepte. Graydon s-a cățărat pe ele, ajungând în umbra de lângă intrarea în peștera Femeii-broască. A cercetat silueta gigantică: o femeie scundă, dezbrăcată, sculptată într-o rocă verde, ce sclipea sub lună, de parcă razele acesteia ar fi picurat pe ea. Figura grotescă rânjea spre el, de deasupra umerilor și sânilor minunați.

Se afla la marginea interioară a unei platforme imense, din piatră netedă. În fața lui, la o jumătate de milă, dincolo de lac, se întrezărea orașul secret.

Mai mult ca oricând, în lumina lunii părea construit de djini. Era întins, mai întins decât și-ar fi imaginat. Palatele își înălțau turnurile fantastice și cupolele. Culoarele vesele, ca un lac făcut din bijuterii, se schimbau, se domoleau, într-o tapiserie ce se derula pe mile întregi, un covor imens, al cărui model irizat era bordat de arabescuri din verde-închis, negru și alb, de frunzișul și florile copacilor ce înconjurau locuințele. Din minarete, turnuri și cupole țâșneau minuscule arcuri de lumină, delicate raze de lună, legănându-se ca niște punți. În aer, deasupra verdului și a negrului, pătrunzând în ele, dansau lumini mărunte, ce sclipeau, dispăreau și iar sclipeau, ca niște licurici care se jucau printre copaci. Iar în dreapta orașului se zărea Templul, de-un alb feciorelnic, maiestuos, netulburat.

Undeva, în interiorul lui, se afla Suarra! Poate că nu va veni să-l întâlnească Pe de-o parte, spera să nu vină, pentru că despărțirea de Huon încă îi răsuna în suflet și se temea pentru ea. Iar pe de altă parte dorea fierbinte să vină, indiferent de pericol.

Un fâșâit lângă el O mână mică l-a prins. A privit în ochii blânzi și negri. O șuviță de păr cețos i-a sărutat obrazul, năpădindu-l cu aroma ei

— Suarra! A șoptit. Suarra!

— Graydon! A murmurat vocea ei dulce. Te-ai întors, iubitul!

Brațele Suarrei i-au cuprins gâtul, buzele s-au lipit de ale lui încet, încet, încet S-au atins, s-au cuprins Și, o vreme, n-au existat în lume pericol, suferință, tristețe și moarte

14. UMBRA CELUI CU.

MASCA DE ȘOPÂRLĂ.

Umbra Femeii-broască, accentuată de lumina lunii, își arunca profilul bizar de-a lungul platformei întinse. În spatele acesteia, întunecimea peșterii. Între ei și oraș, lacul strălucea ca o oglindă imensă din argint, fără valuri, fără semne de viață. Indienii stăteau de pază în jurul platformei. Capul Femeii-broască părea să se aplece, să asculte șoaptele lor.

— Graydon! Graydon! Plângea Suarra. Nu trebuia să te întorci! A fost o greșală din partea mea să-ți cer așa ceva!

— Ce prostie! A tunat Regor. Vă iubiți, nu-i așa? Atunci, ce voiai să faci? Are prieteni puternici: Huon și Regor-cel-Negru, ba chiar unul mai puternic decât noi toți, altfel, pe Riza, Mâncătorul-de-Fulgere, n-ar fi ajuns aici! Vorbesc de însăși Mama! Copilă, a adăugat el încet, te-a învățat cum să-l conduci la ea?

— Ah, Regor, a oftat Suarra, departe de așa ceva! Asta îmi apasă sufletul! Când am primit mesajul tău, am informat-o imediat și i-am cerut sprijinul, dar i-am declarat că, și fără el, tot am să vin. A clătinat din cap și a zis: „Bineînțeles, din moment ce ești femeie!” Apoi, după o scurtă tăcere, a adăugat: „Du-te, Suarra, nu vei păți nimic.” „Cer protecție pentru el, Mamă!” am spus eu, dar nu mi-a răspuns. Am întrebat-o: „Mamă Adana, nu l-ai chemat tu și nu l-ai călăuzit?” A dat din cap aprobator: „Dacă te iubește, își va găsi singur drumul spre mine.”

— Nu te-a văzut nimeni? Nu te-a urmărit cineva? A întrebat Regor.

— Nu, a răspuns Suarra. Sunt sigură. Am trecut prin Sala Țesătorilor, apoi pe un drum secret ce duce în spatele cascadei. După aceea, pe cărarea ascunsă de-a lungul țărmului.

— N-ai auzit nimic, n-ai văzut ceva, când ai trecut pe lângă prima peșteră?

— Am auzit doar glasul torentului

— Unde e Lantlu? A continuat Regor, care nu părea mulțumit.

— În noaptea asta hrănește xinlii! A spus ea, cutremurându-se.

— Măcar știm unde se află el a zis, satisfăcut, Regor.

— Rezolvarea problemei depinde de modul în care mă supun Mamei, a intervenit Graydon. Mi-a cerut, în mai multe rânduri, să îndeplinesc această

— Graydon, l-a întrerupt blând Suarra, există altă cale pentru noi. Dacă dorești, merg cu tine la Huon! O iubesc pe Mama, dar, dacă vrei, nu mă întorc la ea. Te voi urma la Asociație. O voi face pentru tine, iubitul! Nu-mi convine să întâlnești niciuna dintre morțile din Yu-Atlanchi, care te pândesc în drumul spre Adana! Vom trăi fericiți la Huon! Cel puțin un timp.

Graydon l-a auzit pe Regor gâfâind. Și-a dat seama că acesta aștepta cu teamă răspunsul lui. Propunerea îl tenta. Există o cale de ieșire din ascunzătoarea lui Huon. Iar dincolo de barieră, Mama-Șarpe îi va lăsa în pace, nu va slobozi paznicii înaripați pe urmele lor. De dragul Suarrei iar dacă va pleca nevătămat cu Suarra, cui îi va păsa de Yu-Atlanchi și de locuitorii lui?

Încet, s-au strecurat alte gânduri Mama îl ajutase de două ori. Îl salvase de Chip! Le ordonase paznicilor să-l protejeze și să-l călăuzească. Îi ceruse loialitate și curaj. Îi arătase cât de mult credea în el.

Mai era și Cel întunecat Umbra lui Nimir, Stăpânul Răului, care o amenința Huon și Asociația aveau încredere în el și Regor, care-și legase speranțele de întâlnirea lui cu Femeia-șarpe pentru a elibera țara de rău, de a scăpa din starea de proscris.

Nu, nu putea fugi, nici măcar de dragul Suarrei!

l-a mărturisit gândul lui și i-a explicat cauzele.

L-a simțit pe Regor relaxându-se. A avut senzația ciudată că, într-un fel, acea creatură uluitoare, minunată, inumană, numită Adana, îi urmărise gândurile, îi aprobase hotărârea și, din această pricină, ajunsese la o decizie importantă, pe care o tot cântărise până atunci.

Suarra n-a părut surprinsă. S-a întrebat dacă nu cumva propunerea ei fusese o încercare

— Bine, a zis, liniștită. M-am gândit să facem alt plan. Ascultă-mă, Regor! Peste șapte nopți, e lună plină și atunci are loc Ladnophaxi – Sărbătoarea Făuritorilor-de-Vise. Toți se vor afla în amfiteatru. În oraș vor fi puține gărzii. Du-l pe Graydon înapoi la Huon. Peste cinci nopți, strecurați-vă dincolo de capătul lacului, în mlaștină. Îmbrăcați-l pe Graydon ca pe un emer, vopsiți-i fața și trupul, faceți-i o perucă neagră asemănătoare părului emerilor. Nu-i putem schimba ochii cenușii, dar trebuie să riscăm. Cunoști palatul lui Cadok. E un dușman secret al lui Lantlu și prieten cu Huon. Și al tău, dar cred că nu-i nevoie să-ți reamintesc Du-l pe Graydon acolo. Cadok îl va ascunde până în noaptea de Ladnophaxi. Voi trimite un ghid de încredere, care să-l conducă la Templu. Astfel își va găsi calea spre Mama, prin curajul și voința sa. Iar cerințele Mamei vor fi îndeplinite.

— E un plan bun! A bombănit Regor. Pe numele Mamei, un plan atât de bun, că pare făcut chiar de ea! Așa să fie! Ei bine, Suarra, pregătește-te să pleci. Ai zăbovit prea mult. Fiecare clipă mă înspăimântă, iar eu nu prea sunt obișnuit cu frica.

— E un plan bun, a zis și Graydon. Acum, inima mea, pleacă, după cum te-a rugat Regor. Și cu mă tem pentru tine!

Brațele ei i-au înlănțuit gâtul, buzele lor s-au atins, i-a simțit obrazul ud de lacrimi.

— Iubitule! A șoptit Suarra. Iubitule!

Apoi a plecat.

Regor a oftat ușurat.

— Aici, lucrurile s-au limpezit. Să ne întoarcem și să așteptăm cea de-a cincea noapte. Și să începem să te vopsim! A chicotit el.

— Stai o clipă! L-a întrerupt Graydon, care asculta încordat.

Au rămas tăcuți câteva minute. Nu s-a auzit nici un sunet.

— E în siguranță, a mormăit Regor. Ai auzit ce i-a făgăduit Mama. Dar noi nu suntem, băiete! Drumul înapoi e la fel de periculos ca și cel de la sosire. Să plecăm!

A șuiert ușor către paznici. Aceștia s-au furișat pe platformă. Adâncit în gânduri, Graydon urmărea profilul fantastic al spectrului Femeii-broască. Luna se înălțase pe cer și arunca o umbră clară a capului enorm pe peretele neted al stâncii ce constituia capătul exterior al peșterii. O privea, trezit din visare, fascinat de grotescul ei.

Deodată, a observat apărând alături o altă umbră. Cea a unui cap uriaș de șopârlă. S-a întors să descopere de unde vine.

Pe stâncă, la nivelul umerilor Femeii-broască, se ivise capul unui om-șopârlă. Un cap imens, de două ori mai mare decât cele pe care le văzuse, cu ochii roșii, sclipind când îl priveau, cu fălcile mari, întredeschise.

— Regor! A strigat el, căutându-și pistolul la cingătoare. Ia uită-te, Regor!

A simțit un miros înăbușitor de mosc în jur. Niște gheare l-au apucat de glezne și l-au trântit pe stâncă. În timp ce cădea, făptura al cărui cap aruncase umbra a ieșit la iveală. Avea trup de om, dar acel cap era doar o mască.

S-a luptat cu ființa ce-l dărmase. L-a auzit pe Regor strigând. Degetele îi alunecau pe pielea groasă. Fălcile ajunseseră atât de aproape, încât le simțea duhoarea fetidă, care-l îngrețoșa. Pe parcursul încăierării, se întreba de ce omul-șopârlă nu-l sfâșiasă cu ghearele. A atins cu mâna plăselele sabiei scurte de la cingătoare, a tras-o din teacă și a înfipt-o la întâmplare. Omul-șopârlă a gemut și s-a rostogolit de lângă el.

Când s-a ridicat în picioare, a văzut că fusese târât, mai mulți yarzi, în interiorul peșterii. Pe platformă, Regor, cu drugul lui ucigător, izbea în jur, zdrobind haita de oameni-șopârlă, iar lângă uriaș, doi dintre indienii lui Huon luptau la fel de disperați ca și el.

La marginea platformei, stătea bărbatul cu mască. Era înconjurat de un șir de indieni cu kilturi verzi, care-l păzeau. Râdea, iar râsetul uman, ieșind printre fălcile cu colți, suna sinistru.

— Prindeți-i! Striga mascatul. Ați căzut în capcană, vulpi bătrâne! Omorâți, dar voi nu veți fi omorâți! Nu acum, Regor! Nu aici!

— Graydon! A implorat Regor. Ajută-mă, Graydon!

— Vin! A strigat acesta, repezindu-se spre el.

O ploaie de trupuri a năvălit asupra lui, trupuri cu pielea groasă. Mâinile cu gheare l-au înșfăcat Lupta disperat să se țină pe picioare.

Lângă Regor rămăsese un singur indian, care-i ducea pușca, în timp ce Graydon se zbătea, a văzut lancea soldatului zburând, iar pe acesta apucând carabina și lovind cu ea, folosind-o ca pe o măciucă. Când a izbit, din țeavă a țâșnit o flacăra, și bubuitul a răsunat în gura peșterii ca un tunet. Apoi, altul și altul, într-o succesiune rapidă.

Trântit la pământ, acoperit de oamenii-șopârlă, Graydon nu mai zărea nimic. Îi răsuciseră brațele la spate și-i legaseră picioarele. A fost cărat la iuțeală prin întunericul dens, apucând doar să arunce o privire spre gura peșterii.

Nu se mai afla nimeni acolo. Regor și indianul, omul cu mască și soldații lui, oamenii-șopârlă, dispăruseră cu toții!

Urzii l-au cărat pe Graydon cu grijă. Se strânseseră mulți. Îi auzea șuiert și țipând în jurul lui, iar duhoarea moscată a sauriilor devenise sufocantă. Nu fusese rănit. Armura avusese un rol important, dar nu în totalitate, pentru că nu-i apăraseră brațele și fața, iar în încăierare își pierduse boneta din zale. Și-a amintit că acele făpturi nu încercaseră să folosească ghearele sau colții, că-l doborâseră prin greutatea lor. De parcă primiseră ordin să-l captureze fără a-i face vreun rău.

Primiseră ordin? Asta însemna că acela care poruncise știuse că o să se afle, în noaptea cu pricina, la intrarea în peștera Femeii-broască! Fuseseră trădați, în ciuda precauțiilor lui Regor.

Dorina!

Numele îi părea să țâșnească din întuneric, cu litere de foc.

Apoi, un alt gând l-a zguduit: dacă sosirea lor fusese cunoscută, atunci dușmanii știuseră și motivul! Doamne, dacă o prinseseră și pe Suarra?

Atacul fusese dirijat în mod deliberat ca să-l despartă de Regor. Începuse prin tentativa de a-l târî în peșteră. Cea de-a doua fază constase în năvala oamenilor-șopârlă, iar valul ce se ridicase între el și Regor alcătuisese o adevărată barieră.

În timp ce haita șuierătoare îl transporta prin întuneric, gândurile i s-au întors la Dorina. Cea care nu voise să deschidă Poarta Vieții împreună cu Huon. Care nu dorise ca el s-o întâlnească pe Mama înainte de a-l convinge pe Huon să țină închisă Poarta Morții Dorina, cea care nu voia să moară!

Se întreba uimit cât de mult merseseră prin întunecimea în care urzii se mișcau ca la lumina zilei. Nu-și dădea seama cât de repede umblau. Avea impresia că parcurseseră mai multe mile.

Se aflau încă în peștera Femeii-broască? Ce păzea statuia uriașă în acel spațiu neluminat, dacă era, cu adevărat, al ei?

A ieșit din beznă brusc, fără veste, de parcă ar fi traversat o cortină impalpabilă.

L-a izbit în ochi o lumină roșie, mai strălucitoare decât ceața slabă, lipicioasă, prin care mersese cu Regor, când. Părăsiseră ascunzătoarea. Dar exista aceeași calitate disturbantă a întunericului, ce se răspândea o dată cu ruginiul stacojiu al luminii. În jurul lui mișunau sute de oameni-șopârlă. Opt dintre creaturi îl țineau deasupra capului, pe etichete superioare. În licărirea bizară, pielea lor groasă părea portocalie. Crestele din solzi stacojii, ce le acopereau capetele reptiliene, deveniseră de un purpuriu veninos. Pășeau, șuierând între ei, pe nisipul galben.

Graydon zăcea pe spate și orice efort de a-și întoarce capul îi producea durere. Nu vedea tavanul de deasupra lui. Doar beznă ruginie. Treptat, lumina a devenit mai puțin ștersă, continuând să sugereze un întuneric iminent. Deodată, oamenii-șopârlă au scos un șuierat puternic, prelung. De undeva, din depărtare, a răsunat un răspuns fluierat. Pașii au devenit mai iuți.

Lumina roșie și-a pierdut brusc o parte din caracterul cețos. Făpturile care-l purtau s-au oprit și l-au așezat pe propriile-i picioare. Niște gheare ascuțite s-au strecurat sub legături și le-au tăiat. Graydon și-a frecat membrele amorțite, privind în jur.

La vreo sută de picioare în față, se afla un zid imens din piatră neagră, cu o formă semicirculară, curbat ca o cochilie de scoică. Distanța dintre capetele arcului de cerc era cam de o sută de picioare. Suprafața zidului fusese sculptată cu semne delicate, în care se distingeau modele bizare, simboluri necunoscute.

În centru, un tron din marmură neagră, ciudat de familiar. Și-a dat brusc seama că reprezenta o copie fidelă a tronului de safir al Stăpânului Stăpânilor, din Templu. Peretele și tronul se aflau pe o platformă, ridicată deasupra solului doar la câteva picioare. Către ea, ducea o rampă lată. Între tron și capătul rampei se găsea un vas imens, din aceeași piatră ca abanosul, cu baza prinsă în stâncă. Semăna cu un cazan pentru botez, destinat copiilor uriași. La capătul fiecărei aripi a zidului curbat se zărea ceva, ca un fel de bancă joasă din piatră.

Tronul era gol. Goală era și estrada. Dar, oare, erau goale?

Le-a cercetat cu atenție. Sigur că erau goale! Avea, totuși, senzația că, din fiecare bucățică a peretelui aflat în fața lui, ceva, cineva, îl privea, îl măsura, îl cântărea. Îl aprecia cu un amuzament rece, răutăcios. Ceva rău, ceva incredibil de rău, ca forța ce tălăzuise spre el din Chipul din abis!

A întors spatele estradei, cu un efort îngrozitor. S-a uitat spre hoarda de oameni-șopârlă. Stăteau tăcuți cu sutele, grupați în rânduri strânse, la aceeași distanță de el, ca și tronul cel negru, cu ochii roșii ațintiți asupra lui. Atât de alăturați, încât crestele stacojii păreau să formeze un covor imens, cu smocuri bizare. Printre ei se aflau femeii-șopârlă, copii îl priveau, făpturi mărunte ca niște demoni pitici, cu colți mici, galbeni, ascuțiți, sclipind între fălcile prelungi, cu ochi mititei, ce străluceau ca lanternele unor drăcușori.

S-a uitat în dreapta, apoi în stânga. Putea să distingă în peșteră un cerc cu diametrul de-o jumătate de milă. La marginea acestuia, lumina mai limpede în care se afla se metamorfoza într-un întuneric roșu-ruginiu. În dreapta, nisipul neted, galben, licărea la limita beznei.

Iar în stânga se afla o grădină! O grădină a răului!

Acolo, pe podeaua peșterii, curgea un pârau îngust, ce făcea curbe și ocoluri complicate. Roșu-carmin, ca un izvor de sânge ce se scurgea Pe malul lui, crini mari, roșii, stropiți de-un verde veninos. Flori de orhidee, de-un purpuriu închis, cu dungi de-un stacojiu murdar. Trandafiri desfrânați. Mănunchiuri obscene ce păreau a fi mlădițe de bambus legate cu verde-cenușiu. Copaci-ghemuiți, de pe ramurile cărora atârnavă fructe în formă de inimă, de un alb lepros. Straturi de plante cu frunze cărnoase, din al căror centru violet se înălțau vârfuri groase, ca niște vipere, de pe care se scurgeau stropi sclipitori dintr-un nectar fioresc.

O briză ușoară s-a îndreptat spre el, aducând aromele amestecate ale acelei grădini bizare, adevărata ei esență, distilarea răutății ei. L-a izbit cu imagini blasfematoare, l-a năpădit cu aleanuri păcătoase. Briza a durat o clipită, părând să rădă, apoi s-a retras în grădină și l-a lăsat tremurând.

Se temea de grădina aceea! Da, teama de ea era tot atât de puternică pe cât era teama inspirată de tronul cel negru. De ce se temea? Acolo se afla răul, răul necunoscut, nevisat. Un rău viu. Da, asta era! Un rău care viețuia! Un potop de viață a răului pulsa în fiecare floare, plantă, copac. Vitalitatea răului provenea din izvorul de sânge. Cât de voinic putea să crească cel care se hrănea din viața lor!

În timp ce gânduri sumbre îi bântuiau prin minte, ceva din adâncul lui Graydon părea să se trezească, să le respingă cu o putere rece, disprețuitoare, să-i stăpânească gândirea. Siguranța și curajul i-au revenit. A privit tronul cel negru fără teamă.

A simțit că ocupantul invizibil al acestuia se năpustise spre el, căutând o breșă în apărare, retrăgându-se uimit, revenind încăpățânat, gata să-l doboare, retrăgându-se iar. Imediat, ca supunându-se unei comenzi, oamenii-șopârlă au înaintat, împingându-l spre rampă. Graydon a ezitat. Câteva creaturi au ieșit din rânduri, s-au strâns în jurul lui, l-au târât spre banca de piatră din dreapta peretelui și l-au obligat să se așeze. Când a încercat să scape de cei care-l țineau de brațe, a simțit cum alții îl apucaseră de picioare. Ceva i-a încercuit gleznele. Apoi, două clinchete scurte. Oamenii-șopârlă s-au retras de lângă el.

Graydon s-a ridicat de pe bancă și și-a privit picioarele. În jurul fiecărei glezne, avea un inel de metal, legat de un lanț ce ieșea de sub bancă. S-a întrebat cât de lungi erau lanțurile. A făcut pas după pas, dar lanțul nu-l împiedica. S-a aplecat, a apucat unul, l-a tras până când s-a terminat și a înțeles că-i permitea să ajungă la tronul cel negru. După ce a verificat această bănuială neliniștitoare, Graydon s-a întors la bancă.

A auzit un șuier, apoi tropăit de picioare. Oamenii-șopârlă plecau. S-au scurs în rânduri strânse, un potop maroniu de valuri din piele, cu creste de limbi stacojii. Niciunul dintre ei n-a privit înapoi spre Graydon. Au ajuns la bezna ce-i înconjură și au fost înghițiți de ea.

Graydon a rămas singur. Singur cu grădina răului și cu tronul din marmură neagră.

Treptat, lucirea roșie ce cădea pe platformă a început să scadă, să se subțieze, de parcă ar fi fost aruncați asupra ei stropi de lumină neagră.

A devenit mai densă în jurul tronului, iar pe acesta s-a ivit o umbră întunecată. Diformă, vâlurind lent, apoi condensându-se, încetând să vălorească, luând o înfățișare.

Pe tron stătea umbra unui om. Fără figură, fără trăsături, cu mâinile cețoase, care apucaseră brațele tronului. Făurită din atomii negri proveniți din ruginiul crepuscular. O umbră de om!

Corpul fără figură s-a aplecat. Nu avea ochi, dar Graydon i-a simțit privirea. Nu avea buze, dar a început să șoptească.

A auzit vocea Celui Întunecat! Șoapta Umbrei lui Nimir, Stăpânul Răului!

15. „ÎMPRUMUTĂ-MI TRUPUL TĂU, GRAYDON!”

Vocea Umbrei era blândă, fluidă, ca sunetul unui flaut ce-l ascuțea, la asfințit, în pădurea liniștea temerilor, îi slăbea apărarea.

— Te cunosc, Graydon! Știu de ce-ai venit în Yu-Atlanchi. Știu cât de lipsită de speranțe e căutarea ta. Fără mine. Te-am adus aici, ordonând să nu ți se facă nici un rău. Altfel, ai fi fost ucis în peșteră. Nu-ți fie teamă de mine! Ți-e frică, Graydon?

Simțea o letargie ciudată de plăcută cuprinzându-l în timp ce asculta șoapta melodioasă.

— Nu, a răspuns el, aproape adormit. Nu mă tem de tine, Nimir.

— Ah! A exclamat Umbra, ridicându-se de pe tron. Ceva din blândețea liniștitoare îi părăsise glasul și apăruse un soi de amenințare: Deci mă cunoști!

Vraja de care fusese copleșit Graydon a slăbit. Minte i s-a limpezit. Umbra a sesizat acest lucru și ispita dulce, liniștitoare, s-a strecurat din nou în șoapta ei:

— Bine, foarte bine, Graydon! Fără îndoială, ți s-au spus o mulțime de minciuni despre mine. Ai văzut oamenii din Yu-Atlanchi. Au decăzut, sunt putrezi. Dacă mi-ar fi urmat sfaturile în vechime, acum ar fi fost un popor mare – puternic, plin de vitalitate, conducător al lumii! Iar vechea înțelepciune n-ar fi dispărut. Ar fi construit o Lume nouă, mai bună. I-ai văzut pe oamenii ăștia, Graydon, i-ai cântărit. Crezi că au motive să le mulțumească celor care m-au izgonit, condamându-i astfel la un asemenea sfârșit? Eu nu i-aș fi părăsit așa cum au făcut alți Stăpâni, lăsându-i în seama unui șarlatan și a unei Femei-șarpe, care, nefiind umană, nu poate înțelege nevoile omenești. I-aș fi condus spre o mare putere și o mare înțelepciune. I-aș fi dus pe culmi, Graydon, doar cu stelele deasupra lor, nu i-aș fi lăsat în mocirlă, să stagneze, să decadă. Mă crezi, Graydon?

Graydon medita. Destul de greu să gândești în moleșeala aceea plăcută. Exista în ea și o veselie bizară. Dar, desigur, avea dreptate. Mustea de logică. Într-un fel, și el gândise aceleași lucruri. Sigur fusese faptul deosebit că Stăpânii, oricine ar fi fost aceia, se retrăseseră calmi, ca și cum n-ar fi avut nici o responsabilitate față de popor. Cine era șarlatanul? Stăpânul Nebuniei, bineînțeles. Iar Mama? Pe jumătate șarpe! O descriere a naibii de corectă! Îl aproba întru totul.

— Da, Nimir, ai dreptate! A încuviințat Graydon, solemn.

O urmă a parfumului grădinii a ajuns până la el. A sorbit-o cu nesaț. De mirare c-o găsisese rea! Nu era. Se simțea nemaipomenit de bine, iar mireasma îl făcea să se simtă și mai bine. De fapt, ce este răul? Doar un punct de vedere. Nu era ceva rău, Umbra asta. Logică, rezonabilă.

— Tu ești puternic, Graydon, curgea și mai dulce șoapta Umbrei. Puternic! Mai puternic decât oamenii din Yu-Atlanchi! Puternic la trup și la minte! Precum cei din Vechea Rasă, pe care i-aș fi ridicat până la cer, dacă n-aș fi fost trădat! Nu prin forță am fost înfrânt, ci prin vrăjile Femeii-șarpe, căreia nu-i pasă de oameni. Să ții minte asta, Graydon! Șarpele nu se sinchisește de oameni! Nu m-am luptat cu tine ca să-ți fac rău, ci ca să te încerc. Poți să-mi rezisti. Îmi pare bine că-i așa, Graydon, pentru că am găsit, în sfârșit, omul de care am nevoie!

Deci Nimir avea nevoie de el! Sigur, era un om bun, al naibii de bun! Ajunsese atât de departe fără să-l ajute nimeni! Ba nu îl ajutase cineva. Cine? N-avea importanță. Era puternic. Dar cineva îl ajutase cineva.

Șoapta Umbrei a pătruns blând în gândurile ce-l frământau:

— Am nevoie de tine, Graydon! Nu-i prea târziu să facem lumea asta ceea ce-ar fi trebuit să fie! Nu-i prea târziu să corectăm răul adus omenirii de trădare. Dar am nevoie de un trup pentru asta. Un trup puternic, care să mă poarte. Împrumută-mi trupul tău, Graydon! Doar o vreme! Îl vei împărți cu mine. Vei vedea ce văd eu, te vei bucura de bucuriile mele, vei împărtăși puterea mea și vei bea vinul reușitelor mele. Iar când voi ajunge ce-am fost în vechime, Graydon, atunci voi renunța la el pe deplin și te voi face nemuritor! Da, Iară moarte, cât va dura soarele! Hai să împărțim trupul tău, Graydon! Puternice Graydon!

Șoapta încetase. Un vin puternic curgea prin venele lui Graydon, un potop bogat, temerar, vioi. Auzea trompetele cuceritorilor! El era Genghis Han, năvălind asupra regatelor, în fruntea cavaleriei tătare. Era Attila, purtat pe scuturi de hunii care urlau. Alexandru Machedon, zdrobind lumea sub picioare. Senaherib, ținând Asia ca pe un pahar. A sorbit adânc din putere! S-a îmbătat cu ea!

Era beat! Beat? Cine îndrăznește să spună asta? El, Nicholas Graydon, Stăpânul Lumii, beat? Cine ar mai dori să fie stăpân al lumii, dacă tot ceea ce obții e să te îmbeți? Oricine se poate îmbăta. Și oricine-i beat se poate crede stăpân al lumii. Asta era o idee amuzantă! Logică ar trebui să i-o transmită Umbrei, prea era nostimă.

S-a trezit hohotind. Uitându-se prosteste în jur, nu i-a mai ars de răs. Se afla la jumătatea drumului spre tronul din marmură neagră. Iar Umbra se apleca, grăbindu-l, chemându-l, șoptindu-i.

Vraja care-l cuprinsese, ispita care-l atrăsese, ca pe un pește prins în undița Umbrei, s-au sfărâmat. Privind silueta cețoasă de pe tronul negru, privindu-se pe sine, l-a năpădit o furie amară. S-a retras spre banca de piatră, s-a așezat pe ea, cu fața ascunsă în mâinile tremurătoare.

Ce-l salvase? Nu conștiința lui, nu acel lucru pe care-l numea eul său. Ceva aflat adânc în subconștient, ceva inalterabil de sănătos, care neutralizase, grație umorului, otrava sorbită prin urechi. Iar acum Graydon era îngrozit! Atât de îngrozit, încât, în disperarea lui profundă, s-a forțat să ridice capul și să privească Umbra.

Aceasta se holba la el, cu capul fără față sprijinit pe o mână din negură. A simțit în ea aceeași perplexitate de la început, când încercase, nevăzută, să-i străpungă apărarea. Și o furie infernală. Brusc, ambele au încetat. În locul lor, curgea spre el un curent de liniște, de pace profundă. S-a căznit să-i reziste, recunoscând capcana. Nu reușea să-l respingă; se rotea în jurul lui ca niște valuri mici, mângâietoare, calmante

— Graydon! Sunt încântat de tine. Dar greșești, împotrivindu-te. Ești mai puternic decât am crezut, de aceea îmi plăci. Trupul în care voi locui trebuie să fie foarte puternic! Împarte-ți trupul cu mine, Graydon!

— Nu! Pentru numele lui Dumnezeu, nu! A strigat Graydon, urându-se pentru dorința de a se repezi spre acel lucru cețos, de a se topi în el.

— Greșești. N-o să-ți fac nici un rău, Graydon! Nu vreau să slăbesc acel trup solid, care va fi gazda mea. Ce speri? Ajutor de la Huon? Zilele lui sunt numărate. Dorina l-a trădat lui Lantlu, așa cum a făcut și cu tine. Înainte de Sărbătoarea Făuritorilor-de-Vise, ascunzătoarea lui va fi cucerită, iar Huon și cei care vor rămâne în viață vor hrăni xinlii. Sau pe mine. Sau se vor ruga să fi avut soarta asta!

Șoapta a încetat. Parcă Umbra aștepta să vadă consecințele spuselor sale. Dacă a vrut să încerce efectul letargiei în care căzuse Graydon, a fost satisfăcută. Acesta n-a făcut nici o mișcare, iar expresia i-a rămas fixă, fascinată.

— Împrumută-mi trupul tău, Graydon! Șarpele nu te poate ajuta. Fie că mi-l dai sau nu, mă voi încarna curând. Aș prefera trupul tău unuia mai slab. Doar să-l împărțim, Graydon, doar să-l împărțim! Pentru scurt timp. Iar apoi, putere, nemurire, înțelepciune! Toate vor fi ale tale! Împrumută-mi trupul tău, Graydon! Dorești o femeie? Ce înseamnă o femeie, față de cele pe care le poți poseda? Privește!

Ochii lui Graydon s-au îndreptat în direcția indicată de degetul cețos. A văzut florile răului din grădină înălțându-se, legănându-se una spre cealaltă, de parcă ar fi fost vii. A auzit un cântec de vrăjitoare, un cor cu arpegii de flaute și corzi vibrânde, care era vocea grădinii. O rafală a izbucnit din ea, l-a înconjurat.

În timp ce-i respira aroma, un foc sălbatic i-a năpădit sângele.

Florile ce se legănau au dispărut, pârâul roșu-sângerieu s-a făcut nevăzut. Lumina corozivă din atomi negri-ruginii a devenit strălucitoare. Lângă picioarele lui a apărut un izvorăș ce curgea vesel. Dincolo de el, un crâng de fagi și mesteceni. Iar din crâng venea o mulțime de femei, femei de-o frumusețe uluitoare, nimfe albe și cafenii; bacante cu pieptul plin; driade mlădii, feciorelnice, întindeau spre el brațele pline de dorință, iar ochii lor îi făgăduiau plăceri nevisate. Au ajuns la malul pârâului, chemându-l cu voci care transformau tocul din sângele lui în extazul înflăcărat al dorinței.

Doamne, ce femei! Acea cu coroană din cozi de culoarea bronzului putea fi înalta Preoteasă a lui Tanith, din grădina secretă a templului vechii Cartagini Iar cea cu valuri de păr auriu era chiar Afrodita în persoană! Oricare dintre ele ar fi făcut ca huriile din raiul lui Mahomed să pară simple servitoare! Focul din vene se încingea tot mai tare a făcut un pas.

Fata care ieșise din rând cine era? Avea păr din miez de noapte, ce-i acoperea fața plângea De ce plângea, când surorile ei cântau și dansau? Cunoscuse, cândva, o fată al cărui păr arăta ca o negură în miez de noapte Cine fusese? Nu mai conta Oricine ar fi fost, n-ar fi plâns Cum o chema?

Suarra!

Un val de milă l-a cuprins, stingând focul vrăjit din sângele lui.

— Suarra! A strigat el. N-ai de ce să plângi!

Când a strigat, a simțit un șoc usturător. Valul de femei ce-l chemau s-a evaporat. Fata cu păr neguros s-a făcut nevăzută. Au dispărut și pârâul, crângul de fagi și mesteceni Grădina răului se legăna iarăși în fața lui.

Se afla la mai mult de jumătatea drumului spre tronul de marmură neagră. Din el, Umbra se plecase în afară, nerăbdătoare, șoptind, șoptind

— Împrumută-mi trupul tău, Graydon! Vei avea tot ce-ai văzut dacă-mi împrumuți trupul! Împrumută-mi trupul, Graydon!

— Isuse! A gemut Graydon. Apoi a strigat: Nu, diavole! Nu!

Umbra s-a ridicat în picioare. Valul de furie ce curgea din ea l-a izbit ca o lovitură fizică. S-a cutremurat și s-a retras în siguranța băncii. Umbra a vorbit. De data asta dispăruse orice blândețe din glasul ei. Șoapta era răutăcioasă, rece:

— Nebunule! Ascultă-mă! Trebuie să am trupul tău! Respinge-mă cât vrei, tot îl voi avea! Vei adormi, iar eu, cel care nu dorm, voi pătrunde în el! Luptă cu somnul, iar când oboseala te va doborî, vei fi al meu! Un timp, vei locui în acel trup împreună cu mine, ca un sclav, torturat de tot ce vei vedea, și te vei ruga să te azvârl afară! Și, pentru că trupul tău îmi place, îți voi fi recunoscător și-ți voi îndeplini această speranță. După ce mă voi plictisi de tine, te voi arunca! Pentru ultima oară, vrei să mi te supui? Împrumută-mi trupul, Graydon, împarte-l cu mine, nu ca un sclav, ci ca stăpân a tot ce ți-am promis!

— Nu! A răspuns, cu încăpățănare, Graydon.

Pe tronul de marmură s-a produs un vârtej. A rămas gol. Dar, în lumina de deasupra estradei, zburau atomi negri și, deși tronul părea pustiu, Graydon știa că nu era. Puterea întunecată rămăsese acolo, pândindu-l.

Așteptând să-l lovească.

Graydon stătea pe bancă nemișcat, ca un om din piatră. Nu știa cât timp trecuse de când încetase șoapta Umbrei. Trupul îi amortise, dar mintea îi rămăsese trează, deosebit de trează. Nu-și simțea trupul. Mintea lui pândea ca o santinelă neobosită, într-un castel adormit. Ca o lumină nestinsă în cetatea întunecată, întreaga sa ființă se mobilizase în concentrarea calmă a conștiinței. Nu mai știa ce-i foamea sau setea. Nici nu gândea. Se retrăsese complet în sine, de necucerit, într-o lume din afara timpului.

La început nu fusese așa. Moțăise, luptând împotriva somnului. Când ațipise, simțise Umbra apropiindu-se, atingându-l, încercându-i rezistența. Luptase cu ceea ce i se păruse a fi ultimele puteri. Se străduise să-și îndepărteze mintea de tot ce era în jur, să o umple cu imagini din memorie ale unor scene sănătoase. Somnul se furișase din nou spre el. Apoi se trezise, descoperind că se îndepărtase de bancă, târându-se spre tronul cel negru. Alergase înapoi, cuprins de panică, se aruncase jos și se agățase de bancă, așa cum un marinar căzut de pe corabie se agață de-o vergă.

Și-a dat seama că Umbra avea limitele ei, nu-l putea poseda decât dacă îl târa la tronul ei, sau dacă urca acolo de bunăvoie. Câtă vreme rămânea pe bancă, era în siguranță. După ce a înțeles acest lucru, n-a mai îndrăznit să închidă ochii.

S-a întrebat dacă, prin concentrarea gândurilor, ar putea intra în legătură cu Mama-Șarpe. Dacă ar atinge brățara și și-ar concentra privirea pe piatra purpurie, poate ar ajunge la ea Mâneca armurii din zale era prea strâmtă și nu putea scoate brățara de sub ea. Iar dacă l-ar chema, cum făcuse rândul trecut, n-ar intra Umbra în trupul nepăzit? Sudoarea îi curgea de pe fruntea înghețată. A izgonit Femeia-șarpe din gândurile lui.

Și-a amintit de revolverul de sub braț. Dacă l-ar scoate, ar avea o șansă. În cel mai rău caz, ar împiedica Umbra să pătrundă în trupul lui. Nimic nu o să-l poată poseda, cu creierii zburați! Dar nu exista nici o despicătură în cămașa de zale. Se întreba cum să-i convingă pe oamenii-șopârlă, dacă s-ar întoarce, să-l dezbrace. Ar avea timp să folosească revolverul, înainte de a-i fi luat.

Apoi, încet, conștiința i s-a retras în acea fortăreață inexpugnabilă. Nu se mai temea de somn. Somnul se afla în altă lume. Nu se temea de nimic. Dacă santinela, care era chiar eul său, își părăsea postul, lăsa în urmă un trup mort. Fără nici o valoare ca locuință pentru Cel întunecat. Știa acest lucru și era mulțumit.

Lumina ruginie de deasupra tronului negru a început să se îngroașe, ca și prima dată când apăruse Umbra. Fără formă, vâlvurindu-se, norul s-a condensat într-o siluetă. Graydon privea cu interesul detașat al unui spectator întâmplător.

Umbra nu l-a băgat în seamă. Nici măcar n-a întors capul spre el. Stătea pe tron, nemișcată, ca și Graydon, privind spre zidul de întunerice prin care dispăruseră oamenii-șopârlă. A ridicat o mână, ca pentru un semnal.

S-a auzit zgomot îndepărtat de pași, un cor de șuierături ce devenea tot mai gălăgios. Graydon nu s-a străduit să privească. Nici n-ar fi putut, chiar dacă ar fi avut chef. Zgomotul de pași s-a apropiat, apoi s-a oprit. Șuieratul a încetat. L-a năpădit duhoarea moscată a urzilor.

Pe rampă, a urcat omul cu masca de șopârlă.

Capul lui hidos se sprijinea pe umerii puternici. Avea un trup solid, armonios, îmbrăcat în verde. Ținea în mână un bici gros, din curele. L-a ignorat pe Graydon. A ajuns până la picioarele tronului din marmură neagră și s-a plecat adânc în fața Umbrei.

— Stăpâne! Trăiască Stăpânul întunecat! A zis el, cu voce melodioasă, ușor batjocoritoare, cu o aroganță abia ascunsă. Am adus alt vas în care să-ți torni vinul spiritului tău, dacă-ți va plăcea.

Graydon a avut impresia că Umbra s-a uitat la bărbatul mascat cu o răutate ce ar fi trebuit să-i producă groază. Dacă așa a fost, bărbatul n-a observat nimic. Iar șoapta Umbrei era plină de blândețe când a răspuns:

— Mulțumesc, Lantlu!

Lantlu! Graydon s-a cutremurat. În clipa următoare, și-a recâștigat calmul, dar nu destul de repede, pentru că Umbra l-a ațintit cu privirea, ca un pescar ce simte peștele mușcând din momeală.

— Mulțumesc, Lantlu, a repetat ea, dar cred că am găsit vasul perfect. Acum se remodelează pe roată, pentru că se crede destinat altor scopuri.

Lantlu l-a săgetat pe Graydon cu ochii roșii ai măștii și s-a apropiat de el.

— Da? Nebunul plin de speranța că va elibera Yu-Atlanchi de tine, Stăpâne, și de mine! Care conspiră cu slăbănogul de Huon să ne înlăture de la putere! Care se strecoară noaptea să-și întâlnească iubita! Iubita! Câine, ai îndrăznit să te uiți la cea pe care mi-am pus pecetea? Iar Suarra să-și dăruiască buzele unuia ca tine! O să se împerecheze cu urzii! După ce va fi a mea, asta-i va fi soarta!

La aceste cuvinte, citadela lui Graydon a fost zdruncinată cu adevărat. Și-a simțit din nou trupul și s-a încordat să sară la gâtul lui Lantlu. Porțile deschise ale minții i s-au închis cu un zgomot abia perceptibil, conștiința sa regăsindu-și siguranța și apărându-se de alte atacuri. Dar nici acum n-a reușit să fie destul de rapid, pentru că a simțit Umbra încercând să pătrundă. În fața ochilor i-a apărut, ca o inscripție pe o flamură, mesajul că, indiferent ce-ar auzi sau zări, să nu deschidă iarăși porțile. Altfel, Umbra avea să intre.

Lantlu a ridicat biciul și a atins cu sfichiul figura lui Graydon.

— Nici asta nu te trezește? A mârâit el. Așa ar fi trebuit!

Biciul a şuierat

— Stai!

Șoapta de pe tron era plină de amenințare. Brațul lui Lantlu a fost tras înapoi, de parcă o mână mai puternică l-ar fi înșfăcat de încheietură. Biciul a căzut pe piatră.

— Nu trebuie să te atingi de acest om! Eu, Umbra lui Nimir, îți ordon! S-a auzit o șoaptă, ca un venin articulat. Vrei să lovești în trupul meu? Intenționei să-mi desfigurezi trupul! Uneori mă superi, Lantlu! Ferește-te s-o faci prea des!

În clipa în care s-a aplecat să ridice biciul, mâna lui Lantlu tremura. Graydon nu a priceput dacă de teamă sau de furie. Când s-a înălțat, a vorbit cu vechea-i aroganță:

— Fiecare cu gustul lui, Stăpâne întunecat! Dacă ție îți place acest trup, presupun că și Suarra are o scuză înșă eu nu l-aș alege pe acesta, știind că am tot Yu-Atlanchi la dispoziție să caut unul suficient de puternic!

— Într-un trup există ceva mai mult decât înfățișarea lui, Lantlu, a șoptit Umbra, sardonice. După cum există ceva mai mult într-un cap, nu numai craniu! De aceea te-a învins chiar acum, când tu ești liber, iar el în lanțuri. Presupun că ai înțeles.

Lantlu a tresărit de mânie, și mâna i s-a încleștat pe bici. Dar a reușit să se stăpânească.

— Bine, vom vedea roadele acestei nebunii. Vasul pe care ți l-am adus, Stăpâne întunecat, îl va înlocui pe cel pe care l-ai ales.

A şuierat. Pe rampă, imobilizat de doi oameni-șopârlă, s-a împleticit un bărbat din Yu-Atlanchi. Frumusețea feței lui fusese deformată de teamă. Părul galben era ud de sudoarea spaimei. A privit silueta cețoasă de pe tron cu ochii celui care trăiește un coșmar. Pe buze i-au apărut clăbuci de spumă

— Apropie-te, Cadok, apropie-te! L-a îndemnat, în glumă, Lantlu. Nu apreciezi onoarea ce ți se face. Într-o clipă, nu vei mai fi Cadok. Vei deveni Cel întunecat! O apoteoză, Cadok! Singura apoteoză în viață din întreg Yu-Atlanchi! Zâmbește, omule, zâmbește!

La această glumă sinistă, Graydon a simțit că privirea nevăzută a Umbrei s-a oprit pe masca de șopârlă, dar, ca și înainte, când a vorbit, vocea nu avea nimic amenințător.

— Sunt convins că acest vas e prea slab ca să mă țină, a zis Umbra, aplecându-se să-l cerceteze, calmă, pe nobilul care tremura. Dacă nu sunt sigur, n-o să pătrund în el, Lantlu. Acolo, pe bancă, se află trupul pe care-l vreau! Totuși, o să intru în el Sunt cam nerăbdător Măcar o să mă refac puțin.

Lantlu a râs, cu răutate, a făcut semn oamenilor-șopârlă și aceștia i-au sfâșiat hainele lui Cadok, lăsându-l gol. Apoi, Lantlu l-a împins.

— Primește-ți înalta răsplată, Cadok!

Deodată, figura lui Cadok s-a eliberat de teroarea de coșmar, metamorfozându-se într-una de copil. S-a strâmbat, iar pe obraji au început să-i curgă lacrimi mari. Cu ochii ațintiți asupra Umbrei, s-a îndreptat spre tronul de marmură și a urcat pe el.

Umbra l-a acoperit.

O clipă, Graydon n-a văzut decât o ceață lugubră, în care se zbătea Cadok. Ceața l-a strâns puternic, pătrunzând în el. Pieptul bărbatului s-a bombat, cu mușchii încordați de durere.

Apoi, trupul său părea să se extindă, grăbindu-se să acopere negura ce mai rămăsese în jurul lui, incapabilă să intre. Conturul trupului i-a devenit neclar, noros, ca și cum ceața și carnea se amestecau în ceva mai puțin material decât carnea, dar mai material decât vaporii lacomi.

Figura lui Cadok se topea, trăsăturile se deformau, apoi își reveneau.

Pe trupul chinuit, torturat, apăruse Chipul din abis!

Nu din piatră!

Viu!

Ochii albaștri-pali, strălucitori, priveau prin peșteră, spre oamenii-șopârlă, acum prosternați; spre Lantlu, cu un amuzament sardonice; spre Graydon, cu o sclipire de triumf.

Brusc, ceea ce fusese trupul lui Cadok s-a cutremurat și s-a prăbușit. S-a răsucit și s-a rostogolit de pe tron pe estradă. Zăcea acolo, contorsionându-se, redus, în mod ciudat, la jumătate din mărimea inițială.

Pe tron rămăsese doar Umbra.

Însă acum arăta mai puțin vagă, devenise mai compactă, de parcă tot ce dispăruse din trupul lui Cadok fusese absorbit de ea. Părea că respiră. Figura luciferică era încă vizibilă, cu ochii de-un albastru-deschis strălucindu-i.

Din nou, Lantlu a râs și a șuiertat. Cei doi urzi de pe estradă au apucat trupul mutilat, l-au cărat în grădină și l-au aruncat în râul roșu.

Lantlu a înălțat mâna, într-un salut neglijent, spre tronul de marmură neagră, apoi s-a întors, fără să-l privească pe Graydon, și a plecat fluturându-și biciul, cu haita de urzi după el.

— Nu tu, el este prostul! A șoptit Umbra. Îmi slujește țelurile, dar când Mai bine împrumută-mi trupul, Graydon, decât să ți-l iau eu. N-o să te tratez ca pe Cadok. N-o să te chinuiesc. Nici n-o să te azvârl afară, cum te-am amenințat! Vom locui în el, împreună, alături! Te voi învăța iar apoi vei privi înapoi, spre omul care ești acum, și te vei minuna că mi-ai rezistat N-ai trăit niciodată așa cum vei trăi, Graydon! Nici un om de pe pământ n-a trăit așa cum vei trăi tu! Împrumută-mi trupul, Graydon!

Dar Graydon a tăcut.

Dinspre Umbră s-a auzit un râset șoptit. Apoi s-a vălurit și a dispărut.

Graydon a așteptat, ca un iepure care aude vulpea trecând pe lângă ascunzătoarea lui, dar vrea să se asigure. După o vreme, s-a convins că Umbra plecase, fără să rămână nimic din ea – nici o putere nevăzută, ascunsă, pândind momentul să lovească. Graydon s-a relaxat, s-a ridicat pe picioarele amortite, luptând cu o greată puternică.

Stând așa, a simțit o atingere la gleznă. S-a uitat în jos și a văzut apărând, de dincolo de marginea curbată a peretelui, un braț lung, subțire, acoperit cu păr stacojiu. Degetele ca niște ace, ascuțite, au pipăit cu grijă legătura de metal, apoi au frânt-o. S-au îndreptat și spre cealaltă, desfăcând-o, în timp ce Graydon privea neîncrezător, incapabil să gândească.

O figură a alunecat de după colț. Fără bărbie, cu plete stacojii de elf căzându-i peste o frunte turtită, cu ochi aurii, melancolici, care îl fixau.

Figura lui Kon, Omul-păianjen!

16. ÎNCĂPEREA PICTATĂ.

Figura lui Kon era deformată de ceea ce intenționa să fie un zâmbet liniștitor. Epuizat, după încercările prin care trecuse, Graydon s-a prăbușit în genunchi. Kon s-a urcat lângă el pe estradă și l-a ridicat ușor, ca pe un cățel. Oricât de grotesc ar fi fost acesta, Graydon îl vedea mai frumos decât toate femeile-fantomă care-l ispitiseră să intre în plasa Umbrei. Și-a pus brațele în jurul umerilor păroși ai lui Kon și s-a prins bine. Omul-păianjen l-a aranjat în spate cu membrele superioare scurte, scoțând sunete menite să-l liniștească.

Din grădină s-a auzit un bâzâit, ca al miilor de albine în timpul roitului. Florile și copacii se îndoiu, se răsuceau, parcă izbite de un vânt puternic. Kon le-a cercetat bănuitor, cu ochii săi mari, apoi, ținându-l bine pe Graydon, s-a strecurat dincolo de marginea peretelui. Bâzâitul s-a amplificat, amenințător, alarmant.

Când au ocolit colțul, Graydon a văzut că peretele nu era desprins de restul peșterii, așa cum crezuse, ci alcătuia un fel de amvon, săpat în partea anterioară a unui contrafort ce pătrundea în peștera roșie, ca prora unei corăbii. Se continua cu o stâncă netedă, neagră.

La baza stâncii stăteau ghemuiți încă doi oameni-păianjen.

Părul stacojiu îi făcea să fie aproape invizibili în bezna ruginie.

Când Kon s-a apropiat, s-au ridicat. Graydon s-a mirat descoperind că nu unul, ci trei veniseră după el. La extremitățile celor patru brațe din mijloc țineau bare lungi din metal, ca și Regor. Numai că acestea aveau mânere și se terminau cu măciulii ascuțite. I-au dat doi drugi lui Kon. În bâzâitul insistent al grădinii se amesteca un șuierat îndepărtat, dar care se apropia iute: strigătul urzilor.

Graydon a scuturat brațul lui Kon, făcându-i semn să-l lase jos. Omul-păianjen a clătinat din cap, refuzându-l. A clănțănit spre ceilalți, a apucat barele în două membre și, sprijinindu-se pe cele patru picioare, s-a îndepărtat de stâncă. S-a uitat spre zidul de negură, aflat la distanță de o jumătate de milă. Tovarășii săi s-au aliniat lângă el, au început să alerge, cu viteza unui cal de curse și au pătruns în întunericul ruginiu. Bâzâitul și șuieratul s-au redus la un sunet slab, apoi au fost acoperite de tăcere.

În fața lor a apărut o barieră din stâncă roșcată, ce se întindea spre înălțimile de deasupra. La poalele ei se găseau bolovani uriași, iar printre ei, sute de pietre mărunte, netede, de culoare ocru, cu o formă ciudat de regulată. Oamenii-păianjen s-au oprit din goană, privind suprafața stâncii. Brusc, Graydon a simțit duhoarea oamenilor-șopârlă și a priceput ce erau acele pietre atât de asemănătoare.

— Kon! A strigat el. Urzii!

Sferele s-au mișcat, au sărit în sus, s-au repezit la ei. O haită de oameni-șopârlă, cu colți băloși, cu ochi roșii, strălucitori.

Înainte de a fugi, haita îi și înconjurase. Kon s-a proptit pe trei picioare, rotind cu celelalte două drugii grei. Însoțitorii lui s-au ridicat pe picioarele din spate, ținând câte o bară în fiecare dintre cele patru brațe libere. Au străpuns primul rând al haitei, culcându-l la pământ. Apoi s-au aranjat într-o formație de luptă în triunghi, spate în spate. În centrul triunghiului, se afla Graydon, pe care Kon îl așezase jos, cu un clănțănit de avertisment. Drugii au șuierat iarăși, zdrobind țestele ascuțite ale urzilor, care nu reușeau să ajungă, cu ghearele lor scurte, la formația ucigătoare sau s-o sfărâme.

Oamenii-păianjen s-au retras încet de-a lungul stâncii, pe drumul pe care veniseră. Graydon n-a mai urmărit lupta, fiind atent să nu se împiedice de trupurile zdrobite care pavau drumul.

A auzit clănțănitul scurt al lui Kon și a simțit brațul acestuia apucându-l și ridicându-l. S-au năpustit înainte. Trecuseră prin rândurile urzilor. Oamenii-păianjen au aterizat pe patru picioare și au început să gonească iar, clănțănind triumfător. Șuieratul haitei și zgomotul pașilor ce-i urmăreau au încetat.

Și-au încetinit, treptat, ritmul. Kon examina peretele. S-a oprit, l-a așezat pe Graydon jos și i-a arătat stânca. Mult deasupra podelei, se vedea, în suprafața de rocă roșie, o piatră neagră, ovală. Omul-păianjen s-a cățarat iute spre ea, a întins brațele lungi și a început să pipăie delicat în jurul acesteia. A clănțănit satisfăcut și, ținându-se cu ghearele de o crăpătură de lângă piatră, s-a aplecat spre Graydon. I-a luat mâna și i-a pus-o pe piatră, cu degetele răsfirate și cu podul palmei apăsând puternic. A făcut acest lucru de trei ori, apoi, ridicându-l, i-a așezat degetele în locul în care erau

agățate ghearele lui. Graydon înțelesese. Îi explicase că acolo se afla un mecanism pe care Kon, cu degetele sale ascuțite, nu-l putea manevra. A apăsător pe degetele și cu palma, așa cum i se arătase.

Roca s-a mișcat încet, ca o perdea, dezvăluind un tunel întunecat. Kon a clănțănit spre însoțitorii săi. Cei doi au pătruns degrabă în gaura neagră, cu drugii pregătiți. Apoi au revenit și s-au sfătuit. Omul-păianjen l-a bătut pe Graydon pe spate, arătându-i tunelul. Au intrat, și Kon a pipăit marginea interioară a deschizăturii, până când a găsit ce căuta. Graydon a apăsător pe o suprafață aidoma celei de-afară. Cortina de stâncă s-a lăsat și au rămas în beznă.

Întunericul nu-i deranja pe oamenii-păianjen, după cum nu-i împiedica nici pe oamenii-șopărlă, pe care i-a auzit mișcându-se sub ei. L-a cuprins panica, fiindu-i teamă că însoțitorii lui nu-i cunosc posibilitățile limitate și-l vor lăsa în urmă. Nici nu a apucat să strige, că brațul lui Kon l-a înconjurat și l-a săltat cărându-l mai departe.

Și au tot mers prin întuneric. Graydon simțea cum se ridică în jurul lui un praf fin, impalpabil, atât de fin, încât pietrele de moară ale timpului măcinaseră îndelung ca să-l facă pulbere. Îi dovedea că tunelul nu fusese folosit de mult, nici de oamenii-șopărlă, nici de alții. Se părea că și oamenii-păianjen ajunseseră la aceeași concluzie, pentru că mergeau încrezători, cu viteză sporită.

Întunericul a devenit cenușiu. Graydon putea să zărească pereții coridorului. Au pătruns într-o cameră imensă, tăiată în roca dură. Oricât de slabă ar fi fost strălucirea, Graydon o percepea ca pe o lumină de zi, după bezna ruginie din peștera Umbrei și întunecimea tunelului, se strecura prin fisurile din partea îndepărtată a încăperii. Pe podea zăcea un praf gros.

În centrul sălii se afla un bazin uriaș, oval, în care scliffea apa. În jurul lui, o mulțime de siluete, ca niște gnomi cenușii, rigide, imobile. Oamenii-păianjen s-au strâns la un loc, au clănțănit între ei, privind siluetele cu o perplexitate evidentă. Graydon s-a apropiat de bazin și l-a atins pe unul dintre gnomi. Era din piatră. A privit cu atenție siluetele. Erau efigii sculptate ale unor oameni-maimuță, cenușii, fără păr, fără coadă. Buzele lor mari se transformaseră în guri care se continuau cu bărbii bine conturate. Brațele lor lungi și puternice atingeau piatra pe care stăteau.

Frunțile, deși turtite, erau omenești. În orbitele de piatră ale ochilor se găseau geme, asemănătoare topazelor fumurii. Acei ochi priveau bazinul, Cu o melancolie uimită, ca și aceea care se revărsa din ochii aurii ai lui Kon și ai tovarășilor săi.

Umblând în jurul lor, Graydon a descoperit că înfățișau masculi și femele, fiecare purtând o coroană. Erau sculpturi în miniatură de bărbați-șarpe și femei-șarpe, inelele lor încolăcindu-se în jurul capetelor oamenilor-maimuță, precum soarele-șarpe pe coroana ureus a faraonilor.

În bazin cobora un șir de trepte din marmură galbenă ce dispărea în adâncuri.

S-a apropiat de o fisură și a descoperit că întreaga suprafață interioară a camerei fusese sfărâmată de aceeași forță – cutremur sau tasare – care provocase și spărturile din pereți. S-a uitat afară și a văzut câmpia cu monoliți. Camera se găsea chiar la marginea zidului ce se înălța spre cer.

Soarele se afla jos. Răsărea oare? Dacă răsărea, petrecuse doar o noapte cu Umbra. Crezuse că a fost mult mai mult. A așteptat o vreme. Soarele cobora. Chinul lui durase o zi și o noapte.

S-a întors spre Kon, dându-și seama brusc că-i era foame și sete. În lumina ce pătrundea prin fisuri, zidul prin care intraseră se vedea limpede. Privind spre el, a uitat și de foame, și de sete.

Pe toată lungimea lui, de vreo mie de picioare, era acoperit cu picturi ale unor maeștri dispăruți. La fel de bogate în detalii ca Judecata de Apoi a lui Michelangelo, peisaje mistice, de o rară frumusețe, ca și cele ale lui El Greco sau Davies, portrete la fel de reale, ca și cele aparținând lui Holbein sau Sargent, pline de culoare, aidoma celor ale lui Botticelli. Fantastice, doar pentru că arătau o lume necunoscută. Nimic din ele nu lăsa impresia de ireal sau imaginar. S-a apropiat să le examineze.

Se vedea un oraș cu niște cupole roz-coral, cu străzi mărginite de copaci roșii și verzi, cu frunze ca ale unor ferigi uriașe. Printre ei, oameni-șarpe se plimbau în litiere purtate de oameni-maimuță cenușii. Într-un loc, o scenă nocturnă, cu constelații lucind calm deasupra unor câmpuri acoperite cu inele de-o luminozitate verde, prin care oamenii-șarpe se mișcau într-un ritual ciudat.

În constelațiile acelea sesiza ceva bizar. Le-a privit cu atenție. Forma Carului Mare, a Ursei Mari, nu semăna cu cea de-acum. Cele patru stele ale Carului compuneau un pătrat perfect. Iar Scorpionul cleștii lui nu alcătuiau un arc de cerc, ci o linie dreaptă, formată din stele.

Dacă pictura reprezenta cerul, așa cum îl văzuse pictorul, prefigura un cer vechi de sute de mii de ani. Câte ere trecuseră, oare, de când acele astre îndepărtate ajunseseră în poziția pe care o aveau acum?

Mai exista ceva ciudat în imaginile oamenilor-șarpe. Lipsa spiritul uman, atât de evident, de plăcut, al Mamei. Capetele lor erau mai lungi, mai turtite, reptiliene. Trupurile de deasupra inelelor demonstau originea lor sauriană, dintr-o specie de reptile. Putea accepta acest adevăr, pentru că, în medii diferite "este posibilă evoluția oricărei făpturi inteligente. Și-a dat seama că trecerea abruptă de la șarpe la femeie o făcea pe Femeia-șarpe incomprehensibilă, ireală.

L-a cuprins iarăși îndoiala: era ca, în realitate, așa cum o văzuse el, sau, printr-o putere necunoscută a voinței, crease, în mințile celor ce-o priveau, imaginea unui trup copilăresc, cu o figură în formă de inimă, de-o frumusețe deosebită? S-a întors la bazin și a privit mai insistent coroanele de pe capetele oamenilor-maimuță. Arătau ca oamenii-șarpe de pe pereți. I-a comparat cu brățara de la încheietura sa. Cel care o făurise o văzuse pe Femeia-șarpe așa cum o văzuse și el.

Uimit, s-a dus să examineze zidul pictat. A privit îndelung imaginea unei mlaștini întinse, în care pluteau trupuri monstruoase. Din noroi se ridicau capete hidoase, iar deasupra lor, șopârle uriașe, înaripate. A cercetat meticulos următoarea pictură. Aceeași mlaștină. În prim-plan, un grup de oameni-șarpe, încolăciți în jurul a ceea ce părea să fie un disc de cristal, imens, care se răsucea încet. Deasupra mlaștinii, luptând cu monștrii, siluete înaripate, din flăcări. Aveau un miez de-o incandescență strălucitoare, din care țâșneau două aripi sclipitoare, ca o aură solară văzută în timpul unei eclipse. Acele siluete înaripate parcă din aer, direct deasupra monștrilor, își îndreptau aripile scânteietoare spre aceștia.

Apoi, alt oraș Orașul de dincolo de lacul învecinat cu peștera Femeii-broască reprezenta o miniatură a acestuia, dar nu era înconjurat de munți. Și-a dat seama că i se înfățișa Yu-Atlanchi din trecutul imemorial, din care fugiseră oamenii-șarpe, împreună cu cei pe care-i îngrijiseră, din calea ghețurilor care năvăleau, pe care știința lor nu le putuse opri. A văzut o flotă de corăbii stranie, una dintre ele luptând cu un saurian marin gigantic, al cărui cap se ridica deasupra catargelor.

Acolo, în peștera pictată, se afla istoria unei lumi pierdute Povestea ilustrată a unei ere uitate din istoria Pământului.

Pe vremuri, pictura acoperise cei patru pereți. Fusese însă aproape ștersă de pe doi dintre ei și în totalitate de pe cel fisurat.

Doar pe zidul prin care pătrundea tunelul, picturile rămăseseră întregi.

Ce să fi fost acea cameră? De ce o abandonaseră?

Îl s-a făcut din nou sete. S-a întors la bazin, unde a auzit un clănțănit de avertizare din partea lui Kon. Graydon a arătat spre bazin, apoi spre gâtul lui. Ca să fie pe deplin înțeles, și-a frecat burta și s-a prefăcut că mestecă. Omul-păianjen a înclinat din cap, a coborât pe treptele galbene ale bazinului, apoi a vârat o mână în apă, a mirosit-o și a gustat cu grijă. A dat din cap aprobator, s-a retras puțin și a mimat că suge cu înghițituri mari. Graydon a îngenunchat, umplându-și căușul palmelor cu apa rece și plăcută.

Kon a clănțănit spre ceilalți Țesători, care s-au dus să scotocească prin crăpături și s-au întors cu bucăți mari de ciuperci cafenii. Kon a rupt o bucată, a înmuiat-o în apă, a mușcat din ea și i-a oferit restul lui Graydon. Acesta a acceptat-o, cu reticență, dar, gustând-o, a descoperit că absorbea apa ca un burete și că avea un gust plăcut de pâine. Cei trei Țesători s-au ghemuit lângă el. Cu gesturi solemne, și-au muiat ciupercile în bazin și le-au mâncat.

Deodată, Graydon s-a pornit pe râs. Mai mult ca sigur, nici un om nu prânzise ca el: ghemuit lângă un bazin, alături de trei făpturi groțesti, înmuind ciuperci în apă, priviți de oameni-maimuță cenușii, fără păr, cu ochi de topaz, și cu istoria unei ere dispărute expusă în fața lor, ca să-i distreze! A râs și-a tot râs, cuprins de isterie.

Kon l-a privit, clănțănind neliniștit. Graydon nu se putea opri din râs, nici din sughițul care-l apucase. Kon l-a luat în brațele-i lungi și a început să-l legene, ca pe un copil.

Graydon s-a lipit de el. Isteria i-a trecut. Iar o dată cu ea, și amintirea șoaptelor Umbrei, ispita plină de ură a grădinii răului. Tot acel strat al răului ce rămăsese amorțit în mintea lui s-a dus la vale, ca gunoaiile pe apă, atunci când bate un vânt puternic.

I s-a făcut somn, foarte somn Acum putea dormi fără teamă că Umbra va pătrunde în el Kon n-ar permite asta Lumina scăzuse probabil că apunea soarele să doarmă măcar câteva minute.

Cuibărit în brațele Omului-păianjen, Graydon s-a cufundat într-un somn profund, fără vise.

17. CUCERIREA ASCUNZĂTORII.

LUI HUON.

Amurgul se scurgea în peștera pictată. Graydon s-a ridicat și a privit înjur, fără să înțeleagă nimic. Stătea pe un pat de mușchi.

Unul dintre oamenii-păianjen, ghemuit lângă el, îi urmărea mișcările cu ochi uimiți, triști. Ceilalți nu se vedeau.

— Unde-i Kon?

Țesătorul i-a răspuns cu un șir de clănțăneli iuți.

— Kon! Hei, Kon! A strigat Graydon.

Omul-păianjen i-a simțit teama și cauza acesteia. S-a aplecat spre el, l-a mângâiat cu membrele mici, superioare, dând din cap și clănțănind blând. Graydon a presupus că-i spunea că nu are nici un motiv de îngrijorare. A zâmbit și l-a bătut pe Țesător pe umăr. Omul-păianjen părea încântat. S-a cățarat pe stâncă și s-a întors cu ciuperci care aveau gust de pâine. S-au dus împreună la bazin și au mâncat, Țesătorul clănțănind binevoitor între îmbucături, iar Graydon ținându-i isonul cu un monolog lipsit de orice înțeles. Se simțea în putere, gata să înfrunte pe oricine.

Dintr-o crăpătură mai largă, s-a observat o mișcare, apoi a apărut trupul stacojiu al lui Kon. După el, celălalt Țesător. Au clănțănit amândoi de zor. Kon a așteptat ca Graydon să termine ultima bucată de ciupercă, i-a făcut semn și s-a îndreptat spre crăpătura prin care intrase. Celălalt om-păianjen s-a strecurat prin fisură, urmat de Kon, și. S-a făcut nevăzut. Brațele lui lungi rămăseseră în deschizătură, tăcând semne cu ghearele. Graydon s-a urcat în spărtură și s-a uitat afară. Jos, departe, se vedea câmpia cu monoliți.

Kon și-a înfășurat brațele în jurul lui și l-a tras. Graydon a simțit că-l cuprinde amețeala: sub el se afla o prăpastie de-o jumătate de milă! Omul-păianjen atârna de suprafața stâncii, degetele lui suple agățându-se de crăpături și denivelări pe care doar el le putea folosi. L-a înșfăcat pe Graydon subsuoară și a început să se cațere de-a lungul peretelui. Graydon s-a mai uitat o dată în jos și s-a convins că-i mai bine să-și țină ochii ațintiți asupra stâncii. S-au târât așa vreo două mii de picioare, până când s-a ivit altă fisură. Kon l-a vârat prin ea și s-a strecurat după el.

Au ajuns într-un tunel larg, care dusese, cândva, spre peștera pictată. Și aici acționase același fenomen distructiv. Un capăt fusese blocat de stânci prăbușite, pereții ciuruiți de găuri și fisuri, iar podeaua era acoperită cu bolovani. Kon l-a privit cu îndoială pe Graydon și a întins brațul. Acesta a scuturat violent din cap, sătul să fie cărat ca un copil. Au pornit pe coridor, dar mersul lui era atât de lent, încât Kon a scos un clănțănit consolator. Cei trei Țesători se găseau în fața unui morman de dărâmături. Graydon s-a resemnat. La urma urmei, puteai călări un om-păianjen, la fel de bine ca și o cămilă sau un elefant. Iar celui care n-a văzut niciodată aceste animale, i s-ar părea la fel de ciudate cum i se părea Kon lui Graydon.

Tunelul s-a întunecat, a cotit spre o cavernă în care domnea un crepuscul slab. Aici nu mai existau fisuri. Lumina semăna cu aceea care izvora din pereții ascunzătorii lui Huon, dar părea muribundă, bătrână, terminată, de parcă puterea care o generase se consumase. Locul constituia o magazie imensă. Graydon a zărit mecanisme enigmatice din cristal și metal negru, printre globuri uriașe de argint. La un moment dat, a văzut ceva ce semăna cu o carenă de corabie. Au trecut pe lângă unul dintre discurile de cristal care apăreau în pictura ce înfățișa bătălia din mlaștina primitivă. În jurul lui se întindeau felurite siluete vagi, misterioase. Oamenii-păianjen nu le băgau în seamă, continuându-și calea.

Au intrat în alt tunel întunecat. După ce au mers mai mult de-o milă, Kon a scos un sunet de avertizare. L-a lăsat pe Graydon jos și au încremenit toți patru, ascultând. În apropiere, se auzeau oameni călcând încet, cu precauție. O lumină noroasă a izbucnit brusc lângă peretele tunelului, de parcă ar fi aruncat cineva în el cu o bilă strălucitoare. Venea dintr-un pasaj de trecere, aflat la vreo câțiva yarzi. Oamenii-păianjen și-au pregătit drugii și au înaintat lent.

Înainte de a ajunge la deschizătură, un cap de om a apărut la marginea ei. Un cap cu păr alb-argintiu, acoperit de bandaje murdare, cu cicatrice de colți pe obraji.

— Regor! A strigat Graydon și a împins oamenii-păianjen la o parte.

Uriașul a sărit în tunel, îmbrățișându-l cu o bucurie uimită. Țesătorii au venit lângă el, scoțând sunete de castaniete. Din pasaj au apărut cinci membri ai Asociației, cu hainele rupte, înarmați cu săbii, buzdugane și scuturi mici, rotunde. Parcă scăpaseră de curând dintr-o luptă crâncenă. După ei s-au îngrămădit vreo doisprezece emeri cu lănci și săbii, cu același fel de scuturi. Toți aveau urme de răni.

Un indian i-a rânjit și a ridicat pușca acestuia.

— De unde ai știut în ce loc să mă cauți? A întrebat Graydon când, în cele din urmă, Regor a devenit coerent.

— Nu te căutam, băiete. Încercam să ajung la Templu, să-i spun Suarrei că ai fost capturat, sperând să verse atâtea lacrimi, încât s-o înduplece pe Mama să te ajute, dacă mai erai în viață. Recunosc că sprijinul ei ar fi însemnat protecție și pentru noi. Dacă mă gândesc bine, nu-s foarte încântat că te-am găsit, pentru că am pierdut singura speranță. Acum n-am nici un motiv să mă duc la Adana, a rânjit el.

— Protecție? A întrebat Graydon. Nu înțeleg. Ai putea să te întorci în ascunzătoare

— Ascunzătorea a fost distrusă, a spus Regor. Sfârșită, zdrobită. Huon e prizonierul lui Lantlu Asociația, cât a rămas din ea, risipită, rătăcind ca noi, prin văgăunile astea

— Doamne! A exclamat Graydon, îngrozit. Ce s-a întâmplat?

— Dorina a făcut-o! A mârâit uriașul, însoțit de murmurul dușmănos al celorlalți. Ceva îmi spunea că trebuie s-o omor, atunci când m-am întors în ascunzătoare, după capturarea ta. Nu eram însă sigur că ne-a trădat. Azi-noapte, pe când dormeam, i-a deschis o ușă secretă lui Lantlu, care a intrat cu câțiva dintre oamenii lui. Au ucis repede, în tăcere, gărzile de la poarta cea mare. Dorina a ridicat-o, lăsând să intre mai mulți adepți ai lui Lantlu și o haită de urzi. N-am avut timp să ne adunăm. Mulți dintre noi au fost uciși în somn. Se lupta pretutindeni. Am văzut cum l-au prins pe Huon și l-au legat. Unii dintre emeri au reușit să scape. Nu știu câți dintre membrii Asociației. Mi-e teamă că nu prea mulți. Noi am avut noroc. Mi-au adăugat câteva cicatrice noi la podoaba mea, dar au plătit pentru asta!

— Dorina! A șoptit Graydon. Deci Umbra n-a mințit.

Regor s-a oprit și l-a privit pătrunzător.

— Băiete, ai văzut Umbra? Pe Stăpânul Întunecat?

— L-am văzut, a zis Graydon, în limba sa proprie. Apoi a adăugat, în aymara: Am fost oaspetele lui o zi și o noapte. S-a târguit cu mine pentru trupul meu.

Regor a făcut câțiva pași înapoi, scrutându-l. A clănțănit spre Kon, iar Omul-păianjen i-a răspuns. Când a terminat, Regor i-a pus pe indieni de pază la pasajul prin care veniseră, apoi s-a așezat pe o piatră.

— Acum, povestește totul. Și nu lăsa nimic deoparte!

Graydon a început de la lupta cu oamenii-șopârlă. Regor și cei cinci din Yu-Atlanchi îl ascultau în tăcere. Când a pomenit despre ce soartă avusese Cadok, Regor a răcnit, alb la față, lovindu-se cu pumnul în piept. La sfârșitul istorisirii lui Graydon, a mormăit:

— Bun băiat! Bun băiat! A rămas un timp gânditor. Peștera în care ai crezut că vezi corabia. Ai avut dreptate, e o corabie. Una dintre cele cu care au venit strămoșii noștri în Țara Ascunsă, cu oamenii-șarpe, și au adus aici multe lucruri prețioase. Acea peșteră a fost închisă atât de mult timp, încât am crezut că-i doar o legendă, un basm. Nimeni nu mai cunoaște drumul spre ea, în afară de Mama-Șarpe și Stăpânul Nebuniei. Poate și Nimir. Mă mir că nu i-a încredințat secretul lui Lantlu. Peștera înțelepciunii. Pierdute! Există! Câte am uitat! Cum am pierdut puterea străbună! Pe vremuri, așa spun poveștile, exista o intrare largă spre lac. A fost astupată cu stânci, iar pietrele topite cu un aparat al Celor Bătrâni, după războiul care a dus la încarcerarea lui Nimir. Atât de măiestrit a fost făcut totul, încât nimeni nu poate distinge locul de piatră din jur. Dar am auzit că a rămas o cale, care duce acolo din Templu, pe care vin, din când în când. Stăpânii și Mama, când doresc să privească vechile comori.

Dacă ajungem acolo, cred că vom găsi ușa și vom reuși s-o deschidem.

L-a luat pe Graydon deoparte.

— Credeai că te-am părăsit, băiete? A șoptit el. Urzii erau prea mulți, ca să trec printre ei. Deși am luptat cum n-am făcut-o în viața mea! Am avut noroc că emerul de colo, care purta arma ta zgomotoasă, a pus-o în funcțiune. Urzii au fugit schelălăind, chiar și Lantlu a sărit de pe platformă! Dar nu te-am văzut. Știam că ai fost dus undeva. Am fugit cu emerul, înainte ca Lantlu să-și strângă din nou haita. Când am ajuns în ascunzătoare, am convocat adunarea. Huon a avut ideea să-l trimită pe Kon după tine. Huon arăta ciudat. Ca atunci când și-a luat rămas-bun de la tine. O peșteră cu

lumină roșie-ruginie, așa a spus Acolo trebuia să te caute Kon. Să pornească de la deschizătura prin care am trecut când am ieșit din ascunzătoare deși știam că există pericolul de a întâlni urzi acolo însă nimeni nu visa că-i drumul spre tronul Celui întunecat „Trebuie să mergi mult înapoi”, i-a zis Huon lui Kon. Apoi figura i s-a albit, ca atunci când a vorbit de umbrele ucigătoare care cad din cerul roșu a pomenit de o stâncă neagră ce se termină cu un altar, lângă o grădină Acolo urma să te găsească.

Am deschis ușa și i-am lăsat să iasă. I-am văzut intrând în beznă și am priceput cu câtă înțelepciune îi alesese Huon. Kon mi-a spus că merseseră mult înapoi, fără să vadă nici un urd, până când le-a ieșit în cale stânca neagră. Nu știau prin care parte să ocolească peretele. Au luat-o spre stânga din întâmplare. Au mers până ce au auzit sunetele multor urzi și o voce de bărbat, o voce despre care Kon a spus că „vorbea, dar nu exista un om din interiorul căruia să iasă”. Au așteptat să plece urzii și să dispară vocea fără trup iar tu erai acolo, pe altarul negru, de lângă grădină! Ciudat! Ciudat om, acest Huon! S-a oprit o clipă, clătinându-și uimit capul. Mi-e teamă că animalul ăla mic al tău s-a prăpădit Dar, înainte de atac, luasem niște hrană pentru arma ta.

L-a chemat pe indianul care purta arma. Graydon a luat-o, bucurându-se s-o simtă în mână. Emerul i-a întins o traistă. Conținea vreo sută de cartușe și mai multe încărcătoare pentru revolver. A examinat pușca, și era întreagă. A încărcat-o.

— Bagă-ți mâna prin despicătura armurii ăsteia blestemată, Regor! A zis el. Caută sub braț și scoate ce găsești acolo.

Uriașul s-a supus și a scos revolverul. Graydon l-a pus la cingătoare. S-a simțit mai sigur. Săbiile și buzduganele erau bune, în felul lor, dar fiecare își cunoaște mai bine propria-i armă

— Să mergem!

Regor" a fluierat după gardă și l-a atins pe Kon. Luându-se după Omul-păianjen, a mers prin tunelul întunecat, refăcând în sens invers drumul lui Graydon. După ei, cei doi Țesători, apoi Graydon și oamenii din Asociație. Indienii încheiau șirul. Regor nu-și desprindea ochii de la Kon. Când și când, el risipea deasupra lor sfere vaporoză, generatoare de lumină.

Au ajuns în locul pe care Regor îl numise Peștera înțelepciunii Pierdute. Când a trecut pragul, a îngenucheat și a sărutat podeaua. Yu-Atlanchienii au sușotit între ei, dar nu l-au imitat.

Și-au continuat drumul prin crepusculul atomilor muribunzi, pe lângă siluetele vagi, neclare, ale mașinilor misterioase, pe lângă cuiere imense, din metale roșii și cenușii, care conțineau cine știe ce relicve ale lumii dispărute. Au mers pe lângă globurile uriașe, argintii, și au văzut că pe ele erau trasate simboluri enigmatice cu lac albastru și auriu. Au ajuns la carena neguroasă a corăbiei uriașe. Și aici Regor a îngenucheat. Au trecut mai departe, prin semiîntuneric, pe lângă știința, arta, comorile oamenilor-șarpe și ale puternicilor strămoși ai Yu-Atlanchienilor. Au ajuns la capătul acestora și au descoperit un spațiu gol, a cărui extremitate nu se vedea.

— Trebuie să ajungem la piatra care a închis vechea intrare, a indicat Regor. Coridorul Stăpânilor se află, mi s-a spus, la marginea dinspre cascadă, adică spre dreapta. Tunelul duce pe sub lac și pe sub amfiteatrul xinlilor. Acolo trebuie să mergem, dar multă atenție, pentru că nu știm ce coridoare se deschid în cel prin care vom călători. Cred că ar trebui să fie închise, din moment ce Bătrânii au vrut să oprească accesul în peșteră. Dar să nu riscăm!

Pe-aici cred că este intrarea în tunelul prin care a venit Suarra din Sala Țesătorilor, în seara în care ne-am întâlnit.

Au străbătut spațiul gol și au ajuns la un zid de stâncă, format din roci topite de o căldură vulcanică. Regor a mârâit a recunoaștere. Au mers de-a lungul zidului spre dreapta, până când Regor a văzut, înfiptă la înălțime, o piatră neagră, ovală, asemănătoare celei pe care o descoperise Kon în peștera roșie.

Regor a clănțănit spre Omul-păianjen. Kon a pipăit cu grijă în jurul pietrei, așa cum procedase și în celălalt caz, s-a întors și a înclinat din cap. Regor și-a scos de la brâu conul pe care-l folosisese pentru a deschide ușa ascunzătorii și i l-a dat. Lumina a țâșnit din el, în timp ce Țesătorul îl apăsa, metodic, pe suprafața stâncii. Roca a început să se deschidă încet, ca două canaturi de ușă. Au pătruns într-un coridor luminat aproape feeric. După ce au intrat, Kon a apăsă conul pe partea interioară a zidului și poarta de stâncă s-a închis. Deși s-a uitat cu mare atenție, Graydon n-a reușit să vadă nici o urmă. Stânca rămăsese netedă.

Au mers prin tunel mai mult de-o milă. Acesta, drept la început, cotea de parcă ar fi fost tăiat într-o vână de piatră moale.

— Am trecut pe sub lac, a șoptit Regor.

Brusc, coridorul s-a terminat într-o criptă mică. Pe doi dintre pereți se afla câte un oval negru. Regor le-a privit și s-a scărpinat în cap.

— Pe Durdan-cel-Păros! Au fost atâtea cotituri, că nu mai știu în ce direcție-i Templul!

Nici ceilalți n-au putut să-l ajute.

— Să mergem spre dreapta! A decis el.

Kon a manevrat conul. Aproape imediat, piatra a alunecat într-o parte și a apărut un tunel luminos, care se ramifica.

— Dacă am hotărât la dreapta, s-o luăm la dreapta! A zis Regor.

S-au strecurat în coridor cu grijă. Au nimerit, brusc, într-o cameră de gardă, în care se aflau șase emeri, nu cu kilturi galbene, ci verzi, și un ofițer, un nobil îmbrăcat și el în verdele lui Lantlu.

S-au uitat la intrușii înlemniți. Înainte de a-și reveni din uimire, Regor i-a făcut semn lui Kon. Imediat, cei trei oameni-păianjen au sărit asupra indienilor și i-au sugrumat. Degetele puternice ale lui Regor apucaseră gâtul ofițerului. Totul s-a petrecut atât de repede, încât Graydon n-a apucat să se miște.

Regor a slăbit strânsoarea și a ridicat drugul. Kon a trecut în spatele Yu-Atlanchianului și i-a ținut brațele.

— Deci în dreapta era direcția greșită, a mormăit Regor. Vorbește încet, Ranena! Răspunde scurt. În ce loc ne aflăm?

Ranena a examinat trupurile paznicilor de la picioarele Țesătorilor, iar pe frunte i-au apărut stropi de sudoare.

— Nu-i nevoie să mă ameninți, Regor. N-am fost niciodată dușmanul tău.

— Nu? A întrebat, suav, Regor. Am avut impresia că te-am văzut în ascunzătoare, azi-noapte Poate m-am înșelat Oricum, răspunde-mi!

— Păzim un drum spre amfiteatru, a sosit grabnic răspunsul.

Ca pentru a-i confirma spusele, s-a auzit un zgomot, ca un tunet îndepărtat, apoi urale.

— Cursele de xinli! A adăugat el.

— Lantlu e acolo? A întrebat Regor.

Pe fața lui Ranena a trecut o umbră de ironie.

— Împreună cu Dorina.

— Ce-ați făcut cu Huon?

— Ascultă, Regor, a zis Ranena, cu ochii întunecați. Dacă îți spun unde-i Huon și cum poți ajunge la el, îmi făgăduiești să nu mă ucizi, să mă legi și să-mi pui căluș, înainte de a te duce la el?

— Ce-ați făcut cu Huon? A repetat Regor.

A clănțănit spre Omul-păianjen. Kon i-a acoperit gura lui Ranena cu una dintre mâini, iar cu celelalte a început să-i răsucescă ușor brațele. Ranena se zbătea, desfigurat de durere. A scuturat din cap.

Kon i-a dat drumul la brațe și i-a eliberat gura. De pe obraz, din locurile în care degetele ascuțite îl răniseră, i se scurgeau picături de sânge.

— După următoarea cursă va lupta cu xinlii, a gemut el.

— Așa! A făcut Regor, liniștit. Așa! Acum văd că, dacă ceea ce crezusem că-i drept, fusese rău, ce-am considerat că-i rău, a devenit bun.

I-a făcut un semn lui Kon. Acesta i-a sucit gâtul lui Ranena.

Regor a coborât privirea în ochii strălucitori ai lui Kon, apoi s-a întors spre indieni.

— Tu, tu și tu – A ales el șase – îmbrăcați-vă în hainele lor. Notalu, i-a zis unui Yu-Atlanchian, dezbracă-l pe Ranena și schimbă-ți galbenul în verde. Apoi stați de pază. Poate nu vine nimeni, dar, dacă apare cineva, ucideți-l iute, până să apuce să strige. Vă las doi dintre Țesători. Știi să le comanzi. Kon vine cu mine. Mai întâi să scăpăm de hoiturile astea.

A clănțănit spre Kon. Oamenii-păianjen au ridicat cadavrele și le-au cărat în coridorul despre care Ranena spusese că duce spre amfiteatru. Apoi au aranjat trupurile de-a lungul pereților, să nu fie văzute din camera gărzilor. După ce s-au întors, doi dintre ei s-au ascuns în spatele băncilor.

— Acum să vedem ce putem face pentru Huon, a spus Regor.

Au intrat în coridor, trecând pe lângă Ranena, care-l săgeta cu ochi de gheață.

Apoi, o rază de soare l-a orbit pe Graydon. În fața ochilor, îi dansau pătrate negre. A auzit tunetul picioarelor monstruoase.

Vederea i s-a limpezit. Stătea în fața unei uși cu gratii groase din metal. Privea prin ea în arena dinozaurilor.

18. ARENA DINOZAUROILOR.

Podeaua arenei alcătuia un oval imens, lat de cinci sute de picioare și lung de o jumătate de milă, acoperit cu nisip neted, galben. În jurul lui, un zid de piatră lustruită, verde ca jadul, de înălțimea a patru bărbați solizi. Avea deschizături cu gratii, mai mari decât cea prin care privea Graydon. Deasupra zidului, șiruri de scaune din piatră, până la limita superioară a amfiteatrului, unde fâlfâiau drapele. În ovalul cel mare se afla unul mai mic, mărginit de un zid lat, înalt doar de patru picioare. Cei doi pereți formau o pistă largă, de cincizeci de picioare.

Pe partea opusă lui Graydon, se găsea un sector plin cu Yu-Atlanchieni. Stâlpi zvelți, lăcuiți în verde, susțineau copertine de mătase. Sectorul părea o grădină uriașă, în care podoabele vii, vesele, ale femeilor înfloreau din verdele ce domina – culoarea preferată a lui Lantlu.

Aria nobililor era mărginită de un șir de emeri cu kilturi verzi, purtând sulite și arcuri. Urma o suprafață liberă, apoi alt șir de soldați. Dincolo de aceștia, mii de indieni în haine de sărbătoare. Iar în spatele lor, șiruri goale de scaune, dovadă a numărului în scădere al poporului străvechi.

În aerul ciudat de limpede, distanțele păreau mai mici. Chiar în fața lui l-a văzut pe Lantlu, înconjurat de un grup de nobili care râdeau. Cine era femeia de-alături?

Dorina!

L-a auzit pe Regor blestemând și și-a dat seama că o văzuse și el.

Dar Dorina nu se amuza împreună cu ceilalți. Stătea cu bărbia rezemată în mâini, privind sumbru spre arenă, chiar spre locul în care se ascundeau, de parcă i-ar fi văzut. Graydon s-a retras câțiva pași, în grabă.

— Poți s-o atingi cu arma ta? A întrebat Regor, palid din cauza urii.

— Foarte ușor, dar aș prefera să trag în Lantlu, a răspuns Graydon.

— Nu, în niciunul dintre ei. Nu acum. Nu ne-ar apropia cu nimic de Huon. Însă pe fiica împuțită a unui mâncător de hoituri, buala aia Mi-ar plăcea s-o văd cum moare

— Nu pare prea fericită, a remarcat Graydon.

Regor a mârâit, apoi a început să caute pe lângă gratii.

— Trebuie să le deschidem Să-l chemăm pe Huon la noi, când îl vor scoate în arenă Unde-i broasca aia blestemată? Apoi vom fugi în tunel și o vom lua pe cealaltă ieșire mai bine să-l trimit pe Kon să-l aducă nu, Kon aleargă mai repede ca oricine, dar nu mai iute ca o săgeată o să-l împănaze înainte de a ajunge la jumătatea drumului trebuie să așteptăm aha, am găsit-o!

S-a auzit zgometul zăvorului alunecând. A încercat ușa, care s-a deschis. A încuiat-o și a descuiat-o de două ori și, ca să se asigure că nu se pierdea timpul atunci când sosea momentul să acționeze, Graydon a însemnat locul din perete ce trebuia apăsător cu vârful unui cartuș.

Un trâmbișat puternic. Gratiile din fața lui Lantlu s-au ridicat. Au ieșit afară șase xinli de curse. Tiranozauri miniaturizați, ca aceia de vânătoare, dar nu atât de mult. Siluete negre, monstruoase, sclipind de parcă erau acoperite cu armuri din marmură neagră. Cozile lor, de două ori mai lungi decât trupurile, ascuțite, s-au înălțat și au rămas nemișcate. Capetele mici, reptiliene, se mișcau nervoase pe gâturile lungi, mlădii, ca ale șerpilor. Mergeau pe picioarele din spate, groase, cilindrice, asemenea celor de elefant. Își țineau etichetele din față strânse la piept, cum și le țin cangurii. De fapt, imitau perfect poziția acestora.

Acolo unde gâtul subțire întâlnea umerii puternici, stătea un călăreț. Fiecare dintre călăreți era îmbrăcat în altă culoare, ca jocheii. Toți erau nobili și, cu toată înălțimea lor, păreau scunzi, aidoma unor maimuțe, față de trupurile bidiviilor lor. Ghemuiți în șei mici, trăgeau de hățurile care acționau niște zăbale masive. Dinozaurii rodeau zăbalele,

șuierând și mârâind, izbindu-se unul de altul cu capetele stupid de mici, ca niște cai de curse la punctul de pornire, dornici de goană.

Alt sunet de trompetă, urmat de tunetul picioarelor uriașe. Xinlii nu săreau, alergau ca oamenii, iar labele pompau ca niște pistoane. Cu gâturile întinse, goneau pe pista ovală. Au trecut prin fața lui Graydon grămadă, cu viteza unui tren accelerat. Curentul produs de fuga lor a pătruns printre gratii, ca un vârtej. Graydon s-a cutremurat, imaginându-și ce s-ar întâmpla cu un șir de oameni care ar încerca să se opună acestor proiectile din mușchi și oase.

Au gonit prin fața zonei în care se aflau nobilii ca un nor negru, năvălitor. Yu-Atlanchienii și indienii au scos o furtună de strigăte, încurajându-și favoriții. Când s-au apropiat iarăși, Graydon a observat că se ajunsese în altă fază a cursei. Dinozaurii nu mai erau grupați, ci doi dintre ei alergau în frunte, conduși de un călăreț în verde și unul în roșu. Cel în verde încerca să-l împingă pe cel în roșu peste zidul interior al amfiteatrului. Următorii patru, îngrămădiți, își dirijau animalele să le împingă pe celelalte spre același zid scund. Gâturile asemenea celor de boa ale xinlilor se răsuceau, repezind capetele ca niște șerpi care mușcă.

Călărețul în verde și-a izbit brusc animalul de cel al adversarului în roșu. Acesta a făcut un efort disperat să-și salte monstrul peste baricadă. Dinozaurul s-a împiedicat și s-a prăbușit în interiorul ovalului. Călărețul a zburat ca o minge roșie, lovită de o rachetă de tenis, a izbit nisipul și a rămas ținut locul. Cel în verde a gonit mai departe. Apoi a țâșnit unul în purpuriu și s-a apropiat bubuind de el, încercând să-l țină pe primul aproape de zid. Un potop de strigăte a acoperit tunetul picioarelor ce goneau ale xinlilor.

Au trecut pe dinaintea lor, călărețul în verde la două lungimi de cel în purpuriu, urmați de ceilalți trei, împrăștiați. Au galopat prin fața băncilor nobililor și, alunecând într-un nor de nisip galben, s-au apropiat de potou. O izbucnire sălbatică de urale. Au venit încet înapoi, iar Graydon a văzut o cunună sclipind pe capul călărețului în verde.

Dinozaurii s-au înșirat la ieșire și s-au făcut nevăzuți. Au apărut niște soldați care au ridicat trupul țeapăn al călărețului în roșu, unul dintre ei apucând frâul dinozaurului care căzuse. L-a dus, ca pe un cal, spre poartă. Gratiile au zăngănit.

Alt bubuit puternic de trompetă. Tăcerea s-a așternut peste arenă. S-a deschis altă ușă zăbreliată.

Pe ea a ieșit Huon.

Purta o sabie scurtă și o lance, iar pe brațul stâng, un scut mic, rotund. S-a oprit un moment, clipind din cauza soarelui puternic. Și-a ațintit ochii asupra Dorinei. Aceasta a tresărit și și-a ascuns fața în palme. Apoi l-a privit pe Huon, sfidătoare.

El a ridicat lancea încet-încet. Orice și-ar fi pus în gând, n-a apucat să treacă la acțiune.

Gratiile aflate la o sută de picioare de el s-au deschis lent, și pe nisipul galben a sărit unul dintre dinozaurii pitici, din haita de vânătoare. Privind în jur, Graydon și-a dat seama cât de multe își pot trece prin minte în timpul unei singure respirații. L-a văzut pe Lantlu plecându-se într-un salut ironic spre bărbatul trădat de Dorina. A observat fiecare detaliu al animalului pregătit de luptă: solzii sclipitori de safir albastru și smarald verde ce-l acopereau, strălucind ca niște bijuterii; labele din față scurte și puternice, plate, din care ieșeau niște gheare ca niște dălți lungi, arcuite; coada agitată; fălcile cu colți albi; ochii de-un roșu înflăcărat, depărtați, ca ai păsărilor; pe fiecare parte a capului părea să poarte o vizieră.

Graydon ținea pușca ațintită asupra lui Lantlu. A ezitat. Să-l doboare pe Lantlu, sau să tragă în dinozaur? Singurul loc vulnerabil ar fi fost unul dintre ochii aceia mici, roșii. A țintit nehotărât mărgică mică nu, mai bine să nu riște, era prea minusculă. A revenit la Lantlu dar el se aplecase, pe jumătate ascuns de Dorina, vorbind cu cineva de-alături. O clipă, să se ridice gata! Ah, Regor a mișcat gratiile, i-a clătinat cătarea!

Toate acestea i-au trecut lui Graydon prin minte în goană. Apoi, dinozaurul s-a repezit spre Huon. Regor l-a scuturat de braț, arătându-i monstrul ce ataca și făcându-i semn să tragă. N-avea rost glonțul ar fi ricoșat în solzii tari ca o armură mai bine Lantlu dar ce folos mai bine să aștepte să aștepte șansa de a-i veni de hac brutei diavolești.

Huon a făcut un salt înapoi, ferindu-se din calea dinozaurului. Animalul s-a răsucit și a sărit cu ghearele, gata să ucidă. Huon s-a lăsat într-un genunchi, a izbit cu lancea în locul neprotejat de la gât. Însă lancea n-a pătruns mortal. I s-a rupt coada, chiar lângă vârf, rămânând doar o așchie ascuțită.

Dinozaurul a şuierat, s-a rotit în mijlocul saltului și a căzut în picioare, la câțiva yarzi. Și-a pipăit gâtul cu gesturi ciudat de omenești, apoi a început să-i dea târcoale lui Huon, precaut, încordându-și mușchii brațelor ca un boxer ce luptă cu umbra. Huon îi făcea față, cu lancea ruptă în mâna stângă, cu sabia în dreapta și cu scutul pe braț, lângă piept.

— Huon! Vin! Țin-te bine!

Regor a țâșnit de lângă Graydon, strigând. Țipătul a sfâșiat tăcerea așternută peste arenă. A urmat apoi o liniște profundă, de stupefacție. Huon a observat silueta care alerga. Dinozaurul a întors capul și soarele i-a luminat unul dintre ochii stacojii, care se reliefa din țeastă ca o țintă mică, de foc. Graydon a ochit rapid semnul roșu și a tras.

Pocnetul puștii a reverberat deasupra arenei. Dinozaurul a sărit în sus, s-a zbuciumat și s-a prăbușit pe nisip, ducându-și ghearele la cap. Din șirurile înțesate s-a înălțat un oftat puternic, ca un prim semn al unei furtuni. O tălăzuire de trupuri. Pe lângă Graydon a trecut, clănțănind puternic, Kon, care-l urma pe Regor. Graydon a ridicat arma spre Lantlu, dar acesta s-a aruncat dincolo de zidul de apărare, ca și cum l-ar fi avertizat cineva.

Dorina rămăsese nemișcată, privind spre Huon, de parcă știa că soarta o osândise.

Regor ajunsese la jumătatea arenei, alături de Kon. Fără să privească în urmă, cu ochii ațintiți asupra femeii, Huon a făcut un pas spre zid.

A zvârlit lancea ruptă, care a fulgerat în zbor, și s-a oprit în pieptul Dorinei.

Din nou, o tăcere prelungită. Apoi, întregul amfiteatru a început să strige. Un val de săgeți a căzut în jurul proscrisului din arenă. Kon l-a depășit pe Regor, l-a luat pe Huon în brațe și a fugit înapoi. Graydon și-a golit încărcătorul în șirul de arcași.

Furtuna de săgeți a încetat.

Trompetele au sunat imperios. Prin ușile deschise sau alunecând de-a lungul zidului, năvăleau emeri cu fuste verzi. Li se alăturau alții, ieșind din ușile laterale. Kon era aproape, iar Regor lângă el. Graydon, regretând că nu avea o mitralieră, și-a descărcat pușca în cei care-i amenințau din flancuri. Aceștia s-au oprit. Dinozaurul aflat în agonie s-a ridicat și a năvălit, cu pași mari, în spatele soldaților ce-l urmăreau pe Regor. Aceștia au fugit din calea lui, iar uriașul a încuiat ușa de zăbrele. Dinozaurul s-a izbit în ea, zgâriind-o cu gheare de oțel. Sângele gălbui se scurgea din craniul aproape sfărâmat de glonțul lui Graydon.

— Ești greu de ucis! A mormăit acesta, ridicând arma să-i dea lovitura de grație.

— Nu! L-a oprit Regor. Va păzi ușa în locul nostru.

Huon, pus pe picioare de Omul-păianjen, stătea ca un manechin, cu capul plecat. Apoi, deodată, l-au scuturat hohote de plâns.

— E totul în regulă, băiete! A încercat să-l liniștească uriașul.

O săgeată a trecut pe lângă dinozaur, printre gratii, ratându-l pe Graydon. Apoi una după alta. A auzit sunetul multor trompete furioase, amenințătoare.

— Mai bine s-o ștergem! A bombănit Regor, fugind pe coridor, cu Huon în brațe, urmat de Graydon.

Mâna mică a lui Kon l-a bătut pe umăr, cu afecțiune, în timp ce mergeau. Ceilalți s-au grăbit după ei. Au ajuns în camera de gardă, apoi au deschis ușa secretă prin care intraseră, închizând-o imediat, în timp ce zgomotul pașilor ce-i urmăreau se apropia. În criptă, Kon a căutat și a descoperit mijlocul de a pătrunde în tunelul de dincolo de piatra ovală din stânga.

Au blocat ușa în spatele lor și au străbătut în liniște coridorul către adăpostul Templului.

19. MAMA-ȘARPE.

Au parcurs drumul în tăcere, Regor cu brațul pe umerii lui Huon. Cei cinci din Asociație pășeau, cu săbiile pregătite, în spatele șefului lor. Indienii îl urmau pe Graydon. Când se întorcea, le întâlnea privirile. Se uitau la el ca la un conducător. Cel care-i cărase pușca devenise un personaj important și pășea în fruntea tovarășilor lui, imediat după Graydon. Au ajuns la capătul tunelului și au deschis poarta fără dificultate.

Au pătruns în sala cu coloane din visul lui Graydon!

Raze de lumină albastru-închis coborau de sub arcadele înalte ale acoperișului, ca niște săgeți lansate de auroră. Radiind cețos, învăluiau un alcov spațios, ridicat mult deasupra podelei opaline, mozaicate. În spatele voalului lor, Graydon a zărit un tron de safir, iar la baza acestuia, din cristal lăptos, tronuri mai mici, roșii, galbene, negre. Scaunele Celor Șapte Stăpâni.

Chiar la capătul șirului de trepte ce cobora din alcov stătea o fată, cu mâinile albe strânse la piept, cu buzele roșii întredeschise de uimire, cu ochii negri, blânzi, privindu-l neîncrezători.

— Graydon! A strigat ea și a făcut câțiva pași spre el.

— Suarra!

Vocea prevenitoare avea o puritate sâsăită, zumzăită, cu ciripit de păsări în ea. Un stâlp de sidef sclipitor a apărut în spatele fetei. Dincolo de umerii ei s-a ivit o figură în formă de inimă, cu păr de argint tors, cu ochi purpurii.

Mama-Șarpe!

— Să vedem cine sunt acești vizitatori nepoliticoși ce-l însoțesc pe bărbatul tău, a sâsăit ea. Cred că nu-i cunoaște nimeni din Yu-Atlanchi.

A ridicat o mână micuță, ținând un sistru¹⁰, în a cărui buclă, în loc de bare, dansa un globuleț scânteietor, ca din mercur.

Regor și-a înăbușit o exclamație și s-a prăvălit în genunchi. Ceilalți s-au grăbit să-l imite, cu excepția oamenilor-păianjen, care au rămas nemișcați. Graydon a ezitat, apoi a îngenuncheat și el.

— Aha, v-ați reamintit bunele maniere! A zis vocea de clopoțel, ușor batjocoritoare. Veniți mai aproape. Pe strămoșii mei! E Regor! Și Huon! De când porți verdele lui Lantlu, Notalu? A trecut mult timp de când n-ai îngenuncheat în fața mea, Regor

— Nu-i vina mea, Mamă! A început Regor, indignat. Nu-i drept.

Un clinchet de râs l-a amuțit.

— Temperament fierbinte, ca întotdeauna! Oricum, un timp va trebui să exersați lucruri pe care le-ați uitat. Și tu, Huon, și ceilalți.

Graydon l-a auzit pe uriaș râsuflând ușurat și i-a văzut fruntea brăzdată de cicatrice destinzându-se. Strigătul lui a întrerupt-o:

— Slavă Adanei! Suntem iar oameni!

S-a plecat până ce a atins podeaua cu fruntea bandajată.

— Da, a spus încet Mama, dar pentru câtă vreme? Nu știu.

A lăsat în jos mâna în care ținea globul mișcător, s-a înălțat peste umărul Suarrei și s-a aplecat spre Graydon, sâsâind:

— Vino la mine. Și închide ușa, Regor!

Graydon a urcat treptele spre alcov, privind fascinat în ochii ei purpurii, ce-l examinau cu atenție. Când s-a apropiat, Femeia-șarpe și-a mișcat colacul lucitor din care-i ieșea trupul, din spatele fetei, așezându-se între el și Suarra. Iar Graydon a simțit din nou vibrația ciudată, profundă, de dragoste pentru ființa aceea bizară.

Ca o coardă de harpă din sufletul lui, pe care doar ea o putea face să cânte. A îngenuncheat iarăși și a sărutat mâna micuță ce i-a fost întinsă. A privit spre fața Adanei, plină de tandrețe, fără plictiseala veche de veacuri, cu ochii îmblânziți. Lui Graydon i s-au spulberat toate îndoielile ce-l cuprinseseră în Peștera Pictată, atât de puternică era vraja ei, dacă era vrajă

— Te-ai descurcat bine, fiule, a murmurat ea. Nu fii neliniștită, fiica mea! S-a uitat ironic spre Suarra. Aduce doar un omagiu vârstei mele

— Mamă Adana a început Suarra, roșie ca focul.

— Hai, duceți-vă acolo și vorbiți, copilași! Zâmbeau buzele ei stacojii. Aveți multe să vă spuneți. Stați pe tronurile de aur, dacă vă place. La ce te gândești, bărbat al Suarrei? Că un tron de aur simbolizează sfârșitul călătoriei? Sigur, ai ajuns. De ce trebuie să simbolizeze asta, nu știu, dar așa ai gândit. Bine, așează-te pe unul.

Graydon, care începuse să se ridice, a îngenuncheat din nou. Când îi vorbise de tronurile de aur, îi veniseră în minte versurile unui vechi negro spiritual.

Când voi termina călătoria asta obositoare, Când voi termina, Doamne, Voi sta pe un tron de aur.

Mama-Șarpe râdea. S-a aplecat spre Suarra, i-a luat mâna și a pus-o într-a lui Graydon. Apoi i-a împins ușor de lângă ea.

— Regor, a strigat Mama. Vino la mine. Povestește ce s-a întâmplat!

Regor s-a apropiat, cu pas degajat, răsucindu-și drugul. Suarra l-a condus pe Graydon spre un loc adăpostit de perdele, în spatele alcovului. Acesta l-a urmărit pe Regor urcând lângă Femeia-șarpe și a văzut-o pe aceasta aplecând capul, gata să asculte. Apoi a uitat de ea, absorbit de Suarra, care l-a năpădit cu grija și curiozitatea ei.

— Ce s-a întâmplat, Graydon? A întrebat fata, în timp ce-i cuprindea gâtul cu brațele. Am plecat iute, am ajuns la cascadă, am auzit zgomot și mi s-a părut că recunosc arma ta. Am șovăit, gândindu-mă dacă să mă întorc. Dar apoi nu s-a mai auzit nimic, așa că am plecat. Iar Regor și ceilalți cum au căpătat rănilor?

— Lantlu a cucerit adăpostul. Huon a fost trădat de Dorina. Lantlu l-a prins pe Huon și l-a aruncat unuia dintre xinlii lui blestemați. Noi l-am salvat, iar el a ucis-o pe Dorina.

— Dorina l-a trădat? El a ucis-o! A exclamat ea, cu ochii holbați.

— Îți era un fel de mătușă, nu?

— Cred că da într-un fel cu mult, mult timp în urmă.

Brusc, a decis să lămurească, odată pentru totdeauna, întrebarea ce-l tortura: dacă era „nemuritoare” sau o fată obișnuită, așa cum părea. Dacă era ca și ceilalți, Graydon trebuia să accepte faptul că iubea o fată suficient de bătrână pentru a-i fi stră-străbunică. Dacă nu, toată enigma aia nu-l interesa

— Câți ani ai, Suarra?

— Douăzeci! A răspuns ea, mirată.

— Ce înțelegi prin asta? Ai douăzeci de ani, sau ai avut douăzeci cu mult timp în urmă, doar Mama știe când, în clipa în care au fost închise Porțile alea infernale?

— Iubitule, a răspuns Suarra, de ce ești atât de neliniștit? N-am fost nicicând în Camera Porților! Am cu adevărat douăzeci de ani, adică n-o să rămân la douăzeci de ani, o să îmbătrânesc cu fiecare zi ce trece

— Slavă Domnului! A exclamat Graydon, luându-i-se o greutate de pe suflet. Acum, după știrile bune, vin cele rele. Lantlu și numeroși Yu-Atlanchieni sunt pe urmele noastre.

— N-are nici o importanță, din moment ce Mama te-a acceptat!

Pe Graydon îl rodea îndoiala, dar n-a vrut s-o tulbure pe Suarra. A început să-și povestească aventurile. În mijlocul primei fraze, a auzit exclamația sâsăită a Femeii-șarpe, apoi vocea tunătoare a lui Regor:

— Țasta-i adevărul! Kon l-a găsit acolo!

S-a întors și a văzut ochii Mamei-Șarpe ațintiți asupra lui. L-a chemat printr-un semn. Când a ajuns lângă ea, aceasta s-a ridicat până când figura ei a atins-o pe a lui.

— Umbra Graydon, povestește-mi despre ea! Din momentul în care ai observat-o apărând pe tronul cel negru. Stai o clipă, vreau să văd în timp ce istorisești, a adăugat ea, punându-i mâna pe frunte. Acum vorbește!

S-a supus, desfășurând în fața Mamei firul încercărilor prin care trecuse. Când a amintit de moartea lui Cadok, a simțit mâna de pe frunte tremurând. A ajuns la sosirea lui Kon, iar mâna s-a îndepărtat.

— Ajunge!

S-a retras ușor, privindu-l gânditoare, oarecum surprinsă, uimită. Emoția ei semăna, i-a trecut lui prin minte, cu aceea încercată de un matematician care descoperă, într-o grămadă de formule bine cunoscute, pe neașteptate, o ecuație nouă.

— Ești mai mult decât am crezut, Graydon, a răspuns ea unui gând. Mă întreb ai răsărit din oamenii-maimuță cenușii dar tot ce știu despre oameni am aflat de la cei care locuiesc aici ce altceva ați dezvoltat voi, cei de dincolo de barieră L-a studiat în tăcere, după care a reluat: Crezi că Umbra-i reală, adică nu umbră, nu spectru, nu ceva imaterial

— E destul de materială, suficient de substanțială ca să se strecoare în Cadok, a întrerupt-o el. Destul cât să-l distrugă. A pătruns în Cadok ca apa într-un vas. L-a supt viața. Și, pentru zece clipe, Umbra n-a fost umbră, Mamă. Dacă ai văzut cu adevărat în mintea mea, știi a cui figură era.

— Știu, a confirmat ea din cap. Nu-mi vine să cred. Cum să cred dacă nu știu.

S-a oprit. Părea să asculte ceva. S-a ridicat pe inelele ei până când capul i-a ajuns la un picior deasupra lui Regor. Privea cu ochii țintă, de parcă ar fi văzut prin pereți. A coborât iarăși, rozul de perlă al trupului ei lunecând încet.

— La mine, Huon! A strigat ea. Ia-ți oamenii cu tine. Kon!

A clănțănit câteva comenzi spre acesta, arătându-i ușa opusă alcovului, apoi a ascultat iar.

— Suarra, du-te în camerele tale! Văzând că Suarra șovăia, a renunțat: Bine, fiica mea, stai în spatele meu. Dacă a îndrăznit așa ceva, mai bine să fii lângă mine.

Încă o dată, Femeia-șarpe a rămas liniștită, privind în depărtare. Huon și oamenii lui au urcat pe trepte și s-au așezat unde li se spusese. Suarra a pășit lângă Graydon.

— E furioasă! Foarte furioasă! A șoptit ea, trecând în spatele Adanei.

Abia atunci Graydon a auzit un zgomot slab, îndepărtat, strigăte și izbituri de metal în metal. Tumultul s-a apropiat. La capătul îndepărtat al camerei cu coloane se afla o intrare, acoperită cu perdele ca pânza de păianjen. Deodată, acestea au fost sfâșiate, rupte, iar prin deschidere au pătruns emeri cu kilturi albastre, luptând să oprească un atac inexorabil, ce-i împingea încet înapoi.

Apoi, dincolo de ei, a văzut capul lui Lantlu. Acesta era înconjurat de mai mult de o sută dintre nobilii lui.

Și-au croit drum prin portal. Emerii luptau disperați, dar lăncile lungi din mâinile atacanților îi împingeau înapoi, pas cu pas. Nu căzuse niciunul, iar Graydon și-a dat seama că dușmanii se abțineau, în mod deliberat, să ucidă, dorind doar să pătrundă printre ei.

— Stați!

Strigătul Mamei-Șarpe avusese ceva din sunetul de trompetă elfică a Vestitorilor ei înaripați, șerpii zburători cu pene. A oprit rândurile ce înaintau.

— Dura! S-a adresat ea unui emer cu kilt albastru, care s-a întors, salutând. Lasă-i să intre! Condu-i la mine!

Gărzile s-au dat deoparte, formând două șiruri. Lantlu și însoțitorii lui au mers printre ele, până la capătul treptelor. A zâmbit când l-a văzut pe Graydon, iar ochii i-au sclipit zărindu-i pe Regor, Huon și ceata lor.

— Sunt cu toții aici, Burai! I-a zis unui nobil de lângă el, cu o figură la fel de frumoasă și plină de cruzime ca a lui. N-am crezut că o să am atât noroc!

A făcut o plecăciune ironică spre Femeia-șarpe.

— Să trăiască Mama! A spus el, insolent. Cerem iertare pentru intrarea noastră grosolană, dar gărzile tale au uitat drepturile Vechii Rase de a-ți prezenta omagii. Știam că le vei pedepsi pentru greșeala lor, așa că nu le-am făcut nici un rău. Se pare că am sosit la timp să te salvăm, Mamă! Ești înconjurată de oameni periculoși! Proscriși pe care-i căutăm și un străin condamnat la moarte pentru că a intrat în Yu-Atlanchi. Oameni răi, Mamă! Vom îndepărta această amenințare!

I-a șoptit ceva lui Burai și a făcut un pas spre trepte. Lăncile nobililor s-au înălțat, gata să lovească, în timp ce-l urmau. Graydon a dus arma la umăr, apăsând degetul pe trăgaci. Din cauza încordării, a vorbit, fără să-și dea seama, în engleză:

— Stai sau îți zbor creierii! Spune-le să arunce sulile!

— Liniște! A șuierat Mama, atingându-l cu instrumentul ei și producându-i un șoc amețitor, ce l-a făcut să scape arma din mână. A zis că-i mai bine să rămâi unde ești, Lantlu, și să lăsați lăncile în jos. Are dreptate, Lantlu! Ți-o spun eu, Adana! A șuierat Mama-Șarpe.

A ridicat sistrul. Lantlu a privit globul ce se mișca iute, cu o umbră de îndoială pe chip. S-a oprit, i-a șușotit ceva lui Burai, și lăncile au coborât.

Femeia-Șarpe se legăna încet, ritmic, pe colacul de susținere al inelelor ei.

— Cu ce drept îi ceri pe acești oameni, Lantlu?

— Cu ce drept? A privit-o cu o răutate incredibilă. Mamă Adana! Ai îmbătrânit – ai început să uiți, ca și gărzile tale? Îi cer pentru că au încălcat legile din Yu-Atlanchi! Pentru că sunt proscriși care pot fi uciși oriunde-s întâlnești! Cu dreptul vechilor legi, Mamă, prin care, în virtutea unui anumit pact încheiat între strămoșii tăi și ai mei, nu ai voie să intervii! Sau, dacă o faci, trebuie să-ți salvăm onoarea și să-i luăm oricum! Burai, dacă străinul încearcă să-și ridice arma, străpunge-l! Dacă vreunul dintre proscriși mișcă, izbiți-i cu lăncile! Ți-am răspuns, Mamă?

— Nu-i vei avea, a replicat, senină, Femeia-șarpe.

Dar trupul ei s-a încordat în curbe largi, gâtul i s-a încovoiat, împingându-i capul înapoi. Aidoma unui șarpe ce se pregătește să muște.

Suarra s-a strecurat din spatele ei și a întins brațul spre Graydon. Figura lui Lantlu s-a întunecat.

— Așa, Suarra! Cu iubitul tău! Poporul tău te huiduie, târfă a urzilor! Te vor avea curând!

Graydon a văzut roșu în fața ochilor. Îl ura pe Lantlu de când îl târâse în vizuina Umbrei. Înainte ca Femeia-șarpe să-l oprească, a sărit pe scări și a izbit cu pumnul în figura ce rânjea. I-a simțit nasul sfărâmându-se sub lovitură. Lantlu s-a împleticit.

S-a prăbușit, dar și-a recâștigat echilibrul cu iuțeala unei pisici. S-a repezit la Graydon cu brațele întinse, să-l prindă.

Graydon s-a strecurat pe sub mâinile ce încercau să-l înhațe, i-a dat două lovituri în față, dintre care urla direct în gura ironică.

A simțit din nou osul rupându-se. Lantlu s-a prăbușit în brațele lui Burai.

— Graydon! Vino lângă mine!

Strigătul Mamei-Șarpe semăna cu un ordin ce trebuia respectat. Graydon a urcat încet treptele, cu capul întors spre nobilii ce-l priveau. N-au încercat să-l oprească. Când a ajuns la jumătatea drumului, l-a văzut pe Lantlu deschizând ochii, desprinzându-se din brațele lui Burai și privind zăpăcit în jur. S-a oprit și, din nou, fără să-și dea seama, i-a strigat în propria-i limbă:

— Ți-am mai redus din frumusețe!

Lantlu s-a uitat la el, fără să priceapă. Și-a dus mâna la gură și, când a luat-o, a privit prosteste lichidul roșu ce-o mânjise.

— A spus că femeii lui îi va fi greu să-ți mai admire figura, a ciripit Femeia-șarpe. Iar are dreptate!

Graydon s-a uitat spre ea. Mâna micuță ce ținea sistrul îl strângea atât de tare, încât încheieturile i se albiseră. Limba roșie, înfurcată, i se zbătea între buze, ochii îi străluceau. Mama s-o fi supărat pe el, dar părea să se bucure în mod deosebit văzând fața zdrobită a lui Lantlu mai văzuse el femeii, la meciuri de box, privind cu aceeași expresie reușita favoritului lor. S-a înapoiat lângă Femeia-șarpe, frecându-și degetele zdrelite.

Lantlu încerca să se smulgă din brațele celor care-l țineau. În acea clipă, Graydon l-a admirat. Bruta avea curaj, căuta bătaia cu lumânarea

— Lantlu! A zis Mama-Șarpe, înălțându-se mult deasupra tuturor, cu ochii ca niște gume reci, purpurii, cu figura ca de piatră. Lantlu, privește-mă!

A ridicat sistrul. Globul și-a încetat rostogolirea de argint-viu, iar din el a țâșnit o rază de lumină argintie, care a fulgerat fruntea lui Lantlu. Îndată, acesta a încetat să se zbată, a rămas țeapăn și și-a îndreptat fața spre ea. Raza argintie a sclipit pe figurile însoțitorilor lui, iar ei au înlemnit.

— Lantlu! Căător de cadavre pentru Nimir! Ascultă-mă! Ai insultat Templul! Ești singurul din Vechea Rasă care a făcut asta! Ți-ai croit drum spre mine prin violență. Spre mine, Adana, din Rasa Străveche, care ți-a hrănit strămoșii cu fructele înțelepciunii! Care v-a făcut oameni! Ți-ai bătut joc de mine! Ai îndrăznit să ridici mâna înarmată asupra mea! Declar că vechiul pact dintre poporul tău și al meu e rupt, rupt de tine, Lantlu! Eu, Adana, te declar proscris, ca și pe cei care te urmează! Iar proscriși vor fi toți cei care ți se vor alătura! Te declar în afara legii! Du-te la Umbra ta șoptitoare, spune-i ce ți s-a întâmplat, roagă-l pe Stăpânul tău întunecat să te facă la loc, să-ți redea frumusețea! Nu poate. Nu el, a cărui putere e atât de mică, încât nu-i în stare să-și facă un trup! Consolează-te cu faptul că, deși fusese tentat, nu va încerca acum să se ascundă după o asemenea față! Spune-i că eu, care l-am învins cu mult timp în urmă, eu, Adana, care l-am închis în piatră, sunt pregătită, și-l voi întâlni când va sosi ceasul! Și-l voi învinge din nou! Da, îl voi distruge! Pleacă, animal ce nu-i iubești decât pe urzi! Pleacă!

A arătat cu sistrul spre perdeaua zdrențuită. Iar Lantlu, cu capul înclinat pe spate, într-o imitare uluitoare a gestului ei, s-a întors și s-a dus. După el, cu capetele legănându-se, nobilii. Soldații cu kilturi albastre i-au mână din urmă, până au dispărut cu toții.

Trupul Femeii-șarpe și-a încetat legănatul, inelele înălțate au coborât. Și-a rezemat bărbia ascuțită de umărul Suarrei. Ochii ei, care nu mai erau reci și sclipitori, l-au privit ironic pe Graydon.

— O bătaie între animale! A șuiert ea. Cred că-i ceva uman în mine, de mi-a făcut plăcere să văd asemenea lovituri și mutra lui Lantlu! Graydon, pentru prima oară după ere întregi, am scăpat de plictiseală! A tăcut o clipă, zâmbindu-i. Puteam să-l omor. Am fi scăpat de multe necazuri. Și poate aș fi salvat multe vieți. Dar atunci n-ar fi avut timp să-și plângă frumusețea pierdută, nici să-și mănânce ficații pe chestia asta! Nu, nu puteam renunța la așa ceva, nici măcar pentru multe vieți! Aaaah, a căscat ea, pentru prima oară, după mii de ani, mi-e somn!

Suarra s-a sprijinit de marginea alcovului și a sunat dintr-un clopoțel de aur. S-a deschis o ușă, iar pe ea au intrat patru indiene, cărând o litieră cu perne. Au așezat-o lângă Femeia-șarpe, așteptând, cu brațele încrucișate și cu capetele plecate.

— Suarra, ai grijă ca Regor, Huon și ceilalți să fie găzduiți, să fie îngrijiți. Graydon, așteapt-o aici, cu mine! Bărbații au îngenuncheat încă o dată, apoi au urmat-o pe Suarra.

Graydon a rămas alături de Mama. Aceasta nu spunea nimic, cufundată în gânduri. În cele din urmă s-a uitat la el.

— I-am transmis lui Nimir un mesaj Nu-s chiar atât de sigură de rezultat, pe cât am arătat. Mi-ai oferit multe lucruri noi, la care să mă gândesc. Poate că-l vei face și pe acel Rău târător să mediteze și la altceva, în afara treburilor lui diabolice.

Apoi a tăcut, până la întoarcerea Suarrei. A alunecat din culcuș, și-a strecurat trupul în litieră, trăgându-și încet inelele strălucitoare după ea. A rămas un moment cu bărbia sprijinită în cupa mâinilor subțiri, privindu-i

— Sărut-l de noapte bună, fiica mea, a spus ca. Trebuie să se odihnească bine, în siguranță.

Suarra și-a ridicat buzele spre el.

— Vino, Graydon! L-a chemat Femeia-șarpe, zâmbind. Când acesta s-a apropiat, l-a prins de obraji și l-a sărutat și ea. Ce abis e între noi! Traversat de o punte formată din trei lovituri date unui om pe care-l urăsc Da, fiica mea, și eu sunt femeie.

Indienele au ridicat litiera și au pornit. Suarra s-a luat după ele. Pe ușă, au intrat doi emeri cu kilturi albastre, care, după plecăriuni adânci, l-au invitat să-i urmeze. Mama i-a făcut semn cu mâna, iar Suarra i-a trimis o sărutare.

Graydon s-a luat după indieni. În timp ce a trecut pe lângă tronul roșu, a văzut o siluetă pe el. O siluetă mărunță, într-o robă țesută din roșu și galben.

Stăpânul Nebuniei! Nu-l văzuse intrând. De câtă vreme se afla acolo? S-a oprit. Stăpânul Nebuniei s-a uitat la el cu ochi tineri, sclipitori. A întins o mână albă, lungă, și i-a atins fruntea. La atingerea lui, Graydon a rămas crucit, simțind că toate grijile l-au părăsit. În locul lor, a fost cuprins de o veselie fără grijă, un sentiment confortabil că, în ciuda aparențelor, lucrurile mergeau perfect într-o lume ce părea, în întregime, rea. Le-a zâmbit, la rândul lui, ochilor strălucitori.

— Bine-ai venit, fiule! A chicotit Stăpânul Nebuniei.

Unul dintre indieni l-a atins pe braț. Când a privit iar tronul roșu, acesta era gol.

A ieșit prin portic, în urma indienilor. Aceștia l-au îndrumat spre o cameră slab luminată, cu perdele ca pânda de păianjen, cu un culcuș larg în centru. Pe o măsuță din fildeș se aflau pâine, fructe și vin slab, deschis la culoare. L-au condus la un bazin din cristal, l-au îmbăiat, l-au masat și l-au uns cu ulei. L-au învelit într-o robă de mătase și l-au vârat în pat.

— Bine-ai venit, fiule a mormăit Graydon, somnoros. Fiu? Ce-a vrut să zică?

Și întrebându-se, a adormit

20. ÎNȚELEPCIUNEA.

MAMEI-ȘARPE.

În dimineața următoare, un emer a venit și l-a chemat pe Graydon la Mama-Șarpe. Când se trezise, îi descoperise pe Regor și pe Huon privindu-l din ușă. Regor își păstrase costumul negru, dar Huon înlocuise galbenul Asociației cu albastrul Adanei. Pe un scaun de lângă pat îl aștepta un costum asemănător. Graydon și-a pus bluza lungă, largă, pantalonii și cizmele fără toc, până la jumătatea gambei, făcute din piele moale. I se potriveau atât de bine, încât s-a întrebat dacă nu venise cineva, în timp ce dormea, să-i ia măsurile.

Pe scaun se afla și o cunună din aur, dar a lăsat-o acolo. După un moment de ezitare, și-a vârat revolverul în buzunarul interior al brâului lat. O mantie albastră, de mătase, prinsă de umeri cu agrafe de aur, îi completa costumul. Se simțea caraghios, de parcă ar fi mers la un bal mascat (lucru pe care-l detestase întotdeauna), însă nu existau alte haine. Cămașa de zale dispăruse, și îmbrăcămintea lui rămăsese în ascunzătoarea cucerită.

A dejunat împreună cu cei doi. Huon, după cum arăta, suporta greu situația, frumusețea i se transformase în sălbăticie, iar ochii săi exprimau o mare nefericire. Dispăruse mult din optimismul lui Regor, fie din simpatie față de

Huon, fie din motive necunoscute. Niciunul n-a pomenit de lupta cu Lantlu, și acest lucru l-a făcut curios. A adus vorba despre întâmplare. Huon l-a privit cu un dezgust iritat. Regor i-a făcut semn cu piciorul pe sub masă.

Atmosfera nu fusese prea plăcută, dar se lămurise în privința manierelor lui Huon. Cei doi s-au ridicat, și Graydon a vrut să-i însoțească. Gigantul i-a spus, pe un ton grosolan, să rămână unde e, pentru că Mama va trimite, cu siguranță, după el. Le încredințase comanda soldaților Templului, iar el și Huon aveau să se ocupe cu instruirea acestora. S-a întors după câteva minute, singur.

— Ai procedat bine, băiete! A răcnit el, bătându-l pe Graydon pe umăr. Nu te sinchisi de Huon. Vezi, noi nu ne luptăm între noi, așa cum ai făcut tu. Asta-i metoda urzilor. I-am spus lui Huon că n-ai de unde să cunoști obiceiurile, dar nu-i place! Fără să mai pomenim că-i distrus, din cauza Dorinei și a Asociației

— Huon poate. Să se ducă naibii cu obiceiurile lui! A zis Graydon, jignit și mânios. Când am de-a face cu o brută ca Lantlu, lupt cu ghearele și cu dinții, nu-mi pasă de ce crede cineva! Acum înțeleg de ce l-a învins Lantlu. Ăla și-a văzut de treabă, în timp ce Huon se gândea cum să i-o spună cu ajutorul florilor!

— Multe dintre vorbele tale le-ai rostit în propria-ți limbă, a rânjit Regor, dar am prins înțelesul. Poate ai dreptate, dar Huon rămâne Huon. Nu fii îngrijorat. Când îl vei reîntâlni, va fi el însuși.

— Nu-mi pasă cum va fi! A început Graydon, enervat, dar Regor i-a dat o palmă prietenească pe spate și a ieșit.

De-a dreptul indignat, Graydon s-a așezat pe scaun și a așteptat să fie chemat. Pereții erau acoperiți de perdele transparente, de la tavan până-n podea. S-a ridicat și s-a apropiat de ele, pipăind pânza. Într-un loc, mâna n-a întâlnit rezistență. A tras perdeaua și a intrat în altă cameră, scăldată de lumina limpede a zilei, ce pătrundea printr-o fereastră de pe un balcon. S-a îndreptat într-acolo, și în fața lui se întindea Yu-Atlanchi.

Templul se afla mult deasupra orașului, de la baza lui pornind o pantă lină. Între el și lac, panta arăta ca o pajiște, fără copaci, albastră, de parcă ar fi fost acoperită cu un covor de clopoței. Și malul opus al lacului era mult mai aproape decât crezuse, la mai puțin de o milă.

Putea să vadă spuma cascadei, transformată de vânt în flamuri fâlfâitoare. Peșterile cu coloși păreau niște ochi imenși, pe fața cafenie a muntelui. Figura Femeii-broască se zărea clar, piatra verde din care fusese cioplită detașându-se din ocrul rocii. Iar alături se afla silueta albă, minunată, care păzea peștera morților.

Exista acolo un colos, sculptat, se pare, în cuarț roz, înveșmântat din cap până-n picioare, cu fața ascunsă în mâinile ridicate. Și statuia ciclopică a unui om-maimuță cenușiu, fără păr. Aceste monumente se vedeau limpede. Contururile celorlalte nu se distingeau, culorile lor amestecându-se cu cele ale culmii.

În stânga, pajiștea se transforma într-o câmpie netedă, cu copaci rari, ce se întindea pe multe mile, până când ajungea la primul val de pădure, împărțită în careuri de fermele mărunte ale indienilor. În dreapta, străvechiul oraș care, văzut de-aproape, arăta mai mult a parc, decât a localitate.

Acolo unde orașul se oprea, la marginea pajiștii înflorite și la jumătatea drumului spre lac, se afla o construcție bizară, în formă de scoică uriașă, a cărei bază fusese îngropată, ca să stea în picioare. Laturile grațios curbate se apropiau în două arcuri largi, care se depărtau apoi, pentru a forma o intrare. Avea fața îndreptată spre Templu, iar din locul în care stătea, Graydon putea să-i vadă interiorul.

Clădirea ca o scoică fusese făcută dintr-un soi de piatră opalină. În aceasta sclipeau pete colorate de foc, ca o coadă de păun, imitând structura opalului mexican. În alte locuri, se zăreau puncte înstelate albastre, ca acelea ce strălucesc în opalul negru. Razele reflectate de rocă păreau să se întâlnească în centrul construcției, strecurându-se în ea ca printr-o perdea neguroasă. Suprafața arăta canelată, ca a scoicilor. Șanțurile fuseseră săpate orizontal, la două treimi de vârf, iar în ele, cioplite șir după șir, scaune din piatră, ca un amfiteatru. Edificiul avea înălțimea de trei sute de picioare, iar lățimea de trei ori pe-atât. Se întreba la ce-o fi folosind.

A privit din nou orașul. Dacă Lantlu se pregătea de atac, nu se vedea nici un semn. De-a lungul străzilor largi de la malul lacului, se observau mișcări liniștite: indieni umblând după treburi, scânteierea unei litiere împodobite cu bijuterii, purtată de emeri o flotă mică, din bărci cu pânze în culori vesele, semănând cu niște feluci, aluneca pe apă. Nici urmă de oameni înarmați, nici un fel de agitație. A zărit lame încărcate, legănându-se de-a lungul drumului, și animale mai mici, ca niște căprioare, păscând. Copacii înfloriți și tufișurile ascundeau căările ce se strecurau printre palate, j. Apoi a fost chemat de Femeia-șarpe.

Graydon l-a urmat pe trimis. S-au oprit în fața unui intrând acoperit de perdele. Indianul a atins un clopoțel din aur, fixat în perete, și draperiile s-au dat la o parte.

Se afla în pragul unei camere prin ale cărei ferestre ovale curgea lumina soarelui. Pe pereți, erau tapiserii cu scene din viața oamenilor-șarpe. Pe un divan jos, cu inelele încolăcite pe un culcuș din perne, ședea Mama-Șarpe. În spatele ei, Suarra, care-i pieptăna părul. Soarele îl făcea să pară un halo de argint. Lângă ea, stătea ghemuit, în mantia lui galben cu roșu. Stăpânul Nebuniei. Când a intrat Graydon, ochii Suarrei au lucit și s-au îndreptat, plini de tandrețe, spre el. A salutat-o pe Adana, apoi s-a plecat adânc în fața Stăpânului, în roba pestriță.

— Îți stă bine cu albastrul meu, Graydon! A șuiarat Femeia-șarpe. Îți lipsește frumusețea Vechii Rase, bineînțeles însă Suarrei nu-i pasă, a adăugat, cu ironie, privind-o pe fată.

— Eu cred că-i foarte frumos, a zis Suarra, fără pic de rușine.

— Și eu îl găsesc interesant, a ciripit Adana. După atâtea veacuri, bărbații din Yu-Atlanchi au devenit cam monotoni. Vino și stai lângă mine, copile! A arătat o ladă lungă, joasă, de alături. Ia-ți o pernă, două, să te simți comod. Povestește-mi despre lumea ta. Nu te obosi cu războaie și zei. Sunt la fel, de sute de mii de ani. Spune-mi cum trăiți, cum arată orașele voastre, cum munciți, ce învățați.

Graydon și-a dat seama că subiectul era foarte vast, dar s-a descurcat cum a putut. A terminat după vreo oră, amestecând zgârie-nori cu filme, căi ferate cu vapoare, spitale, radio, electricitate și aeroplan, ziare și televiziune, astronomie, artă și telefoane, microbi, explozibili, ceva din teoria atomică, bânuise ceva și despre relativitate. S-a încurcat și și-a șters fruntea umedă. Nu reușise să găsească întotdeauna cuvintele potrivite în aymara, pentru a descrie anumite lucruri, și fusese obligat să folosească termeni în engleză.

Dar Adana părea că-l înțelesese bine. L-a întrerupt rar și cu întrebări foarte precise. Suarra nu-l putuse urmări, în schimb, era convins că Stăpânul Nebuniei ținuse pasul cu el. Femeia-șarpe i s-a părut un pic șocată de avioane și televiziune, dar foarte interesată de zgârie-nori, telefoane, explozibili și lumină electrică.

— O imagine foarte clară, a zis ea. Și un progres uluitor pentru o sută de ani, cred că atât ai spus, Graydon. În curând veți renunța la anumite copilării, veți învăța să produceți lumină din piatră, ca noi, și s-o eliberați în aer. Mă interesează mult mașinile voastre zburătoare. Dacă Nimir va învinge, vor pluti peste Yu-Atlanchi și vor fi bine venite! Dacă nu reușește, va trebui să găsească mijloace pentru a descuraja asemenea vizite. Nu-s atât de îndrăgostită de civilizația voastră, ca să doresc să se extindă și aici! Cred că vă dezvoltați prea repede în exterior și prea lent în interior. Gândul, fiule, e la fel de puternic ca oricare dintre forțele pe care le-ai pomenit, și mai bine controlat, pentru că se naște în tine. Se pare că nu l-ați privit niciodată cu obiectivitate într-o zi, o să vă pomeniți atât de îngropați în mașinile voastre, încât n-o să mai găsiți o cale de ieșire. Sau veți fi înlăturați de ele, pentru că veți ajunge neajutorați. Credeți că aveți în voi ceva nemuritor care, atunci când vine timpul, zboară într-o altă lume, perfectă?

— Mulți cred, a răspuns el. Eu nu. Însă convingerea mi-a fost zdruncinată, o dată de ceva văzut în Peștera Chipului, altă dată de un anumit vis, pe care l-am avut în timp ce dormeam lângă un izvor, iar apoi am descoperit că nu fusese vis de o Umbră șoptitoare. Dacă nu există altceva în afară de trup, atunci ce-au fost astea?

— Crezi că în Peșteră ai văzut partea mea nemuritoare? Chiar crezi? S-a aplecat spre el, zâmbind. E o copilărie, Graydon! Sunt convinsă că esența mea eterică, dacă am așa ceva, nu-i doar o copie cețoasă! Un lucru atât de extraordinar ar trebui să arate minunat! Altfel, cu siguranță altfel! Sunt femeie, Graydon, mi-ar plăcea să am diferite înfățișări.

Abia după ce-a părăsit-o, și-a dat seama că Femeia-șarpe îl privise intens când îi spusese aceste cuvinte. Dacă bănuise că avea în minte vreo îndoială, fusese satisfăcută de ceea ce găsise sau nu găsise. A râs, apoi a devenit iarăși gravă.

— Nici din trupul tău n-a ieșit nimic, la chemarea mea. Gândurile mele te-au ajuns lângă pârau. Au redus spațiul dintre noi, la fel cum puterea ce-o stăpâniți trece orice obstacol și transportă imagini la distanță. Te-am văzut, dar am vrut să mă vezi și tu. Tot așa l-am văzut și pe Lantlu mărșăluind spre Templu. Cândva, noi, cei din Vechea Rasă, puteam trimite gânduri care vedeau în jurul întregii lumi, așa cum sunteți pe cale să faceți voi cu mașinăriile voastre. Însă mi-am folosit puterea atât de puțin, cu mult, mult timp în urmă, încât acum abia reușesc să văd la frontierele lui Yu-Atlanchi. Cât despre Nimir, Adana a ezitat. Ei bine, el a fost maestrul unor arte bizare. Un pionier, într-un fel. Nu știu ce-i Umbra. Nu cred că-i ceva nemuritor. Nu cred că-i Cum i-ai spus, Graydon? Sufletul lui. Și totuși există un început în

toate poate Nimir încerca să fabrice suflete Cine știe? Atunci de ce-i atât de slab? În comparație cu ce-a fost Nimir, Umbra nu-i nimic Nu! E un produs al gândurilor, o emanație a ceea ce-a fost cândva Nimir, cel pe care l-am închis în Chip o inteligență fără trup, capabilă să manevreze particulele din trupul lui Cadok. Asta accept. Dar un suflet nemuritor? Nu! S-a cufundat în tăcere, apoi a reluat: Gândurile care văd, pe acestea le cunosc Să-ți arăt, Graydon. Îmi voi trimite vederea în locul în care ai zărit corabia, iar a ta o va însoți.

Și-a apăsât palma pe fruntea lui și a ținut-o acolo. Graydon a avut senzația că se rotește deasupra lacului, spre munți, cu același simțământ de amețeală ca și atunci când, crezuse că stă, fără trup, în Templu. Părea că nu se oprește în fața corăbiei din peștera întunecată. A privit forma ei bizară, enigmatică. După aceea, instantaneu, a fost înapoi, în camera Adanei.

— Vezi? A spus aceasta. N-a ieșit nimic din tine! Doar vederea ți s-a prelungit.

A luat o oglindă de argint și s-a privit în ea, încântată.

— Ei bine, fiica mea. Acum coafează-mă!

S-a așezat din nou în fața oglinzii.

— Graydon, ai trezit în mine gânduri vechi. M-am întrebat uneori: „Ce sunt eu, Adana?” și niciodată n-am găsit răspunsul. Niciunul dintre strămoșii mei nu s-a întors, să mi-l spună. Nici cei din Vechea Rasă. N-ar fi ciudat ca, dacă ar exista altă viață după asta, dragostea sau tristețea, puterea sau compasiunea să nu fi stabilit vreo punte între ele? Gândește-te la milioanele care au murit din momentul în care omul a ajuns om. Cercetători ai orizonturilor de dincolo de zări, care au înfruntat pericole necunoscute pentru a aduce știri despre țărmuri îndepărtate Aventurieri cu imaginație bogată înțelepți care au căutat adevărul nu din egoism, ci pentru a-l răspândi printre semeni. Bărbați și femei care s-au iubit atât de mult, încât ar fi trecut de orice obstacole și s-ar fi întors, zicând: „Priviți-mă! Nu fiți triști!” Preoți pătrunși de focul credinței, care abia ar fi așteptat să spună: „Vedeți, a fost adevărat ce-am propovăduit! Să nu vă îndoiiți!” Oamenii milostivi, care au ușurat suferința, n-au apărut strigând: „Nu există moarte!” Nici un cuvânt de la ei De ce-au tăcut?

Dar asta nu înseamnă nimic. Dacă ar fi însemnat, am fi scăpat de unele gânduri tulburătoare. Graydon, ne mișcăm, cu soarele nostru, printr-o mulțime de stele, multe înconjurate de planete. Dincolo de acest univers sunt o mulțime de alți sori, ce se învârtesc, ca și al nostru, prin Cosmos. Pământul nu poate fi singurul loc din univers în care există viață. Dar, în erele care s-au scurs, nici o navă de pe altă lume n-a ancorat pe-a noastră, nici un argonaut nu a navigat printre stele, aducând dovada existenței vieții și în altă parte. Avem, oare, mai multe dovezi că există viață în acele universuri vizibile decât cele privind existența vieții într-o lume misterioasă, invizibilă, a cărei singură intrare e moartea? Înțelepții neagă acest lucru, pentru că nu s-a întors nimeni de-acolo, dar nu-l neagă și pe celălalt, deși n-a venit nimeni din stele. Vor spune că nu știu, de parcă despre prima problemă ar ști ceva!

Totuși, dacă ar exista ceea ce numiți suflet, de unde vine și cine l-a implantat în trupurile voastre? Făpturile ca niște maimuțe, din care vă trageți, îl aveau? Primii voștri strămoși, care s-au târât în patru labe afară din apă, îl aveau? Când a apărut, prima dată, sufletul? Îl are numai omul? Se află în oul femeii? Sau în sămânța bărbatului? Ori, incomplet, în amândouă? Dacă nu, când intră în trupul din pânțele mamei? E chemat de primul țipăt al noului născut? De unde?

— Timpul curge ca un fluviu puternic, liniștit, fără grabă, a spus Stăpânul Nebuniei. Pe cursul lui, se află un loc în care se ridică bule. Aceea-i viața. Unele bule plutesc mai mult decât altele. Unele-s mai mari, altele mai mici. Bulele plutesc și se sparg, plutesc și se sparg. Când plesnesc, oare eliberează o esență nemuritoare? Cine știe.

Femeia-șarpe s-a privit în oglindă.

— Eu nu știu, a răspuns ea, cinstit. Suarra, copilă, m-ai coafat splendid! Să terminăm cu supozițiile! Sunt o persoană pragmatică. Grijă noastră principală, Tyddo, este să-i împiedicăm pe Nimir și pe Lantlu să spargă bulele de viață. Mă tem de un lucru, de faptul că Nimir se va gândi la obiectele pline de putere care se găsesc în peștera cu corabia. Că va descoperi o cale să le ia. Deci, Graydon și Suarra, vă veți duce acolo în noaptea asta, cu cincizeci de emeri, care să transporte aici ceea ce doresc eu. Apoi, trebuie să faceți altceva. Și pentru asta, vă veți întoarce repede acolo. Graydon, scoală-te de pe ladă!

Graydon s-a ridicat, iar Mama a deschis lada și a scos o bară groasă, lungă de un yard, din cristal, ce părea scobită pe dinăuntru și în care pulsa un fir subțire de foc violet.

— Îți voi da acest obiect la plecare, Graydon. Să ai grijă de el, pentru că viețile noastre depind de această bară. După ce emerii vor încărca lucrurile cerute de mine și vor ajunge în tunel, vei face ceea ce-ți voi arăta imediat. Suarra, în corabie e o lădiță, îți voi indica unde anume. Mi-o vei aduce. Iar înainte de a pune bara la locul ei, luați ce vă place din comorile străvechi. Dar să nu zăboviți! A zis ea, încruntându-se la flacăra ce pulsa. Îmi pare rău, cu adevărat. Se vor produce pierderi mari, pentru a evita pierderile și mai mari! Suarra, copilă, urmează-mi privirea!

Fata s-a apropiat și a așteptat cu o liniște ce dovedea că nu făcea o asemenea călătorie pentru prima oară. Femeia-șarpe și-a apăsât palma pe fruntea ei, cum făcuse și cu Graydon, ținând-o acolo mai multe minute. Apoi a ridicat-o. Suarra i-a zâmbit și a înclinat din cap.

— Ai văzut, știi precis ce vreau! Să ții minte!

Nu erau întrebări, ci ordine.

— Am văzut, știu și voi ține minte, a răspuns Suarra.

— Graydon, vino și tu. Să fiu sigură că nu va exista nici o neînțelegere, că veți lucra împreună, repede.

I-a atins fruntea. Cu viteza gândului, a ajuns în peșteră. Unul câte unul, lucrurile pe care le dorea apăreau din întuneric, iar el știa cu precizie unde se afla fiecare, cum să ajungă la ele. Fără să uite. Acum se afla pe corabie, într-o cabină luxoasă. A văzut lădița pe care trebuia s-o ia Suarra. Apoi s-a trezit lângă un dispozitiv ciudat, construit din cristal și metal argintiu, în formă de castron imens, cu pereți groși, având marginea împrejmuită cu globuri aidoma celor ale sistrului, dar de zece ori mai mari și pasive, în care argintul-viu nu se agita. În cristalul care alcătua trunchiul vasului se afla un bazin cu flăcări violet, tot pasive, fără să pulseze ca flăcăriua din bară. Privind cu atenție, a văzut că partea superioară a vasului era acoperită de o substanță transparentă, împede ca aerul, care închidea bazinul. Chiar în mijloc, cufundându-se în flăcări, se găsea o țeavă de metal. În fața ochilor i-a apărut imaginea cețoasă a barei. S-a văzut introducând-o în țeavă și a auzit vocea Femeii-șarpe șoptind: „Asta trebuie să faci!”

A avut impresia că, deși atingerea fusese spectrală, globurile au început să lucească, flacăra violetă să pulseze. Bara a dispărut.

A început călătoria amețitoare înapoi spre Templu. S-a oprit în mijlocul zborului, simțind oroarea pe care o cunoscuse pe banca de lângă tronul din marmură neagră!

L-a izbit o lumină roșie și atomi negri-ruginii s-au rotit în jurul lui. Se afla în peștera Umbrei, iar pe tron, cu figura fără trăsături îndreptată spre el, Umbra!

Imaginea îngrozitoare s-a împrăștiat. A simțit strânsoarea slăbind, a auzit un râs șoptit.

S-a trezit înapoi, în camera Mamei-Șarpe, tremurând, răsuflând ca un om epuizat. Suarra stătea lângă el, ținându-l de mână și privindu-l cu ochi speriați. Femeia-șarpe se ridicase, iar pe figură i se citea uluirea. Stăpânul Nebuniei stătea în picioare, cu bastonul roșu îndreptat spre el.

— Doamne! A gemut Graydon, sprijinindu-se de Suarra. Umbra! M-a prins!

Apoi, deodată, și-a dat seama ce se întâmplase: în secunda în care Umbra îl ținuse, îi citise mintea ca pe o carte deschisă. Știa exact ce căuta în Peștera Înțelepciunii Pierdute, știa precis ce dorea Mama, ce plănuia să facă și se pregătea s-o contracareze! I-a împărtășit gândul Femeii-șarpe.

Ea l-a ascultat, cu ochii sclipind, cu capul legănându-se, ca un șarpe. Sâsâia!

— Dacă Nimir i-a citit mintea, așa cum crede Graydon, atunci a aflat că trebuie să se ducă acolo la noapte, a spus, liniștit, Stăpânul Nebuniei. Va merge acum, Adana!

— Ai dreptate, Tyddo. Nimir nu poate intra acolo – cel puțin așa cum este. Nu știu ce vrea să facă, dar are un plan. Râdea. Oricare ar fi acesta, îi trebuie timp să treacă la acțiune. Are nevoie de ajutorul altora. Șansele noastre de a i-o lua înainte sunt mari. Suarra, Graydon, plecați imediat! Du-te cu ei, Tyddo!

Stăpânul Nebuniei a confirmat din cap, cu ochii scânteind.

— Mi-ar plăcea să-mi încerc puterile cu Nimir încă o dată, Adana, a zis el.

— Kon vă va însoți. Suarra, anunță-l pe Regor să aleagă soldații!

În timp ce Suarra îl căuta pe Regor, Mama-Șarpe i-a înmânat bara de cristal Stăpânului Nebuniei.

— Nimir e mai puternic decât am crezut. Acea Umbră șoptitoare te-a marcat, Graydon. Ești prea sensibil la ea, pentru a risca să transporti cheia. O va face Tyddo. Scoate brățara mea de sub mânecă, poart-o la vedere, iar dacă simți Umbra apropiindu-se, privește iute la pietrele purpurii și gândește-te la mine. Dă-mi-o!

A luat brățara, a suflat asupra gemelor, a apăsă-o pe frunte și i-a înapoiat-o.

Au plecat după o jumătate de oră. Regor insistase să meargă cu ei, se rugase, se certase, aproape că plânsese, dar Femeia-șarpe l-a oprit. Stăpânul Nebuniei se postase în frunte, cărând bara și bastonul lui roșu, apoi Suarra și Kon, încadrându-l pe Graydon, iar după ei, cincizeci de emeri din garda Templului – aceasta era echipa care a pornit spre Peștera Înțelepciunii Pierdute.

21. PEȘTERA ÎNȚELEPCIUNII.

PIERDUTE.

Au plecat prin alt tunel decât cel prin care veniseră în Templu, mai înalt, mai larg. Stăpânul Nebuniei nu mai topăia. Mergea preocupat, de parcă s-ar fi grăbit la o întâlnire. Au intrat în Peștera Înțelepciunii Pierdute pe o ușă care s-a deschis la atingerea bastonului roșu al lui Tyddo. Noul coridor trecuse pe sub spațiu liber pe care-l parcurseseră rândul trecut, iar comorile ascunse ale oamenilor-șarpe și ale celor mai vechi Yu-Atlanchieni au apărut brusc în fața lor.

Nici urmă de Stăpânul Întunecat sau de adepții săi, oameni sau șopârle. Peștera părea neatinsă. Cristalele scânteiau șters, metalele luceau, iar bijuteriile străluceau în treacăt. Aparatele uluitoare, construite pentru folosințe inimaginabile, păreau umbre în lumina slabă.

La început, au luat două dintre discurile de cristal. Privindu-le îndeaproape, Graydon a descoperit detalii care nu puteau fi distinse în picturile ce reprezentau mlaștina primitivă. Aveau diametrul de douăzeci de picioare și o formă de lentilă, groasă de un yard la centru. Goale pe dinăuntru. În mijloc se afla un disc lat de un picior, lăptos, ca razele de lună înghețate. Pe margine avea nenumărate filamente, subțiri ca părul Femeii-șarpe și la fel de argintii. Se intersectau cu alte fire, formând o pânză de păianjen imensă, fină. Pe muchia discului mare, erau plasate, regulat, douăsprezece lentile mici, dintr-un material ca lumina lunii. Discurile se sprijineau pe suporturi din metal, cu tălpici ca de sanie. Marginile de jos ale discurilor pătrundeau în șanțuri adânci "iar ceea ce le ținea în poziție verticală se afla ascuns în suporturi.

Indienii au luat funii lungi și le-au legat de tălpici, sub îndrumarea Stăpânului Nebuniei, care i-a însoțit până în tunel, Când s-au aflat în siguranță, a oftat ușurat, a clănțănit spre Kon, iar Omul-păianjen i-a urmat pe emeri.

— Mai bine să fim precauți, a spus Stăpânul Nebuniei. Sunt armele noastre cele mai puternice. L-am rugat pe Kon să le ducă direct la Adana. Acum luați celelalte lucruri pe care le-a cerut. Mă duc să stau de pază.

A dispărut în întunericul peșterii.

S-au apucat imediat de treabă, împărțind indienii rămași între ei. Cele mai multe obiecte erau lăzi, unele atât de mici, încât le căra un singur om, altele mari, și patru oameni abia le urneau. Au luat șapte globuri argintii, cu simboluri, iar Graydon a rămas uimit descoperind că acestea luceau și se rostogoleau pe podea dacă le împingeai ușor cu mâna. Mai aveau de luat doar cufărul din corabie.

Nava era așezată pe un suport de metal. Într-o parte avea o rampă, și Graydon a urcat, urmat de Suarra. Se întreba cum reușiseră oamenii din vechime să aducă arca peste munți și-a amintit că Suarra îi povestise că munții încă nu. Se ridicaseră atunci, că oceanul fusese aproape.

Oricum, transportul acestei nave – lungă de peste trei sute de picioare – în peșteră necesitase mașini cu o putere uluitoare. Și cum fusese păstrată, în timpul care precedase ridicarea barierei? Era construită dintr-un lemn greu, aproape metalic. Ca o goeletă, cu catarge groase, joase și, ciudat, fără vergi. A zărit la cârmă o sclipire albastră. Un disc mare, de-un azuriu-intens, nestrăveziu, cum erau celelalte. S-a întrebat dacă acesta furniza energie pentru propulsarea corăbiei. Atunci, de ce avea catarge? Cu excepția discului și a parapetelor scunde, puntea era goală. Și-a amintit că navele de pe perețele Peșterii Pictate aveau catarge înalte, că nu văzuse printre ele nici o ambarcație ca asta. Poate să fi fost printre picturile de pe pereții dărămați S-a uitat în cavernă. Stăpânul Nebuniei, o pată de roșu și galben, stătea lângă construcția ciudată, în al cărei vas se afla bazinul cu flăcări violet. Rămăsese nemișcat, ascultând, cu bara de cristal potrivită deasupra deschizăturii țevii.

— Graydon! L-a strigat Suarra. Grăbește-te!

O rampă abruptă cobora în adâncul întunecat, dar Suarra a pășit sigură, urmată de Graydon. Din conul pe care-l ținea fata în mână a țâșnit un nor luminos. Sub picioarele lor se întindea un covor de mătase, gros și moale, ca o pajiște de iunie. În față, un șir de uși ovale, închise. Suarra le-a numărat, s-a îndreptat spre una dintre ele și a deschis-o. Lumina scânteietoare s-a scurs după ea.

Era o cabină mare, cu tapiserii pe pereți. După cum arăta, aparținuse unei femei. Ce prințesă din străvechiul Yu-Atlanchi, fugind, cu milenii în urmă, de năvala ghețurilor, se privise în oglinda de argint? A zărit un culcuș din perne de mătase și a înțeles. Suarra venise lângă el, purtând un cufăr mic. Graydon a văzut alt cufăr și l-a deschis. Înăuntru, un șirag lung de gеме albastre ca safirele întunecate, bijuterii necunoscute, sclipeau în propria lor lumină întemnițată. L-a scos și l-a prins în părul de miez de noapte al Suarrei. Strălucea ca un șir de stele înlănțuite.

O carte! O carte cu pagini din metal, subțiri și pliabile ca papirusul, ca o culegere de rugăciuni, bogată în ilustrații și simboluri necunoscute, litere ale oamenilor-șarpe. A vârât-o în sân, apoi și-a strâns centura, să nu cadă.

Gemele purpurii ale brățării i-au atras privirea. Sclipeau, îl avertizau! Suarra, care se uita în oglindă, le-a văzut și ea.

— Repede, pe punte, Graydon!

Au alergat pe rampă. Exact la timp, ca să-l vadă pe Stăpânul Nebuniei vârând bastonul de cristal în bazinul de flăcări violet.

Deodată, un stâlp din foc de ametist a țâșnit spre tavanul peșterii. Neted, rotund, ca ieșit de sub dalta unui sculptor, ridicându-se, de parcă era susținut de primul suflu al unei furtuni. A luminat peștera cu o strălucire mai puternică decât a soarelui. A distrus toată perspectiva, așa încât fiecare obiect părea să fie împins în față, mărindu-și dimensiunile, ca văzut prin lentile, eliberat de efectul diminuator al distanței.

Stăpânul Nebuniei, deși aflat departe de ei, după cum știau, părea, în lumina aceea bizară, extrem de aproape. Globurile cu mercur din jurul marginii vasului mare, lângă care stătea, au început să vibreze, aidoma celor din sistrul Femeii-șarpe. Tyddo le-a aruncat o privire, a ridicat bastonul și a arătat spre tunel. Dar ei nu se puteau mișca, privind fascinați columna luminoasă.

O pulsație a zguduit stâlpul. Un inel de incandescență violetă a zvâcnit din el, ca primul cerc dintr-o apă liniștită în care-i aruncată o piatră. A trecut prin Stăpânul Nebuniei, întunecându-l într-o ceață de culoarea lavandei, apoi s-a întins pe o distanță de mai multe picioare și a dispărut. Tot ce atinsese, cu excepția siluetei subțiri, fusese anihilat! Chiar și pelerina Stăpânului Nebuniei! Rămăsese acolo, un bătrân veștejit, gol.

În jurul stâlpului, într-un cerc cu raza de douăzeci de picioare, nu se mai afla nimic!

Stâlpul care zumzăia a pulsă din nou. Un cerc mai larg se întindea lent din el. În fața lui țopăia Stăpânul Nebuniei, agitându-și bastonul, gesticulând, strigându-le să plece. S-au repezit pe rampă.

Peste bâzâitul stâlpului s-a ridicat un șuierat sinistru. Din adâncurile peșterii năvăleau oameni-șopârlă cu sutele, repezindu-se spre silueta care aștepta liniștită. Din nou, inelul de violet scânteietor l-a atins pe Stăpânul Nebuniei, a trecut prin el, ca și celălalt, și s-a întins. A atins primul șir al urzilor care se năpusteau, i-a șters de pe fața pământului și a dispărut. Podeaua peșterii rămăsese goală pe un cerc cu raza de douăzeci de picioare.

În cerc a pătruns o mulțime de oameni-șopârlă, împinsă de cei din spate. Stăpânul Nebuniei s-a retras în a treia unduire de flăcări din stâlp. Aceasta s-a lărgit fără zgomot, și aidoma celorlalte, n-a lăsat nimic în urmă!

— Suarra! Fugi pe rampă! Intră în tunel! A găfâit Graydon. Cercurile se apropie. Ne vor ajunge. Tyddo știe ce face. Dacă haita ne vede.

S-a oprit, înlemnit. Peste șuieratul hoardei, peste zumzetul puternic al stâlpului, se înălțase un răcnet, ca nechezatul unui cal năvălaș. Oamenii-șopârlă au privit înapoi. Printre ei, oprindu-se la marginea golului lăsat de ultimul cerc în flăcări, venise Nimir!

Oricât de îngrozitor arătase ca Umbră sau atunci când se strecurase în Cadok, acelea fuseseră imagini plăcute față de aspectul pe care-l avea acum.

Pentru că Stăpânul întunecat căpătase trup! Era al unui Yu-Atlanchian, probabil vreun dușman al lui Lantlu, folosit în grabă pentru nevoile Stăpânului întunecat. Corpul era umflat, iar contururile i se vălureau, de parcă Umbra se străduia din greu să rămână în el și menținea învelișul de carne prin forța puternică a voinței. Când a răsucit capul, s-a văzut fața Stăpânului Răului, cu ochii albaștri strălucind. Lui Graydon i s-a oprit inima privind acel trup deformat, noros, cu figură de cadavru, acoperită de trăsăturile răului viu.

Alt inel de flăcări s-a întins. Se părea că imunitatea Stăpânului Nebuniei la năvala focului nu era împărtășită și de alții, pentru că Nimir a șovăit, împleticindu-se pe picioarele-i moarte.

În timp ce se retrăgea, Tyddo i-a aruncat, râzând și îndreptând bastonul spre el:

— Rușine, Nimir, să vii să mă saluți după atâția ani, în haine așa de puțin potrivite! Strânge-ți pelerina mai bine, Mărețule, sau stai gol în mijlocul flăcărilor, ca mine! Iertare, Stăpâne al Lumii, am uitat că nu poți!

Prin valul de oroare ce-l cuprinsese, lui Graydon i s-a părut că Stăpânul Nebuniei îl întârâta pe Nimir intenționat, trăgând de timp cu un anumit scop. Dar Stăpânul întunecat a mușcat din momeală și s-a repezit la el. A reușit însă să descopere capcana la timp, izbutind cu greu să fugă din fața următorului inel nimicitor, care anihila tot ce se afla în raza lui.

S-a împleticit înapoi, în mijlocul hoardei ce se oprise. Coborând pe rampă în urma Suarrei, Graydon i-a văzut pe oamenii-șopârlă retrăgându-se din fața cercului de vid, fugind de el, în timp ce Umbra, purtându-și trupul umflat, îi zorea.

Zumzetul coloanei de flăcări se intensifica, pulsația ei devenea tot mai puternică, iar cercul de flăcări mai rapid, mai larg.

A luat-o la fugă, cu Suarra de mână, uitându-se peste umăr, incapabil să-și desprindă ochii de la scena incredibilă. Un cerc a învăluit corabia, iar nava a dispărut. Altul a prins un șir de oameni-șopârlă încărcăți cu lăzi și i-a anihilat! A auzit urletul lui Nimir.

Suarra l-a tras, iar Stăpânul Nebuniei l-a împins în tunel. Ușa s-a închis. A mers cu ei, orb, surd, fără puterea de a-și scoate din minte ceea ce văzuse.

Au găsit-o pe Mama-Șarpe într-o cameră atât de plină de comorile salvate, încât abia mai rămăsese loc să te miști. Desfăcuse cuielele și scotocise prin ele Avea părul acoperit de bijuterii scânteietoare, în jurul mijlocului o cingătoare lată din geme, iar altele atârnavă între sânii ei mici Se admira în oglindă.

— Sunt frumoasă, în felul meu! A spus ea, încântată. Cel puțin am această satisfacție: nu există alta mai frumoasă în felul meu! Suarra, copilă, sunt bucuroasă că ai găsit bijuteriile astea! Voiam să ți le dăruiesc Tyddo, s-a prefăcut ea mirată, unde-ți sunt hainele? Să umbli așa, la vârsta ta!

— Pe strămoșii tăi, Adana! Am uitat a zis, rușinat, Stăpânul Nebuniei, apucând o bucată de mătase și înfășurându-se în ea.

— S-a făcut? A întrebat Femeia-șarpe, cu figura tristă.

— S-a făcut, Adana, a răspuns Tyddo. Tocmai la timp!

A ascultat, la fel de tristă, povestea celor întâmplare în peșteră.

— O pierdere atât de mare! A șoptit ea. Ce nu va fi înlocuită niciodată, chiar dacă lumea ar dura veșnic Poporul meu o, poporul meu! Și corabia Oricum, i-am luat-o înainte lui Nimir!

E mai puternic decât credeam tare mult aș vrea să știu ce-a apucat să salveze! Sper că a găsit ceva care să-i ofere un costum permanent. Mă întreb al cui trup îl purta Duceți-vă, acum, copii! Tyddo și cu mine avem treabă!

Le-a făcut semn să plece. Dar, când Graydon s-a răsucit să iasă, a zărit din nou tristețea apărându-i pe față și ochii înlăcrimați

22. SĂRBĂTOAREA.

FĂURITORILOR-DE-UISE.

În următoarele două zile, Graydon n-a văzut-o deloc pe Mama-Șarpe și abia dacă i-a întâlnit pe Regor și Huon. Și -a petrecut timpul împreună cu Suarra, fiind foarte încântat că l-au lăsat în pace. S-a plimbat cu ea prin palatul imens, privind făpturi ciudate și, uneori, șocante. Experimente ale oamenilor-șarpe și ale vechilor Yu-Atlanchieni în crearea unor noi forme de viață, din care rezultaseră oamenii-păianjen și oamenii-șopârlă; forme grotești și înspăimântătoare; monstruoziități androgine; minuni hibride, unele de-o frumusețe bizară. Descoperise o bibliotecă vastă, plină cu cărți metalice, ilustrate. Doar Adana și Stăpânul Nebuniei înțelegeau literele lor.

Se uitase în Sala Țesătorilor, împreună cu Suarra, și zăbovise îndelung acolo, fascinat de făpturile stacojii care clănțăneau lângă războaiele lor enorme, urzind modele pe care erele le transformaseră în instinct, ca la păianjenii ce își țes pânza. Dintre Țesători rămăseseră doar vreo sută, iar în sala imensă, majoritatea războaielor stătea nefolosită.

Suarra îi povestise că sub Templu se aflau alte camere și cripte, care nu știa ce conțin. Acolo se găsea locul misterios, ale cărui Porți, una a Vieții, alta a Morții, erau deschise pentru cei care doreau copii și acceptau să plătească prețul: renunțarea la nemurire.

Nici Nimir, nici Lantlu nu acționaseră încă. Lui Graydon, orașul i se părea liniștit, netulburat. Dar Regor afirma că spionii săi îi povestiseră despre neliniști și tulburări. Istoria umilirii lui Lantlu circulase în șoaptă și zdruncinase încrederea unora dintre cei care-l urmau.

Emisarii lui Regor făcuseră propagandă printre indieni. Puteau conta pe aproape jumătate dintre ei. Graydon se interesase cât de mulți oameni însemna asta, și i se răspunsese că aceia cu pregătire militară ajungeau la vreo patru mii. Dintre cei rămași, majoritatea intenționa să se ascundă prin păduri și să aștepte rezultatul conflictului. De fapt, oamenii începuseră deja să fugă. Graydon nu credea că soldații lui Lantlu vor fi prea grozavi. Pe de o parte, pentru că acesta îi stăpânea prin teroare, iar pe de altă parte, pentru că îi urau pe oamenii-șopârlă și detestau să lupte alături de ei. Graydon se temea mai mult de haita de dinozauri și de șarja monștrilor călăriți, decât de urzi. Știa că în fața saurianilor, cei patru mii de emeri ar fi reprezentat o apărare slabă, ca o baricadă de paie în fața focului. Regor nu părea să împărtășească aceeași opinie, făcând aluzie la alte posibilități de luptă.

Deținea și alte informații: vreo douăzeci de membri ai Asociației și cam o sută dintre indienii lor supraviețuiseră raidului, fiind cu toții soldați de valoare.

În acea noapte, era Sărbătoarea Făuritorilor-de-Vise – Ladrnophaxi. Orașul se golea de nobili. Emerii nu aveau voie nici măcar să privească de departe construcția în formă de scoică, despre care Graydon aflase că servea acestei sărbători anuale. Indienii își țineau propria lor serbare, a lunii pline, la marginea pădurii. Dintre toate nopțile, asta se potrivea cel mai bine pentru a-i furișa pe supraviețuitorii din ascunzătoare, fiindcă orașul rămânea pustiu, iar paza se făcea superficial. Huon și Regor urmau să conducă o echipă care să-i întâlnească pe oameni într-un anumit loc, pe malul lacului, și să-i conducă în sanctuar.

Curiozitatea lui Graydon privind Sărbătoarea Făuritorilor-de-Vise depășise limita normalului. Ardea de dorința de a participa. Nu putea să-i spună nimic Suarrei, temându-se ca nu cumva să pună piciorușul în prag, sau să insiste să-l însoțească, lucru imposibil din cauza amenințărilor lui Lantlu și a declarației de război a Mamei-Șarpe. Se întreba cum s-o convingă pe Adana să-i găsească o posibilitate de a ajunge acolo. A conchis însă că Mama ar născoci, mai degrabă, o metodă de a-l ține sub cheie. Stăpânul Nebuniei? Părea o nebunie însăși ideea de a apela la el. După întâmplările din Peștera Înțelepciunii Pierdute, Graydon își dăduse seama de felul nebuniilor ce-l pasionau pe acesta.

Oricum, nu intenționa să piardă Ladrnophaxi.

În timp ce se gândea, Mama a trimis după el. A găsit-o singură, în camera plină de tapiserii. Discurile uriașe dispăruseră, ca și majoritatea obiectelor pe care i le aduseseră. Ochii ei sclipeau, gâtul i se ondula, inelele strălucitoare se agitau fără încetare.

— Ești așa de diferit de cei pe care i-am văzut de-atâta amar de vreme, încât reușești să-mi îndepărtezi rutina din minte, îmi împrăștiezi gândirea. Știu cât de bizar ți se pare Yu-Atlanchi. Iar eu, probabil, cea mai mare ciudățenie. Dar ceea ce ție ți se pare straniu, mie îmi e familiar. Și ceea ce pentru tine e o problemă banală, pentru oamenii aceștia înseamnă ceva fantastic. Ca și pentru mine, de altfel Voi renunța la obișnuințele mele, care reprezintă, în același timp, putere și slăbiciune. Vreau să privesc cu ochii tăi, să gândesc așa cum gândești tu, străinul. Cum caracterizezi situația în care ne aflăm? Spune ce crezi, fiule, fără teamă că m-ai putea ofensa.

La fel de deschis cum i-a vorbit ea, i-a vorbit și el: despre stagnarea Vechii Rase, despre decăderea ei în cruzime și indiferență neomenească, despre faptul că i se părea o ticăloșie monstruoasă crearea unor făpturi ca oamenii-șopârlă, și obținerea oamenilor-păianjen o pervertire cinică a cunoașterii științifice, iar dacă urzii meritau să fie exterminați, vina nu era a lor, nici a lui Lantlu și a tovarășilor acestuia, ci a celor care, la început, au inversat procesul implacabil al evoluției, al cărui fruct erau acele făpturi monstruoase. În sfârșit, despre teama lui de dinozaurii de luptă, despre puterea zdrobitoare a turmei de xinli, urmată de valurile cu gheare și colți ale urzilor.

— N-ai spus nimic în legătură cu Nimir. De ce? A întrebat ea, după ce terminase.

— Nici relativ la tine n-am vorbit. Am vorbit doar despre lucruri familiare. Nu cunosc armele sau puterile pe care le stăpânești voi doi. Oricum, în final, va rămâne doar unul. Iar ceilalți – urzii și xinlii, Lantlu și Regor, Huon, chiar și persoana mea – sunt mărunțișuri, lucruri neglijabile. Rezultatul luptei depinde de voi.

— Așa e, a încuviințat din cap Femeia-șarpe. Tare aș vrea să știu ce-a luat Nimir din peșteră! Sper să fi găsit un anumit lucru, a spus ea, cu malițiozitate. Iar dacă l-a luat, să-l folosească l-ar da trupul pe care și-l dorește. Dar s-ar putea să nu-i placă Cât despre ceilalți Nu mă tem nici de xinli, nici de urzi. Vestitorii mei înaripați se vor descurca Restul

lucrurilor însă nu-i chiar atât de neglijabil pe cât crezi De fapt, ai dreptate. Problema se va rezolva între mine și Nimir. S-a cufundat în una dintre tăcerile ei obișnuite, privindu-l. Apoi a continuat: în celelalte privințe Oare Natura nu face continuu experiențe cu formele de viață?

Câte modele n-a scos la iveală, mai monstruoase chiar decât cele pe care le-ai văzut, și le-a dat viață, cu cinism, cum ne-ai acuzat pe noi? Câte forme dezgustătoare, rapace, n-a obținut Natura în laboratorul ei? De ce nu i-am urma exemplul noi, care suntem parte a ei? Cât despre Vechea Rasă și ce-a devenit dacă salvezi viața cuiva sau îl vindeci, devii responsabil de ce va face? Dacă ucide sau torturează, ești tu criminalul și călăul? Strămoșii mei au eliberat acest popor de moarte, cu anumite condiții. Dacă nu le-ar fi impus, ținând seama de rata natalității oamenilor, aceștia n-ar mai fi încăput pe tot globul l-am vindecat de moarte și de boli. Le-am pus la dispoziție o mare înțelepciune. E vina noastră că nu s-au dovedit demni de ea?

— Și ați construit în jur o barieră, ca să nu-și folosească știința! A zis Graydon. Oamenii se dezvoltă înfruntând obstacole, nu fiind cocoloșiți!

— Dar bariera nu era un obstacol? A întrebat, subtil, Mama. Dacă ar fi dorit, n-ar fi fost în stare să treacă de ea? N-a avut replică.

— Am lămurit, totuși, o problemă, a zis Femeia-șarpe. Dacă-l voi învinge pe Nimir, voi distruge urzii și voi lăsa numai puțini din Vechea Rasă. Erorile trebuie înlăturate. Așa cum, în timp, și natura le înlătură pe-ale ei. Cloaca trebuie curățată S-a uitat în oglindă, și-a mângâiat părul, apoi a lăsat-o jos. Criza se apropie. Poate se va declanșa chiar în noaptea asta. Lantlu a apărut în oraș acum câteva ore. Ciudat de stăpân pe sine, mai arogant ca oricând. Bravează? Nu cred Are informații despre ceea ce mai coace Nimir Să vedem Dacă aș ști ce-a luat Nimir din peșteră am încercat să văd, dar n-am reușit, mă împiedică a găsit ceva mă întreb dacă să îndrăznesc.

S-a aplecat și i-a pus mâna pe frunte. Graydon a simțit amețeala iute, ce-l arunca dincolo de lac. Se afla în peștera roșie a Umbrei! Ce se întâmpla acolo? Lumina ruginie devenise densă, impenetrabilă Se închidea în jurul lui, ca o cortină de oțel Nu putea să vadă.

S-a trezit înapoi, lângă Mama-Șarpe. A ridicat din umeri.

— Am aflat, a spus ea. Ți-am trimis privirea, împreună cu a mea, în speranța că Umbra te va lăsa să pătrunzi acolo unde eu nu reușesc. Dar n-ai văzut mai mult decât mine îmi pare rău că nu poți merge la Sărbătoarea Făuritorilor-de-Vise, copile! Pot să-ți trimit vederea, dar nu suficient ca să observi totul. Ar însemna o încercare prea grea pentru tine. Un pic, n-o să-ți strice. Dar mai mult.

După aceea l-a lăsat să plece. S-a îndepărtat cu conștiința încărcată, însă hotărât să nu-și schimbe decizia.

Abia ajunsese în camera lui când i-a venit o idee: Kon!

Asta era soluția! De la lupta cu Lantlu, Omul-păianjen părea să-l aibă la fel de aproape de suflet, așa cum îl avusese de trup în timpul cât îl ținuse subsuoară și se cățăraseră pe peretele stâncos. De câte ori trecea pe lângă el, clănțănea afectuos și-l bătea pe umăr. O să reușească să-l determine pe Kon să se cațăre cu el pe pereții scoicii uriașe și să găsească un loc de unde să privească, fără să fie văzut? Cum naiba să-l convingă, dacă nu-i cunoștea limba? S-a tot gândit, apoi a izbucnit în râs. Ideea părea bună. Merita s-o încerce.

Luna plină răsărea peste bariera culmilor la trei ore după apusul soarelui. Adică după apusul din Yu-Atlanchi, pentru că, din cauza munților, acolo se lăsa întunericul când afară doar se însera. Sărbătoarea Făuritorilor-de-Vise nu începea până când luna nu lumina complet amfiteatrul din scoică. Aflase de la Suarra. Acum, întunericul se lăsa în cupa Țării Ascunse Trebuia să acționeze repede.

A cinat cu Suarra și cu ceilalți prieteni. Fata i-a spus că Mama dorea să fie asistată de ea în acea noapte. A presupus că Femeia-șarpe nu intenționa să piardă nimic din cele ce urmau să se petreacă la serbare, iar Suarra avea anumite sarcini privind această supraveghere. Spre ușurarea lui, fata nu i-a cerut s-o însoțească. I-a zis că-i obosit, că o să-și ia câteva cărți ilustrate din bibliotecă, că o să le răsfoiască și apoi o să se culce. Bunăvoința ei l-a făcut să se simtă vinovat, dar nu i-a zdruncinat hotărârea. A întrebat, ca din întâmplare, unde locuia Kon. Suarra i-a răspuns că obișnuia să stea în camera tronului, când nu hoinărea cu Huon.

După ce a plecat Suarra, a tulit-o spre sala tronului. L-a găsit pe Kon așezat, dintre toate locurile posibile, tocmai pe scaunul Stăpânului Nebuniei. Luând acest fapt ca un semn bun, Graydon a rânjit satisfăcut. S-a așezat alături și a scos un baton de vopsea roșie și o bucată de mătase albă. Kon a clănțănit, curios. Graydon a trasat pe pânză conturul

amfiteatrului, iar Omul-păianjen a aprobat din cap. Graydon a indicat intrarea, apoi a îndreptat degetul spre el însuși. Kon a scuturat cu vigoare din cap. Graydon a desenat spatele scoicii, așa cum bănuia că arată, și imaginea lui, cățărându-se. Kon a privit imaginea cu atenție, i-a luat batonul și a trasat conturul a ceea ce, evident, reprezenta realitatea. L-a făcut curbat în afară, nu neted, așa cum arăta în imaginea lui Graydon, a acoperit suprafața cu șanțuri ce urmau curba, apoi, cu o strâmbătură ce semăna a rânjel, a schițat o siluetă ce-l reprezenta pe el cu Graydon sub braț. L-a bătut pe bărbat pe spate și a izbucnit într-un șir de sunete, de parcă ar fi râs.

Kon îi comunicase limpede, ca prin intermediul cuvintelor: „Singura cale de a ajunge acolo e să te car eu, și să mă ia naiba dacă nu pot s-o fac!”

Exact ce voia!

L-a bătut pe Omul-păianjen pe umăr, i-a arătat schița și a dat din cap aprobator. Rânjetul a dispărut de pe figura lui Kon. Părea surprins, dezorientat. A clănțănit, înfricoșat, avertizându-l. Kon îi făcea, fără îndoială, greutate, a reflectat Graydon, supărat, dar a ținut degetul pe schiță, cu încăpățănare. Simțea că Țesătorul are o idee. A luat batonul, a desenat imaginea lui Lantlu, ușor de recunoscut, din cauza unui pumn înfipt în nasul acestuia, apoi l-a reprezentat pe Graydon, țintind cu pușca spre fața lui Lantlu. Graydon a scuturat din cap. Omul-păianjen s-a arătat uimit.

Următoarea imagine îl înfățișa pe Kon coborând pe peretele Templului, ținându-l pe Graydon le un picior, cu capul în jos.

Acesta a clătinat din cap, vesel. Dacă clănțăniturile puteau însemna înjurături, atunci Kon înjura. A adăugat alt desen, în care apărea strecurându-se printre ramurile copacilor, cu Graydon atârând tot de un picior în urma lui. Graydon l-a bătut pe umăr, încuviințând din cap, în semn de acceptare totală. Kon a înjurat din nou, a rămas o clipă pe gânduri, apoi s-a desenat pe el însuși lovindu-l pe Lantlu în țeastă cu patru bare. Graydon a ridicat din umeri, indiferent. Kon a scos un clănțănit disperat, apoi a capitulat.

A ieșit din camera tronului, făcându-i semn lui Graydon să-l urmeze. L-a condus într-un balcon de la capătul coridorului și Graydon a privit în afară. Adâncitura în care se afla Yu-Atlanchi era inundată de întuneric, soarele fiind dincolo de barieră. A văzut lumini, ca niște șiruri de licurici, îndreptându-se spre amfiteatrul scoicii. A simțit o atingere pe braț. Kon stătea în spatele lui, purtând doi drugi ci capete de buzdugan. Fără să scoată un sunet, Omul-păianjen l-a luat sub braț, s-a strecurat dincolo de marginea balconului și a alunecat în jos, pe suprafața Templului. Graydon a remarcat, amuzat, că Țesătorul nu-l ținea cu capul în jos, așa cum îl amenințase.

S-au oprit la capătul treptelor ce duceau spre pajiște. Au traversat-o prudenți și au poposit la marginea șirului de copaci. Apoi, Kon l-a înhățat iarăși, dar nu pentru a se furișa printre ramuri. Omul-păianjen trecea de la un trunchi la altul.

S-a auzit un murmur de voci, ce devenea tot mai puternic. Licuricii s-au transformat în făclii. Lumini șterse, încremenite, ca niște raze de lună înghețate. La licărirea lor se zăreau vag nobilii din Yu-Atlanchi, bărbați și femei, care se scurgeau prin intrarea strâmtă către scoica enormă. Ici-colo, câte o litieră împodobită cu bijuterii. Făcliile aveau o strălucire fantomatică, fără incandescență, intensificată de bezna din jur.

Kon a făcut un ocol și s-a strecurat în tăcere printre arbori, spre spatele scoicii. l-a dat cei doi drugi lui Graydon, l-a prins bine și a început să se cațăre, agățându-se de adânciturile pe care le reprezentase în desen, dar pe care Graydon nu le vedea, din cauza întunericului. Au ajuns în vârf.

Acolo se afla un parapet lat. Kon a trecut de el, l-a așezat pe Graydon pe acesta, cu un bufnet, și a dispărut. S-a întors curând, l-a apucat și s-a cufundat în bezna din jur. Graydon gâfâia. Goana lor s-a oprit atât de brusc, încât i-au clănțănit dinții. Erau înconjurați de o luminozitate difuză, sclipirea stelelor reflectată de zidul opalin, ce se înălța în spatele și deasupra lor. Kon alunecase de-a lungul unui jgheab. Se întreba cum va reuși Omul-păianjen să se strecoare înapoi, cu el sub braț.

A privit în jur. Se aflau pe rândul de sus al băncilor de piatră. În fața scaunelor, era un parapet înalt de trei picioare. A auzit, în apropiere, zgomote, șoapte, râsete.

Kon l-a apucat de umăr, l-a tras de pe scaun și l-a împins spre balustradă. S-au ghemuit după ea.

Peste munții din Vest a apărut o sclipire argintie. La început, slabă, apoi, mai puternică. Șoaptele de sub el au încetat. Argintul s-a scurs printre două culmi, transformându-se într-un șuvoi de foc argintiu.

O voce bărbătească, de bariton, a început un imn. l s-a răspuns cu strofă și antistrofă de mulțimea nevăzută.

Pe măsură ce cântul se înălța, se înălța și luna.

Scoica uriașă a sclipit în spatele lui, mai întâi în scânteieri fugare, apoi după ritmul cântecului. Devenea tot mai luminoasă, pe măsură ce luna se smulgea din degetele de piatră ale culmilor.

Sărbătoarea Făuritorilor-de-Vise începuse.

Imnul s-a terminat. Lumina lunii pline umpluse amfiteatrul și cădea pe zidurile concoidale. Strălucirea lor s-a redus, scoica devenind de-un opal luminos. Din punctele înstelate, albastre, și din petele ca niște păuni izvorau raze. Se întâlneau, se întrețeseau în centrul amfiteatrului, formând o pânză ce se întindea dintr-o parte în cealaltă. Treptat, țesătura urzită din raze s-a îndesit. Pe ea se zăreau siluetele capetelor de nobili aflați cu multe rânduri mai jos.

A început alt cânt. Un punct de lumină argintie s-a ivit în zidul din fața lui, sus, aproape de deschiderea valvelor ca de scoică în care se afla intrarea. S-a extins, alcătuiind o lună mică, o replică a astrului ce luneca pe cer. Imediat, lângă ea au sclipit blând încă trei. Razele lor au curs, au atins pânza luminoasă, s-au întins pe ea. Pânza devenise o perdea transparentă, dar materială.

Brusc, prin perdea s-a văzut o lună mai mare, în partea opusă a scoicii, în semiîntunerice, acolo unde nu ajunsese încă lumina lunii. În discul lucitor se afla capul unei femei din Vechea Rasă. Aureolată de nimbul argintiu, figura ei iradia, cu adevărat, o frumusețe nepământească. Ținea ochii închiși; părea că doarme.

O Făuritoare-de-Vise!

Stătea într-o nișă largă sau alcov, dar Graydon nu-și dădea seama unde se găsea acesta. Trupul nu i se vedea. Sfera din spatele capului fermecător s-a clătinat, s-a mișcat, apoi s-a oprit. Făuritoarea-de-Vise se topea în luminozitate, devenea ceață. Cântul s-a înălțat într-un sunet prelung, după care a încetat.

Din sferă a țâșnit ceva. Ceva fără formă, ce putea fi detectat printr-un alt simț decât văzul. A lovit pânza. Sub impact, cortina s-a zguduit. Brusc, n-au mai existat nici pânză, nici perdea țesută din raze! Graydon privea în spațiul cosmic, în vidul de dincolo de univers. A văzut lucrul fără formă gonind prin vid cu o viteză de mii de ori mai mare decât a luminii și l-a recunoscut ca fiind un gând al Făuritoarei-de-Vise. În timp ce-l urmărea, a simțit în creier ceva ca un deget ce scotocea, rece, din cauza frigului din spațiul în care se mișca lucrul acela care se îndrepta spre infinituri insondabile.

Apoi s-a oprit, a devenit o nebuloasă uriașă, spiralată, ca voalul de stele al Andromedei. Nebuloasa s-a îndreptat spre el cu o viteză uluitoare. O roată cosmică zimțată, alcătuită din sori, ce amenința să-l nimicească.

S-a desfăcut în stelele componente, ca niște sfere uriașe, incandescente, de toate culorile. Unul dintre sori s-a apropiat rostogolindu-se – o sferă imensă din safir topit. Lângă el s-a ivit o planetă, un copil pitic al acelei luminozități. Soarele a dispărut, iar planeta s-a apropiat.

O lume a flăcărilor. Privea într-o junglă de flăcări, prin care alergau siluete monstruoase din foc. Păduri de flăcări, prin care zburau păsări cu pene din foc de smaralde, rubine și diamante. Oceane de bijuterii topite, prin stropii cărora înotau leviatani din foc.

Apoi, lumea de foc și soarele de safir s-au întors printre ceilalți aștri.

Prin vid veneau, râzând, oameni gigantici, ca niște zei. S-au oprit și au cules sorii ce se roteau, pasându-i unul altuia, l-au aruncat în spațiul cosmic, pe unde au pășit, lăsând în urma lor dăre, ca niște comete, apoi s-au ciocnit și s-au zdrobit în furtuni de meteori scânteietori, în cascade de pulbere strălucitoare de stele.

Zei care râdeau au trecut de locul în care fusese grădina de stele, pe care o nimiciseră. Un moment, în fața ochilor lui Graydon a rămas doar vidul.

Apoi a apărut din nou perdeaua țesută din raze.

Fusese o iluzie? Realitate? Ceea ce privise nu semăna cu un film bidimensional proiectat pe un ecran bizar. Fusese în trei dimensiuni – de un realism ce egala totul din jur. Gândurile Făuritoarei-de-Vise creaseră universul acela straniu? Iar zeii jucăuși se născuseră din aceeași imaginație? Sau reprezentau o altă realitate și trecuseră cu adevărat prin galaxia aceea, oprindu-se atât cât s-o distrugă, apoi plecaseră nepăsători?

Dintre nobili a răzbătut un murmur, apoi aplauze anemice. Sfera din spatele capului Făuritoarei-de-Vise a scăzut în intensitate. Când a reapărut, conținea capul unui bărbat, cu ochii închiși, ca și femeia.

Din nou, țâșnirea gândului. Pânza de raze s-a zguduit sub izbitură. Graydon vedea un deșert. Nisipul a început să spumege, să crească. În spațiul liber a apărut un oraș, dar nu unul pământesc. Construcții vaste, cu o arhitectură

străină, necunoscută omului! Populate de himere Hidoşenia lor i-a izbit privirea, ca un pumn. A închis ochii. Când i-a deschis, oraşul se prăbuşea. În locul lui se întindea un peisaj luminat de doi sori – unul de culoarea şofranului, celălalt verde – care se roteau ameţitor unu! În jurul celuilalt. Sub lumina lor amestecată, creşteau copaci în formă de hidre şi polipi, cu ramuri carnoase, ce se crispau ca nişte reptile. De ei atârnav florile mari, de-o frumuseţe uluitoare. Corolele s-au deschis, iar din ele au sărit făpturi amorfe, care se luptau printre plantele îngrozitoare, ca nişte demoni obsceni. Se torturau, se împerecheau.

A închis ochii, scârbit. Un val de aplauze l-a atenţionat că Făuritorul-de-Vise terminase. A simţit o ură profundă pentru oamenii care se puteau delecta în faţa unor asemenea orori.

Şi tot aşa, Făuritor-de-Vise după Făuritor-de-Vise, vis după vis Pe unele, Graydon le-a urmărit fascinat, incapabil să-şi ia ochii de la ele. Altele l-au făcut să se adăpostească, tremurând, în braţele Omului-păianjen, cu sufletul bolnav. Câteva au fost de-o frumuseţe inimaginabilă, cu lumi de djini fugiţi din O mie şi una de nopţi. O lume din culori, nepopulată, culori ce alcătuiau simfonii măreţe, peisaje uriaşe de armonii. Acestea nu s-au bucurat de prea multe aplauze de la bărbaţii şi femeile al căror cânt reprezenta un interludiu între vise. Erau încântaţi, în schimb, de măceluri şi cruzimi, de lucruri diabolice, împerecheri monstruoase, fantezii hidoase, faţă de care Infernul lui Dante părea un paradis.

A auzit un şuier puternic, acoperit de vocea lui Lantlu, arogantă, vibrând de-o anticipare plină de lăcomie.

În sfera de argint apăruse capul unei femei. Frumuseţea figurii ei era viciată, depreciată subtil, ca şi cum în vene i-ar fi curs putreziciune. În timp ce figura se topea în conturul ceţos al discului, a avut impresia că vede cum i se întredeschid pleoapele o clipă, descoperind ochi de-un violet intens, adevărate fântâni ale răului. Trimesese un mesaj scurt către locul în care se umfla în pene Lantlu. Apoi s-au închis. Pentru prima dată, în amfiteatru s-a aşternut o tăcere mormântală. O tăcere plină de aşteptare. De încordare. De speranţă.

Perdeaua s-a zguduit, izbită de gândul fulgerător al femeii. Dar pânza n-a dispărut, ca până atunci. Pe ţesătură s-a întins o pată. O peliculă care se lăţea, într-o nuanţă schimbătoare. Ca petrolul ce se împrăştie pe suprafaţa unui bazin limpede. Pelicula a devenit dintr-o dată mai densă, viteza de schimbare a culorilor, mai rapidă.

Prin stratul acela au început să răzbată umbre întunecate. Una după alta, alăturându-se, aşezându-se la marginea pânzei de raze. Au umplut-o repede, venind din toate părţile, grămădindu-se, îndesându-se, căpătând formă.

Nu numai formă, ci şi substanţă!

Graydon se prinsese de balustrada de piatră. Pe pânză se afla silueta unui bărbat, un gigant de zece picioare, tenebros, construit din culori amestecate. Nu mai era umbră, ci ceva material.

Peste marginea amfiteatrului s-a aşternut o rază lată, de un roşu-aprins. Venea din direcţia peşterilor. A atins silueta sumbră, a acoperit-o, schimbându-i culoarea în ruginiu-închis.

Raza roşie o hrănea, îi dădea materie. Prin fasciculul de raze curgea un şuvoi de atomi negri. Forma îi sugera. Nu mai era neguroasă.

Avea trup, fără trăsături. Un trup ținut pe pânză de puterea razei roşii.

Iar în siajul atomilor negri venea Umbra!

Se mişca încet. Plutea în fascicul precăută, nesigură de înaintarea ei. Se târa, cu capul fără figură întins, cu ochii nevăzuţi îndreptaţi asupra ţintei. A parcurs ultimii yarzi până la silueta atârnată cu un salt uşor. În locul în care fusese suspendat trupul negru s-a produs o învârtjire ceţoasă, iar din corpusculii stacojii a ţâşnit o negură spumegândă.

Ceva ce semăna cu izbucnirea unei incandescenţe albe, orbitoare, a atins negura spumegândă. A fost înghiţită de aceasta. Lui Graydon i s-a părut că venea din direcţia opusă razei roşii. Dinspre Templu.

Ceaţa s-a condensat şi a dispărut. Trupul s-a chinuit să respire, apoi s-a târât pe pânză, spre sol.

Nu mai era trup de om, ci ceva chircit, deformat.

Ceva ce arăta ca o broască mare iar pe umerii ei, capul lui Nimir!

Graydon a avut impresia că aude râsetul Femeii-şarpe.

Ochii de un albastru-deschis ai lui Nimir erau vii, triumfători. Figura luciferică radia. Şi-a strigat triumful în tăcerea mormântală a celor care-l priveau. A sărit, grotesc, pe picioarele-i scurte, urlând în limba dispărută a Stăpânilor bucuria şi provocarea lui.

Raza roşie a pălit. O vâlvătaie de lumină stacojie a apărut pe cer, dincolo de lac.

Silueta hidoasă, care ȋopăia, a devenit rigidă. Figura ei de ȋnger prăbușit a privit pălălaia, apoi, ochii i s-au ȋndreptat spre propriul său trup. Cu nervii ȋntinși la maximum, Graydon a văzut transformarea nedumeririi ȋntr-o adevărată furie demonică: ochii ei luceau ca flăcările albastre ale ladului, iar gura devenise un pătrat deschis, din care curgeau bale. O figură ce se metamorfozase ȋn masca Gorgonei.

ȋncet, Nimir a săgetat-o cu privirea pe acea Făuritoare-de-Vise, care fusese unealta lui și a lui Lantlu și care stătea, trează, ȋn nișa din sfera argintie.

Brațele monstruoase ale lui Nimir s-au ȋntins, iar el a făcut un salt imens spre femeie. Aceasta a țipat, s-a cutremurat și a căzut din alcov pe podeaua amfiteatrului, la mare distanță de locul ȋn care stătuse. O moviliță albă, care a tresărit o dată, apoi a rămas nemișcată.

Ochii lui Nimir s-au ațintit lent asupra scaunelor goale din ce ȋn ce mai aproape de locul ȋn care se afla Graydon

23. CAPTURAREA SUARREI.

Graydon s-a trântit ȋn spatele parapetului, s-a ascuns, acoperindu-și fața cu mâinile, cuprins de o teamă pe care n-o cunoscuse niciodată. Nici măcar ȋn peștera roșie. A așteptat, cu inima oprită, să audă pașii ȋopăitori venind spre el să-l prindă.

Și-a ridicat mâna, cercetând cu privirea pietrele purpurii de pe brățara Femeii-șarpe. Sclipirea lor l-a liniștit. l-a alungat din minte orice altceva ȋn afara imaginii Mamei. S-a agățat de ea, disperat, ca un alpinist care, ȋn timp ce se prăbușește ȋn prăpastie, se prinde de o rădăcină nimerită ȋn cale. Și-a umplut mintea cu imaginea ei, și-a astupat urechile, s-a concentrat asupra acelei viziuni.

N-a știut cât a stat așa Și-a revenit, simțind bătaia pe umăr a lui Kon. A ridicat capul și s-a uitat ȋn jur tremurând, bolnav.

Se afla ȋn semiȋntuneric. Luna trecuse de zenit și ȋncepuse să coboare. Razele ei nu mai străluceau reflectate ȋn scoica din spatele lui. Sclipirea de opal se diminuase, pânza de raze dispăruse.

Amfiteatrul era pustiu.

După un timp, Graydon și-a stăpânit slăbiciunea și a coborât, ȋmpreună cu Omul-păianjen, la adăpostul umbrei, prin spațiile largi dintre scaune, până pe sol. S-au strecurat, fără să-i oprească nimeni, printre valvele ȋntrării, apoi pe sub ramurile copacilor.

Au ajuns la Templu Kon l-a urcat ȋn balconul din care plecaseră, și, de-acolo, au privit orașul.

Strălucea de lumină, era ȋn fierbere, zgomotos!

A ezitat, neștiind ce să facă. ȋn acel moment a intrat ȋn cameră Regor, conducând un grup de emeri, ȋnarmați cu arcuri și lănci. Avea o figură mănioasă și, fără să-i spună o vorbă, i-a plasat pe ȋndieni la ȋntrare. A clănțănit spre Kon, cu care a purtat o discuție rapidă. Regor a dat câteva ordine, iar Omul-păianjen l-a privit melancolic, ca de obicei, și s-a strecurat afară.

— Vino, a zis Regor, Mama vrea să te vadă!

Graydon a ȋnțeles brusc. Dacă n-ar fi fost atât de tulburat, ar fi pus o mulțime de ȋntrebări. Dar, ȋn starea ȋn care se afla, l-a urmat pe Regor fără să scoată o vorbă. Coridorul gemea de ȋndieni. Printre ei, se afla o mână de nobili. A recunoscut câțiva dintre membrii Asociației, supraviețuitori ai trupelor lui Huon. L-au salutat, cu milă ȋn priviri.

— Regor, a ȋndrăznit el să ȋntrebe, s-a ȋntâmpnat ceva rău?

Uriașul a mormăit cuvinte ininteligibile, a clătinat din cap și a continuat să meargă, grăbit. Graydon s-a ținut după el, luptând ȋmpotriva unei groaze crescânde. Urcau spre partea superioară a Templului, și nu spre camera ȋn care ȋl primea, ȋn mod obișnuit, Mama.

Peste tot, plutoane de emeri, conduse de nobili. Unii dintre aceștia purtau ȋncă verdele lui Lantlu dezertărilor din tabăra stăpânului dinozaurilor păreau mai importante decât presupusese Regor Printre dezertori, o mulțime de femei, ȋnarmate ca și bărbații, cu săbii scurte, lănci și scuturi mici, rotunde, gata de apărare fiecare știind exact ce are de făcut o disciplină perfectă.

De fapt, nu-i păsa de ei, trăgea deliberat de timp și privea disperat ȋn jur, pentru a-și stăpâni o teamă pe care nu ȋndrăznea s-o exprime ȋn cuvinte. N-a mai rezistat. Trebuia să știe!

— Regor e vorba de Suarra?

Gigantul și-a pus brațul pe umerii lui.

— Au luat-o! E în mâinile lui Lantlu!

Graydon s-a oprit brusc. Sângele îi înghețase în vene.

— Cum a capturat-o? Era cu Mama! N-avea cum să ajungă la ea!

— S-a întâmplat în timpul zăpăcelii de la sfârșitul Sărbătorii Ladhophaxi Huon și cu mine ne întorseserăm de-o oră. Indienii veniseră în masă Au sosit de cinci ori mai mulți din Vechea Rasă decât crezusem, jurând cu toții credință Mamei și cerând să fie primiți de ea, conform drepturilor străvechi Aveam multe de făcut Cineva mi-a spus că Suarra te -a căutat. Negăsindu-te, a vrut să-l întrebe pe Kon ce știe despre tine. Atunci i-ai trimis un mesaj.

Graydon a izbucnit:

— Eu? Doamne, nu! Cum puteam să-i transmit un mesaj? Am fost la sărbătoarea aia blestemată! L-am obligat pe Kon să mă ducă! Abia ne întorseserăm, când ai apărut

— Așa e, băiete! A spus Regor, ridicând din umeri, neajutorat. Dar acum suntem la o oră după miezul nopții, iar serbarea s-a terminat cu o oră înainte de miezul nopții! Ce s-a întâmplat în astea două ore?

Graydon simțea că înnebunește. Să fi stat ghemuit în spatele parapetului două ore? Imposibil! Dar, chiar dacă așa ar fi stat lucrurile.

I-a dat uriașului un pumn în piept, de l-a zguduit.

— Regor! A strigat mânios. Îndrăznești să susții că am vreun amestec?

— Nu fii prost, băiete, a răspuns Regor, fără să se supere. Bineînțeles că știu că n-ai trimis mesajul. Dar, dacă ai fi fost aici, Suarra n-ar fi căzut în capcană. După cum e limpede că acela care a înșelat-o știa unde ești. De unde știa? De ce n-a încercat să te prindă și pe tine, la întoarcere? Poate că Mama cunoaște răspunsul la toate astea e furioasă cea pe care o iubește să fie furată de sub ochii ei.

S-a oprit acolo unde coridorul se termina într-un contrafort rotunjit, din zid. L-a atins și s-a deschis o ușă prin care se vedea un puț strâmt, circular, cu pereți din metal lustruit, chihlimbariu. Regor a pășit înainte, trăgându-l pe Graydon după el. Când ușa s-a închis, acesta a avut senzația unui zbor rapid. Au ieșit pe acoperișul Templului, sub stele. Graydon a zărit sclipirea inelelor Femeii-șarpe, i-a auzit vocea vibrând de teamă, dar fără reproș sau mânie.

— Vino aici, Graydon! Regor, du-te și adu-i îmbrăcămintea unuia dintre cei care l-au părăsit pe Lantlu. O pelerină verde și un fileu de culoarea smaraldului. Să nu zăbovești!

— Nu ești prea aspră cu băiatul, Mamă? A mormăit Regor.

— Vorbești prostii! Dacă trebuie blamat cineva, eu sunt aceea! Hai, rezolvă mai repede treaba!

După ce uriașul a plecat, l-a tras pe Graydon lângă ea, i-a prins fața în mâinile-i mici și l-a sărutat.

— Chiar de-aș fi vrut să te cert, copile, n-aș fi în stare, văzând că sufletul tău e plin de reproșuri și chin Vina-i a mea! Dacă n-aș fi cedat tentației și l-aș fi lăsat pe Nimir să ia forma țesută pe pânză, în loc s-o deformezi, nu mi-ar fi răspuns loviturii răpind-o pe Suarra Am vrut să-i zdruncin voința, să-l slăbesc de la început dar de ce mă justific? A fost doar vanitatea mea feminină Am vrut să-i arăt ce putere am. Și l-am provocat să treacă la represalii. N-a întârziat Vina-i a mea Să nu mai discutăm.

În mintea lui Graydon a apărut un gând. Un gând atât de cumplit, încât abia a reușit să-l formuleze, să-l exprime:

— Mamă, a zis el, știi că, nesupunându-mă, m-am dus la serbare. Când Nimir s-a transformat, iar Făuritoarea-de -Vise cea rea s-a prăbușit și a murit, privirea lui a cercetat scaunele, de parcă ar fi căutat pe cineva anume. Cred că bănuia că-s acolo. Mi-am trimis gândurile spre tine, ascunzându-mă de el în tine. Dar Regor mi-a spus că au trecut două ore, timp despre care nu știu nimic. În acest interval, deși Kon a fost cu mine și nu m-am mișcat din loc, Nimir mi-a furat gândurile și mi-a folosit mintea, printr-un vicleșug infernal, ca s-o atragă pe Suarra afară din Templu Acum o săptămână aș li crezut că o asemenea idee e un semn de nebunie. Dar, după cele văzute la sărbătoare, nu mai gândesc astfel

— Nu cred să fi știut că ești acolo, a spus Mama, cu ochii întunecați, în timp ce-l privea.

— A știut! A susținut Graydon, convins, cuprins de idei îngrozitoare. M-a simțit și m-a lăsat acolo, de parcă aș fi fost o pasăre pe o ramură unsă cu clei, până i-a îndeplinit planul. Nu mi-a făcut nici un rău pe drumul de întoarcere, pentru că asta s-a întâmplat după capturarea Suarrei. Cred că Nimir vrea s-o schimbe pe Suarra cu mine. Îmi vrea trupul. El are acum ceea ce i-ai dat, deci îi trebuie corpul meu. Știe că nu i l-aș oferi, dacă m-ar amenința cu moartea

sau tortura. Dar, ca s-o salvez pe Suarra e sigur că voi fi de acord Așa că m-a făcut neputincios, a capturat-o pe Suarra și se va oferi s-o înapoieze în schimbul a ceea ce vrea de la mine.

— Și dacă îți face o asemenea propunere vei accepta? A întrebat Femeia-șarpe, privindu-l pătrunzător, cu ochii ei purpurii.

— Da, a răspuns Graydon și, cu toate că a simțit iar oroarea trăită în fața Umbrei, știa că spusese adevărul.

— Atunci de ce te-a lăsat să vii înapoi? Dacă ai dreptate, de ce nu te-a capturat în timpul întoarcerii spre templu, când Suarra se găsea deja în mâinile lui?

— Răspunsul e simplu, a zâmbit Graydon, crispat. Știa că aș fi luptat. Se temea ca nu cumva trupul pe care-l dorește să fie rănit, chiar distrus L-am auzit pe Nimir exprimându-și părerea în privința asta. De ce să riște, dacă mă poate face să mă duc la el de bunăvoie, nevătămat?

Unul dintre brațele de copil ale Mamei l-a cuprins pe după gât și i-a tras capul pe umărul ei.

— Cât de departe ai ajuns, copii ai maimuțelor cenușii! A șoptit Mama. Dacă ăsta-i adevărul, nu-ți pot oferi prea mult sprijin Dar la fel de adevărat este și faptul că Nimir va trebui să se gândească bine, înainte de a renunța la trupul pe care-l are Mecanismul care producea razele ce-l hrăneau a fost distrus. Am trimis prin fascicul o putere care l-a anihilat. Deci Nimir nu-și mai poate construi un înveliș prin această metodă, chiar dacă va reuși să-l lepede pe cel pe care-l poartă. Ar redeveni o umbră, o inteligență fără corp. Atunci ar putea intra în tine, dacă-i vei deschide porțile Dar, oare, va risca? Nu acum, când sunt gata să lovesc Dacă ar fi sigur că poate intra în tine, da. Dar n-are cum să fie sigur Dacă intenționează să facă un asemenea târg, te va ține lângă el până când se termină lupta dintre noi. Iar dacă va câștiga, va pătrunde în trupul tău puternic, curat. Numai să fie în stare!

— Raționamentul tău e eronat, a spus Graydon, rânjind. Dacă te zdrobește, Suarra nu va supraviețui. Și în acest caz, voi aduce trupul meu într-o asemenea stare, încât nu-l va putea ocupa. Așa cum am vrut să fac atunci când m-a ținut în captivitate.

— Eu nu vreau să pieriți, copile, nici tu, nici Suarra, a replicat Mama, cu spirit practic. Oricum, indiferent dacă ai sau nu dreptate, ajungem la același lucru: ești singurul care o poate salva pe Suarra – dacă poate fi salvată. Prin cele hotărâte de mine, îl voi lăsa pe Nimir să facă prima mișcare. Nu văd nimic rău în asta, decât dacă am ataca. În caz că dai greș, vei ajunge cu câteva ore mai devreme în locul de care te temi S-a înălțat pe inelele ei, iar din voce i-au dispărut trilarurile de pasăre. Vei merge de îndată singur în casa lui Lantlu, vei înfrunta odrasla asta a răului și pe Stăpânul întunecat, și o vei lua pe Suarra din mâinile lui. Dacă vei da greș, îți făgăduiesc că nu vei deveni trupul-gazdă al lui Nimir. Pentru că eu, Adana, îl voi rade de pe fața pământului! Împreună cu Yu-Atlanchi și tot ce trăiește în el! Cu riscul că voi dispărea și eu! S-a așezat la loc, agitându-și limba roșie. Ești de acord, Graydon?

— Da, Mamă, a răspuns el, ferm. Dacă în acea anihilare e inclus și Nimir.

— Să n-ai nici o îndoială în această privință, a răspuns ea, sec.

— Atunci, cu cât plec mai repede, cu atât mai bine. De ce întârzie Regor?

— Vine imediat. Privește în jur, Graydon!

Pentru prima oară, a examinat locul în care se afla. Stătea pe o platformă circulară, înălțată mult deasupra Templului. Pe cer, se zăreau stele, iar spre Vest, luna ce cobora. În dreapta, jos, orașul cu luminile care se agitau ca niște licurici intrați în panică. Dincolo de lac, peșterile cu coloși arătau ca niște guri negre* în sclipirea stâncilor sub lună. În stânga, câmpia întunecată.

A remarcat că platforma era un cerc cu diametrul de vreo două sute de picioare, care se termina cu un parapet din metal chihlimbariu. La margine, spre peșteri, se afla unul dintre discurile mari, din cristal, iar cel de-al doilea fusese îndreptat spre oraș. Suporturile de metal în care erau prinse fuseseră deschise. În ele stăteau cutii lungi din cristal, pline cu mercur, ca și sistrul Mamei. Din lăzi ieșeau bare de cristal, conținând câte o flacără purpurie, aidoma stâlpului care distrusese Peștera înțelepciunii Pierdute.

Lângă Femeia-șarpe se afla o mașinărie ciudată, ce semăna cu vasul din care se ridicase stâlpul de lumină violet, dar mult mai mică, în formă de proiector ce putea fi îndreptat în orice direcție. Și aceasta era împănată cu bare de cristal. Mai existau și alte lucruri, a căror utilitate n-o bănuia. Probabil fuseseră în scrinurile misterioase pe care le aduseseră din peșteră. Și, pe cercul platformei, erau risipite cele șapte globuri uriașe din argint.

— Adana în mijlocul arsenalului ei! A conchis Mama, zâmbind pentru prima oară în acea noapte. Dacă ai ști, Graydon, ce arme sunt astea! Îmi doresc să fi distrus tot ce era în peșteră înainte ca Nimir să fi ajuns acolo. Da, în primul rând, raza ce hrănește, pe care strămoșii mei au folosit-o pentru a construi multe făpturi ciudate, pentru necesități sau amuzament dar pe care le-au distrus, după ce și-au îndeplinit scopul. Da, tare mult îmi doresc asta la fel de mult pe cât am sperat, cu puțin timp în urmă, s-o găsească Nimir. Ah, du-te la parapet și întinde mâna dincolo de el!

S-a supus, uimit, simțind dincolo de ghizdul din chihlimbar doar aerul.

— Atenție! A zis Adana, aplecându-se și atingând un baston ce se afla în vasul de lângă ea.

Din balustradă a țâșnit un inel de sclipiri minuscule, atomice, care luminau violet. S-a înălțat o sută de picioare în aer, s-a contractat într-un glob de foc violet și-a dispărut.

— Acum, întinde mâna!

Graydon s-a conformat. Degetele lui au întâlnit materie. A apăsat palma pe ea. Părea să fie ceva cald, sticlos, care sugera impenetrabilitate. Zgomotul orașului încetase. În jur, tăcere mormântală. A împins obstacolul, l-a lovit cu pumnul. Nu vedea nimic, dar acolo era un perete! Femeia-șarpe a atins o manetă. Mâna i-a pătruns în aer atât de abrupt, încât a fost gata să cadă.

— Nici cea mai puternică armă a voastră nu poate trece prin asta, Graydon. Iar Nimir n-are cu ce s-o contracareze. Dacă aș putea extinde zidul în jurul Templului, așa cum am făcut-o în jurul meu, n-aș avea nevoie de gardă. Nu-i nici o magie. Înțelepții voștri cred că materia nu-i decât forță sau energie, dar sub altă formă. Au dreptate. Ceea ce ai văzut, a fost energie transformată brusc în materie. Un anumit fel de materie, una foarte îndărătnică. Regor, ai sosit la timp!

În deschiderea din platformă, prin care veniseră, apăruse uriașul, cu un morman de haine în brațe.

— N-a fost ușor să găsesc ceva care să i se potrivească, a mormăit el.

— Scoate-ți hainele și pune-le pe-astea! I-a spus Mama lui Graydon. Nu te rușina, copile! Amintește-ți că sunt o femeie tare, tare bătrână! A adăugat ea, cu ochii sclipind, observându-i sficiunea. În timp ce te îmbraci, ascultă-mă!

Graydon a început să se dezbrace.

— Pot aduce dezastrul asupra orașului sau doar asupra palatului lui Lantlu. Dar asemenea arme nu fac deosebire între prieteni și dușmani. Suarra ar fi ucisă împreună cu ceilalți. Deocamdată, o asemenea soluție este exclusă. Deocamdată, a repetat ea, transmițându-i, din privire, un mesaj lui Graydon. Nici nu pot trimite trupe s-o elibereze, pentru că, înainte de a ajunge la ea, ar fi mutată pe furiș într-un loc în care n-ar mai găsi-o nimeni. Problema se poate rezolva cu tărie, șiretenie, curaj și iuțelă în gândire – ale unui singur om. Doar un om poate trece neobservat acolo unde nu reușesc mai mulți. Nu poate fi Regor, fiindcă are prea multe semne distinctive pentru o deghizare reușită. Nici Huon, fiindcă nu-i nici șiret, nici plin de idei. N-aș încredința o asemenea sarcină unui Yu-Atlanchian. Tu corespunzi cerințelor, Graydon, deci vei pleca singur. Acesta-i ultimul lucru la care se așteaptă – sau așa sper îți vei lua armele tale.

Graydon, pe jumătate îmbrăcat, a încuviințat din cap.

— Suarra se află în casa lui Lantlu. Nu știu dacă Nimir e acolo. Mi-a întunecat privirea, ca atunci când am încercat să pătrund în vizuina lui. Nu pot zări locul în care-i ținută Suarra. Bezna vălurită mă înșală. Ți-am spus că Nimir e mai șiret decât credeam. Dar îți voi trimite vederea acolo, Graydon, ca să știi unde te duci. Pot face și altceva, să te ajut. Dar despre asta, mai târziu. Apleacă-te spre mine!

Și-a apăsat palma pe fruntea lui, așa cum făcuse când îi trimisese vederea spre peșteră, atunci când îl înhățase Nimir. A avut senzația că plutește de pe acoperiș, că aleargă zorit, depărtându-se de Templu, peste câmpie, oprindu-se ici-colo, să observe câte un semn, până când a ajuns la un palat de turcoază și opal, înconjurat de copaci din care atârnau ciorchini lungi de flori roșii și argintii. Avea ferestre imense, cu canaturi, zăbrele cu metal împletit delicat, ca o broderie, iar în spatele lor, lumină și mișcarea multor oameni. Mai degrabă a simțit lumina și mișcarea, pentru că văzul i-a fost oprit de o ceață lină, întunecată, prin care nu putea privi.

S-a întors cu aceeași viteză, oprindu-se din nou să privească semnele ce reprezentau chei de orientare în labirintul landurilor. S-a trezit, șovăitor, în fața Femeii-șarpe.

— Cunoști drumul! Îl vei ține minte!

Ca și altă dată, nu erau întrebări, ci ordine. Și, ca și atunci, a răspuns:

— Îl cunosc. Voi ține minte.

Și-a dat seama că fiecare pas dintre Templu și palatul lui Lantlu se întipărise în memoria lui, de parcă ar fi străbătut zona de mii de ori.

Mama a luat fileul de smarald și i l-a tras pe frunte, l-a aruncat mantia verde pe umeri, i-a ridicat un fald peste gură, apoi l-a împins puțin, privindu-l cu îndoială.

— Pentru prima oară, copile, îmi pare rău că n-ai frumusețea de care sunt sătulă. Arăți pe jumătate emer, pe jumătate din Vechea Rasă Pe strămoșii mei, de ce te-ai născut cu ochi cenușii, nu albaștri? De ce n-ai păr blond? Asta-i situația Șansa e de partea ta, e zăpăceală mare și nu se așteaptă să fie atacați. Oricum, nu de o singură persoană! Dacă vei da greș, te voi răzbuna, așa cum ți-am promis!

El s-a plecat asupra mâinii întinse și s-a întors să plece.

— Așteaptă!

Femeia-șarpe și-a înălțat trupul și a lansat o chemare ușoară, care semăna cu un ecou slab al trâmbițelor elfice. Graydon a priceput că-i chema pe șerpii înaripați. Vestitorii, invizibili pentru el, puteau fi văzuți de ea. Din umbra îndepărtată s-au auzit băți puternice de aripi. Aerul din jur a început să vibreze, agitat de aripi nevăzute. Adana și-a ridicat brațele, încercând, parcă, să atingă ceva cu ele, privind cu ochi care vedeau ceva acolo unde nimeni altul nu zărea nimic. A scos un tril scăzut, blând. Ciudat, dar din aerul gol, de lângă buzele ei, i-a răspuns un ciripit ca de pasăre. Și-a coborât brațele.

Graydon a simțit aripile în jurul capului său. Ceva i-a atins umărul, s-a înfășurat pe braț, s-a încolăcit în jurul încheieturii, i-a mângâiat obrazul Involuntar, a întins mâna și l-a apucat. Avea formă de șarpe, dar contactul cu el nu l-a făcut să tresară, nu i-a provocat repulsie. Era răcoros, dar nu rece. L-a pipăit. Încolăcirea părea să fie groasă de opt inci, gândea el. L-a uimit că făptura cântărea atât de puțin. A simțit o vibrație rapidă în preajma lui, ca fâlfâitul unui colibri imens. A remarcat faptul că nu-și sprijinise greutatea de el – un motiv în plus să fie liniștit.

L-a mângâiat ca pe un câine. Inelele s-au desfășurat. Fâlfâitul a continuat. Ascultându-l, și-a dat seama că erau două ființe.

— Acum pleacă! A spus Mama. Mergi repede! Cei doi te vor însoți. Nu poți să le vorbești, dar arată exact spre cine vrei să fie ucis, și-l vor omorî. Ai încredere în ei, fiindcă sunt inteligenți. Nu poți înțelege, dar să ai încredere în ei. Du-te.

L-a îndepărtat ușor. Regor a trecut pe lângă el și s-a îndreptat spre marginea acoperișului Templului. S-a oprit, a scos o funie, la capătul căreia era prinsă o ancoră, a agățat-o de cornișă și a lăsat-o să coboare.

— Țasta ți-e drumul, băiete! A zis Regor, răgușit. Mama nu vrea să fii văzut plecând. Hai, dă-i drumul! Ia asta!

L-a vârat un pumnal lung la cingătoare. Graydon, cu pușca atârnată de umăr, a prins funia și s-a strecurat peste parapet. A coborât însoțit de fâlfâitul șerpilor înaripați. A ajuns la capătul funiei, apoi a rămas un moment în întuneric, întrebându-se în ce parte s-o ia.

A simțit atingerea unuia dintre Vestitori, care-l grăbea. Apoi a văzut în minte drumul spre palatul lui Lantlu, ca pe o hartă.

A început să alerge pe cărările pe care le memorase când îl atinsese Femeia-șarpe. Deasupra lui se agitau aripile nevăzute

24. MIREASA OMULUI-ȘOPÂRLĂ.

Era o noapte limpede, luminoasă. A găsit ușor drumul, de parcă picioarele ar fi cunoscut fiecare colț, fiecare cotitură. După un timp, s-a oprit din fugă; Trebuia să-și păstreze puterile pentru ceea ce urma. Și să nu atragă atenția trecătorilor.

Abia când ajunsese aproape de palatul lui Lantlu, a întâlnit pe cineva și a descoperit, astfel, firea ucigașă a pumnalelor înaripate pe care Mama i le desemnase ca însoțitori. Dintr-un câmp acoperit cu tufișuri a apărut o pereche de emeri, cu lănci și făclii în care, în loc de flăcări, se aflau globuri ce sclipeau auriu. În urma lor, o litieră purtată de patru indieni, cu un nobil îmbrăcat în verde. După litieră, alți doi paznici.

Graydon n-avea cum să dea înapoi, să se ascundă în umbră. Ocupantul litierii l-a salutat, făcându-i semn cu mâna. Acoperindu-și fața cu mantia, Graydon, a răspuns scurt la salut și a mers mai departe. Comportamentul său a

fost, se pare, neobișnuit, pentru că nobilul s-a ridicat, a dat un ordin scurt oamenilor și s-a apropiat de el cu sabia scoasă.

Nu rămânea de făcut decât un singur lucru, iar Graydon a arătat spre emeri, apoi s-a năpustit el însuși asupra Yu-Atlanchianului. A evitat lovitura de spadă și, în clipa următoare, l-a prins pe nobil de încheietură, cu mâna dreaptă, iar cu stânga l-a apucat de gât. Nu mai era timp pentru amabilități. A căzut în genunchi.

Apoi l-a aruncat pe dușman la pământ. În urma izbiturii, Yu-Atlanchianul a scăpat sabia, iar Graydon i-a străpuns inima cu pumnalul dăruit de Regor.

Nu îndrăznise să-și folosească arma. S-a aplecat, a luat sabia mortului și s-a întors spre emeri.

Dar aceștia muriseră.

Opt dintre cei zăceau străpunși de ciocurile ascuțite ale șerpilor, înainte de a fi apucat să strige sau să arunce lăncile. Uciși în timpul scurt în care el omorâse un singur om.

S-a uitat la trupurile lor. I se părea incredibil că opt vieți să dispară în câteva secunde. A auzit aripile fluturând deasupra capului și a urmărit cu privirea zgomotul. A văzut în aer, trasate parcă de un deget nevăzut, două linii subțiri, stacojii. S-au scuturat și de pe ele au picurat stropi purpurii.

Șerpii înaripați își curățau ciocurile!

A pornit mai departe, cu sufletul liniștit. Îi dispăruse senzația singurătății și i se părea că-i urmat de-o întreagă armată. Cărarea a pătruns într-un pâlâc de copaci înfloriți. S-a strecurat încet printre trunchiuri, oprindu-se în umbra cea mai deasă. La aproape o sută de yarzi, se afla palatul lui Lantlu. Construcția acoperea aproape un acru. Era octogonală, nu prea înaltă, cu două etaje. Din centru se ridica o cupolă, sclipind a safir și opal, asemănătoare celei luate de Timur Lenk din Damascul jefuit, pentru a împodobi Samarkandul său iubit. În jurul fundației se înălțau turnulețe ornamentate cu bijuterii, ca niște chioșcuri construite de gnomi pentru femeile lor.

Zidurile octogonului erau acoperite cu cărămizi, care scânteiau de parcă ar fi fost lăcuite cu rubine topite, smaralde verzi ca apa, topaze galbene ca soarele în ziduri se deschideau ferestre, dreptunghiulare sau ovale, cu canaturi, zăbrelite cu o împletitură din piatră și metal, delicată ca o broderie. Dedesubt se întindea o alee lată de treizeci de picioare, mozaicată, din pietre lustruite, negre și albe. Pe marginea acesteia, stâlpi zvelți din aur susțineau copertine de mătase. Lumina blândă se scurgea prin perdelele croșetate de la ferestre. Nu exista ușă.

Graydon s-a strecurat spre colțul clădirii. Îl despărțea de alee o pajiște netedă. Nu putea s-o traverseze fără să fie observat de paznici. Nu văzuse niciunul, dar din palat se auzea un murmur confuz. La vreo sută de picioare spre dreapta, arborii înfloriți se apropiau de ziduri. S-a strecurat prin boschete până când a ajuns la limba de verdeață. Croindu-și drum cu grijă spre extremitatea ei, a descoperit că ajunsese la vreo cincizeci de picioare de stâlpi.

Se vedea altă fațadă a palatului. Parterul avea trei ferestre ovale largi, aproape alăturate, prin care răzbătea o lumină mai puternică decât celelalte. De data asta, vocile ajungeau la el distinct. Voci de nobili. Bărbați și femei. Veneau din camera luminată strălucitor. Lângă stâlpi, era o gardă alcătuită din doisprezece indieni, înarmați cu lănci și arcuri.

În timp ce șovăia, întrebându-se ce să facă, a auzit din încăpere un tumult de strigăte și râsete, precum și sunetul unor fluieri interpretând o melodie ciudată, săltărească. Deasupra tuturor, acoperind și zgomotul, și muzica, a răsunat vocea batjocoritoare a lui Lantlu:

— Bine-ai venit, Suarra! Bine-ai venit, mireasă! Hei, voi de colo, aduceți mirele!

A urmat altă furtună de aplauze și râsete.

Graydon a ieșit din umbra protectoare a copacilor și a arătat spre emeri. A auzit șuierul aripilor. A alergat spre palat, pregătindu-și pușca în timpul goanei. Înainte de-a mai face un pas, doi dintre indieni se prăbușiseră. Apoi încă doi. Ceilalți înghețaseră, îngroziți de moartea invizibilă ce-i lovea. Apoi s-au dezlănțuit într-o rapidă mânuire de săbii, mai rapidă decât putea fi văzută în salonul de scrimă al vreunui maestru francez sau italian. Nu parcursese nici jumătate din pajiștea lată de cincizeci de picioare, și paznicii zăceau cu toții la marginea aleii, cu inimile străpunse sau cu gâturile sfârtecate. Precise, cu viteza de impact a gloanțelor de mitralieră, ciocurile în formă de pumnal își atinseseră țintele. Loviseră în tăcere, iar emerii muriseră în tăcere.

A pășit peste un cadavru, îndreptându-se spre fereastră. Nu știa dacă existau alți paznici. Nici nu-i păsa. Ferestrele ovale erau zăbrelite, ca și cele pe care le văzuse prima dată. A încercat-o pe prima, dar n-a reușit s-o miște.

Cea de-a doua s-a deschis ușor. A tras piedica armei, a trecut-o în mâna stângă, iar cu dreapta a dat încet perdeaua la o parte. S-a uitat în cameră.

Privirea i s-a îndreptat spre Suarra. O clipă, n-a văzut nimic altceva.

Stătea pe o estradă, în mijlocul camerei uriașe, lângă un pat acoperit cu flori. Purta o rochie verde, prin care sclipea trupul ei alb. Pe cap, o cunună de flori purpurii. Avea picioarele goale și brațele încrucișate pe piept. La încheieturile mâinilor scânteiau cătușe din aur.

Gura îi fusese rujată, obrații fardați, iar petele de culoare contrastau cu figura ci galbenă, ca de ceară. Semăna cu o păpușă din ceară, fără viață, cu ochii închiși, abia respirând în timp ce Graydon o privea, fata s-a cutremurat, s-a dezechilibrat și s-a prăbușit pe marginea patului.

— Mireasa e tulburată de apropierea mirelui, a zis Lantlu, suav, cu ironia unui prezentator. O atitudine firească, tradițională. Virginitatea ei e în pericol. E rușinată. Dar, în curând ha! Ha! Ha! A râs Lantlu.

Din cameră i-a răspuns un cor de hohote răutăcioase. Suarra și-a plecat capul.

Graydon a văzut roșu în fața ochilor. Se sufoca de furie. S-a stăpânit și s-a uitat prin cameră. În jurul patului, se vedea un cerc de culcușuri joase, iar în ele, o mulțime de Yu-Atlanchieni. După frumusețe, păreau niște îngeri. Dar, de sub masca perfecțiunii, se iveau diavolii cruzimii și ai poftelor cinice. Nici urmă de milă în ochii ațintiți asupra Suarrei.

Lantlu se afla în celălalt capăt al camerei, ridicat într-un cot, mângâind părul unei femei întinse lângă el. Cu o satisfacție ce-i depășise, deocamdată, furia, Graydon i-a observat nasul turtit (cândva perfect) și gura deformată. Semnătura pumnului său A examinat degrabă camera, căutând intrări, paznici.

Exista o singură ușă, cu draperii, ca la ferestre. Nici o gardă. Cel puțin, nu în cameră. Bine Lantlu reprezenta o țintă ușoară Ideal ar fi să intre, să-i tragă un glonț în cap, s-o ia pe Suarra și să fugă înainte ca restul indivizilor să-și revină din surpriza atacului Totuși, nu dorea ca diavolul ăla batjocoritor să scape atât de ieftin Ar fi preferat să aibă la dispoziție, vreo două zile, o cameră de tortură medievală, cu tot echipamentul, dar nu poți avea tot ce dorești La urma urmei, bine că Stăpânul întunecat lipsea. Ah, uitase cea mai bună carte de care dispunea: cei doi Vestitori ai Mamei! Cu ei și cu pușca, putea curăța tot bârlogul diavolesc! Dar unde erau?

Ca și cum ar fi răspuns gândurilor lui, a simțit apăsarea inelelor în fiecare braț. A știut că făpturile se pregăteau să intre în cameră o dată cu el.

S-a uitat din nou spre Suarra, înainte de a sări înăuntru. A văzut ceva ce nu remarcase până atunci: între ea și ușă, cercul de culcușuri se întrerupea, lăsând o trecere largă.

Apoi, perdelele au fost date la o parte, iar pe ușă au intrat două femei-emer, goale, purtând coșuri mari, pline cu flori, din care scoteau, în timp ce mergeau, pumni de petale pe care le presărau pe podea.

Le urmau patru emeri înarmați cu buzdogane.

— Priviți! A intonat Lantlu. Mirele!

Prin portic a pătruns un om-șopârlă!

Îmbrăcat, ca și Suarra, într-o robă verde, transparentă, prin care se vedea pielea groasă, galbenă, ce lucea ca unsă cu ulei. Ochii cercetau în dreapta și în stânga, șireți, provocatori. Pe capul turtit, purta o cunună de flori albe, prin care se ivea creasta roșie, hidoasă.

Muzica țopăitoare a răsunat iarăși, mai puternică, dintr-un loc nevăzut. Ochii stacojii ai omului-șopârlă au zărit silueta fetei ghemuită pe pat. Buzele i s-au răsfrânt, dezvelindu-i colții galbeni. S-a repezit

— Doamne! A gemut Graydon și a tras prin perdea.

Omul-șopârlă s-a oprit în mijlocul saltului, de parcă l-ar fi izbit un pumn puternic. A rămas o clipă în aer, apoi s-a prăbușit, cu capul țândări.

Graydon a trecut pragul scund al ferestrei ovale, a tras din nou, fără să ochească, spre Lantlu. La zgomotul împușcăturii, stăpânul dinozaurilor s-a prăbușit în spatele culcușului, dar Graydon a știut că nu-l nimerise. Nu-i nimic, o să aibă grijă de el mai târziu Acum să scape de emeri! A dus arma la umăr însă indienii zăceau pe jos.

Șerpilor înaripați! Uitase de ei. De data asta nu-i așteptaseră ordinele. Paznicii muriseră.

— Suarra! A strigat Graydon. Vino la mine!

Fata s-a ridicat, privindu-l fără să-i vină a crede. A făcut un pas nesigur.

Fără urmă de remușcare, Graydon a tras câte un glonț în două capete de nobili de pe culcușurile dintre el și Suarra, sfărâmând cercul. Să le dea o lecție mai bine să nu mai ucidă să nu-i dezlănțuie pe Vestitori până când Suarra nu ajungea în brațele lui să-i țină potoliți până atunci iar apoi să-i trimită pe ticăloși în iadul ce li se cuvenea.

Dacă ar ști să le vorbească Vestitorilor i-ar trimite după Lantlu împușcăturile au fost auzite să supravegheze ușa Mai era și fereastra deschisă în spate nu poți privi în două locuri simultan.

Suarra ajunsese lângă el

— Iubitule! O, iubitul meu!

I-a auzit șoapta îndurerată și i-a simțit buzele pe umăr.

— Curaj, draga mea! Vom ieși de-aici!

Ținea pușca îndreptată spre cercul de nobili tăcuți.

Se întreba cum vor ieși mai bine rămânea la ideea inițială Să asmuță șerpilor înaripați asupra lor, să fugă cu Suarra, în timp ce Vestitorii măcelăreau, acoperindu-le retragerea.

Prea târziu!

În ușa deschisă apăruse, ca din senin, Nimir!

Prea târziu N-avea rost să folosească moartea înaripată sau să încerce să fugă. Picase în capcana lui Nimir și trebuia să se târguiască. A lăsat pușca jos, trăgând-o pe Suarra lângă el.

L-a cuprins îndoiala. Fusesse oare o capcană a lui Nimir? Stăpânul Răului a pășit în camera imensă, privind uimit spre Graydon și Suarra. Lantlu s-a ridicat, rânjind încântat.

Graydon a ridicat arma, ochindu-l. Înainte de a apăsa pe trăgaci, unul dintre brațele lungi, deformate, ale lui Nimir l-a prins pe Lantlu și l-a tras la adăpostul trupului său. Arma a bubuit. Graydon a avut impresia că glonțul a fost absorbit de pieptul lui Nimir.

Tăcut, nelămurit, Stăpânul Răului și-a plimbat privirea uluită de la bărbat la fată, la trupul urdului, la mormanul de flori albe, îngălbenite de sângele acestuia, la simulacru de îmbrăcămintă de nuntă ruptă în momentele agoniei Privirea a urmat cărarea de flori spre emerii morți, spre culcușul împodobit, de pe estradă, s-a îndreptat iar spre Suarra, spre roba ei verde.

Din nou Graydon a citit înțelegere pe figura lui.

Trupul ghemuit, ca de broască, a părut să se extindă, să se îndrepte. Figura minunată, luciferică, a devenit albă ca piatra, cu ochii ca gheața. S-a întors, i-a apucat pe Lantlu, l-a ridicat și l-a ținut deasupra capului, de parcă ar fi vrut să-l zdrobească de podea. Stăpânul dinozaurilor se zbătea și lupta zadarnic, nereușind să rupă strânsoarea.

Stăpânul Răului l-a ținut așa o clipă, apoi și-a stăpânit furia și l-a aruncat la picioarele sale.

— Prostule! A spus, cu o voce înspăimântător de inexpresivă. Să-ți îndeplinești poftele și urile împotriva dorinței mele? Nu ți-am spus că fata trebuie păstrată în siguranță, nevătămată? Nu ți-am explicat de ce? Cum de-ai îndrăznit să faci așa ceva? Răspunde, nebunule!

— I-am promis că o s-o împerechez cu un urd. Îmi țin promisiunile! Ce diferență ar fi fost? Străinul ar fi venit la chemarea ta. N-ar fi știut nimic sau ar fi aflat prea târziu. Și, din moment ce-l ai, nu s-a întâmplat nimic rău! Și-l ai mai curând decât ai plănuit, Stăpâne întunecat!

Nici urmă de frică în vocea lui Lantlu. Doar o urmă de aroganță batjocoritoare. Stăpânul Răului nu i-a răspuns, privind în jos, spre el, cu o expresie de nepătruns. Încăpățânat individ, Lantlu ăsta, gândea Graydon. Complet putred, dar greu de înfrânt.

A privit trupul monstruos, cu figură de inger prăbușit capul nobil, atitudinea maiestuoasă, frumusețea lui a simțit un strop de milă pentru Stăpânul Răului La urma urmei, de ce să nu aibă un trup pe măsura capului? Nu înțelegea ce obținuse Adana dându-i lui Nimir un corp monstruos acesta se străduise îndelung să aibă o îmbrăcămintă potrivită fusesse un truc femeiesc, nu o luptă cinstită.

Brusc, și-a dat seama că ochii lui Nimir îl fixau, că acesta îi citea gândurile

— Noi doi nu suntem prea deosebiți, Graydon, a spus Stăpânului Răului, cu acea blândețe împotriva căreia avusese de luptat Graydon când înfruntase Umbra pe tronul de marmură neagră.

Graydon a revenit subit în lumea reală. Nu se dusesse acolo să-l compătimească pe Nimir! Ci s-o salveze pe Suarra! Și să scape și el, dacă se putea.

Ochii reci ai Stăpânului Răului au devenit mai albaștri. În ei se citea prietenie, reală sau prefăcută.

— Trebuie să discutăm, Graydon.

— Știu, a răspuns acesta, furios. Acum și aici, Nimir!

Stăpânul Răului a zâmbit, iar zâmbetul lui a luminat puterea întunecată ce-i trona pe figură, i-a dat ceva din atracția periculoasă care a existat în blândețea vocii sale. Graydon a simțit farmecul și i s-a opus.

— Ridică-te, Lantlu! Să nu pleci de-aici fără să-ți îngădui! Ai grijă să nu se întâmple nimic! Te avertizez pentru ultima oară!

Lantlu s-a sculat, a aruncat o privire indiferentă spre Graydon și Suarra, s-a întins în culcuș, lângă femeia de-acolo, și i-a tras brațul în jurul gâtului. E prea ascultător, a gândit Graydon.

Stăpânul Răului s-a târât spre el. A simțit tremuratul necontrolat al Suarrei. Când Nimir a ajuns la vreo zece pași, Graydon a tras din teacă pumnalul lui Regor și i-a potrivit vârful în pieptul fetei, în dreptul inimii.

— Rămâi acolo! Ești destul de aproape. Ascultă-mă întâi pe mine. Știu ce vrei. Sunt gata să discutăm. Dacă nu cădem la învoială, o voi uide pe Suarra, pentru că n-am cum să scap. Ea-i de acord. Nu-i așa, Suarra?

— Așa e, iubitele, a răspuns fata, liniștită.

— Apoi voi lupta cu toate forțele să te opresc, a continuat Graydon, arătând pușca. Dacă nu te pot opri, voi folosi ultimul glonț ca să-mi zbor creierii. Cred că nu ți-ar plăcea asta Dar o voi face.

Stăpânul Răului a zâmbit.

— Te cred. După cum ai spus, e ultimul lucru pe care mi l-aș dori Nu va fi nevoie, dacă te vei dovedi rezonabil.

— Am mintea deschisă, a spus Graydon, dar numai la cuvintele tale. M-ai înțeles?

Stăpânul Răului a încuviințat din cap, apoi l-a privit un timp, fără să vorbească. O senzație de irealitate l-a cuprins pe Graydon.

De parcă juca într-o piesă, o piesă dintr-un vis, în care nu risca nimic Că putea să-și aleagă drumul, să modifice situațiile.

Și-a pierdut complet simțul realității cumpline ce-i ținuse nervii și mușchii încordați. Ciudat, dar nu-i trecea prin cap că Stăpânul Răului ar putea îi responsabil de acea stare de indiferență

— Niciunul dintre voi nu poate scăpa, dacă nu-i dau eu voie, a spus Nimir. Nu puteți să-mi faceți vreun rău, nici tu, nici servitorii Adanei, pe care-i văd zburând. Acest trup, construit așa cum a fost, nu-i ca al tău. Într-un fel, e material. Trimite-ți proiectilele în el, înfige pumnalul! Nu-mi vei pricinui nici un rău. Dacă nu mă crezi, încearcă!

Și-a desfăcut pelerina, dezvelindu-și pieptul deformat. A rămas locului, așteptând. Graydon a ridicat arma, s-a gândit o clipă să accepte provocarea, apoi a renunțat. N-avea rost să irosească muniția. Nimir avea dreptate.

— În schimb, eu, a continuat Stăpânul Răului, acoperindu-și torsul monstruos, pot să vă distrug pe amândoi. Foarte ușor. Dar suntem de acord într-o privință: te vreau intact, Graydon!

— Mi-ai explicat lucrul ăsta altă dată, l-a întrerupt Graydon. Ce propui?

— Un târg mai bun pentru tine, decât cel pe care mi l-a stricat prostul ăla, a răspuns Nimir. Și nu pentru că, prin tâmpenia lui, ți-a dat puterea să te faci nelocuibil. Nu. Din cauza unor gânduri pe care le-ai avut despre mine și Femeia-șarpe, cu scurt timp în urmă. A trecut mult de când n-a avut cineva un gând bun despre mine, a zâmbit Nimir. Mi s-a părut că-i un lucru grozav de plăcut

— Care-i înțelegerea? L-a întrerupt Graydon, nerăbdător.

— Îndată, a spus Stăpânul Răului, cu blândețe. N-am intenționat niciodată ca această înfățișare a mea să fie permanentă. Chiar dacă n-ar fi fost deformată, aș fi folosit-o temporar. Prefer carne bună, omenească, și sânge care, tratate adecvat, pot dura veșnic. După cum ți-am spus, prefer trupul tău. De aceea, te voi trimite împreună cu Suarra înapoi în Templu, însoțiți de o gardă de onoare, dacă

— Așteptăm acest „dacă”, a zis Graydon.

— Dacă-mi făgăduiești că, de voi câștiga bătălia ce urmează, vei veni la mine de bunăvoie și, după ce voi arunca acest înveliș, mă vei lăsa să intru ca locatar permanent al trupului tău. Adică, bineînțeles, colocatar. Pe scurt, reînnoiesc oferta de a împărți locuința cu tine, fără să-ți fac vreun rău.

— Mi se pare corect, a răspuns, fără ezitare, Graydon. Accept.

— Nu, iubitele! A strigat Suarra. Mai bine murim amândoi!

— Nu cred că va învinge, i-a răspuns Graydon.

Indiferența devenea tot mai puternică era mai grozav decât sperase o propunere plină de fair play nu credea că Nimir va învinge dar dacă o va face, el, Graydon, era puternic va lupta împotriva acestui tovarăș care va locui în creierul lui îl va controla îl va face să se sature de înțelegere în cazul cel mai rău, va avea parte de o viață interesantă De unde naiba îi veneau asemenea idei? De ce gândea astfel? Nu avea importanță, trebuia s-o salveze pe Suarra trebuia s-o salveze pe Suarra era singura cale

— Știu că voi învinge, a zis, blajin, Stăpânul Răului. Știi și tu, Graydon, nu-i așa?

— Nu! A răspuns Graydon, scăpând de sub vraja neajutorării ce se întinsese asupra lui. A respirat adânc, iar indiferența și senzația de irealitate au dispărut, fiind înlocuite de furie și de hotărâre fermă. Nu, nu știu asta, Nimir! Și dacă mai folosești vrăji împotriva mea, termin lucrurile chiar acum! Sunt de acord! Acum, lasă-ne să plecăm!

— Bine! A spus, zâmbind, Stăpânul Răului, cu blândețea șoaptei Umbrei. Mă provoci să-mi doresc și mai mult izbânda, deși sunt sigur de ea. Mai există un amănunt. Nu-ți cer să nu rămâi în Templu pe durata micii melc dezbateri cu Femeia-șarpe. Cred că n-ai accepta, a zis el, privindu-l amuzat pe Graydon. Dar am un interes personal, și e dreptul meu să insist de a fi luate toate precauțiile pentru – Să folosim o expresie politicoasă – păstrarea în condiții de folosire a părții mele din contract. De aceea, va trebui să porți asta!

A scos de la brâu o zgardă lată, dintr-un metal roșu, ce sclipea ușor, și a înaintat cu ea în mână.

— Ce-i asta? A întrebat Graydon, bănuitor.

— Ceva ce-i va împiedica pe anumiți slujitori puternici de-ai mei să te ucidă, a răspuns Stăpânul Răului – dacă vei ieși din Templu. Poți să-i spui Adanei despre ea. Va pricepe ce înseamnă, când o va vedea. Îți acord un avantaj: amân momentul, din interes.

Vino – vocea i se transformase într-un ordin implacabil – e necesar! Nu-mi da nici o putere asupra ta, nu-ți fie teamă de asta! Dar dacă nu ți-o pui, fata nu va pleca!

Graydon a plecat capul, simțind atingerea degetelor deformate pe gât, a auzit clinchetul metalului, ce indica închiderea zgărzii, și oftatul Suarrei.

— Acum vă vom escorta la Adana, care încearcă cu disperare să vadă ce se întâmplă. Și-i atât de furioasă, încât nu mai poate! Urmați-mă!

A șchiopătat spre ușă. S-au luat după el, ținându-se de mână, prin cercul sfărâmat al nobililor tăcuți, înlemniți, pe lângă trupul hidos al omului-șopârlă, pe lângă emerii uciși de șerpilor înaripați În timp ce mergea, Graydon a auzit, deasupra capului, fâlfâitul paznicilor nevăzuți. Și-a stăpânit pornirea de a-i asmuți asupra lui Lantlu.

Au ieșit din cameră și au pătruns într-un hol imens. Întesat de soldați emeri și de nobili, care s-au retras, în timp ce Nimir țopăia printre ei, și i-au lăsat să treacă, strângând din fălci și cu figuri imobile. A observat însă că priveau fugitiv spre zgardă, iar unele fețe au pălit imediat.

În cele din urmă, au ajuns la intrarea în palat. Stăpânul Răului a chemat un căpitan și i-a dat ordine. Imediat a fost adusă o litieră dublă, purtată de opt bărbați puternici, în kilturi verzi. Nimir le-a făcut un semn curtenitor celor doi, invitându-i să urce.

Hamalii au ridicat litiera, și o mulțime de soldați, conduși de un ofițer indian, au înconjurat-o. Porțile s-au deschis, iar escorta a pornit la drum.

— Ne vom revedea! A spus Stăpânul Răului, zâmbind.

— Sper să nu ne mai vedem niciodată! A răspuns Graydon, din tot sufletul.

— Mă gândesc la multe secole plăcute petrecute împreună! A zis Nimir, izbucnind în râs.

Râsetul lui îi răsună încă în urechi când au ajuns la copaci, în mâinile paznicilor, străluceau făclii ce răspândeau o lumină albă, limpede. Deodată, Suarra l-a prins în brațe și i-a strâns capul la pieptul ei.

— Graydon, Graydon, iubitele! Mi-e teamă! Prețul a fost prea mare! Mult mai bine era dacă mă sinucideam înainte de sosirea ta Dar n-am știut am sperat până când a fost prea târziu M-au încătușat și n-am putut să-mi pun capăt zilelor.

Și lui îi era frică. Groaznic de frică! A liniștit-o cum a putut.

În sfârșit au sosit la Templu. Au așteptat, în timp ce ofițerul și un grup de oameni au urcat scările largi, făcând semne cu făcliile. Graydon a auzit ordine și tunetul vocii lui Regor. Apoi, uriașul a năvălit pe trepte, s-a oprit lângă litieră, i-a scos afară și i-a îmbrățișat ca pe niște copii întorși dintre morți.

Garda în verde a salutat și a rămas în poziție de drepti până au ajuns la ușile masive. Graydon a auzit aripile șerpilor zburători îndreptându-se spre locul în care aștepta Mama. S-a uitat peste umăr și a văzut escorta pornind înapoi.

Simțea o slăbiciune nesfârșită S-a împleticit, dar brațele lui Regor l-au prins, apoi l-au cărat.

Ușile Templului s-au închis în urma lor

25. ZGARDA LUI NIMIR.

Mâinile moi ale Suarrei îl mângâiau. Fata șoptea cuvinte întretăiate, de milă, de afecțiune și-a stăpânit slăbiciunea și s-a desprins din brațele lui Regor. Vestibulul imens era înțesat de soldați indieni, în albastrul Mamei, și de o mulțime de nobili.

Aceștia din urmă s-au repezit spre ei, calmul lor obișnuit fiind depășit de curiozitate. Regor le-a făcut semn să stea deoparte.

— Mergem direct la Mama! Suarra, ai pățit ceva?

Fata a negat din cap, iar el i-a grăbit. Privirea lui a întâlnit zgarda de metal din jurul gâtului lui Graydon și uriașul s-a oprit, perplex.

— Semnul lui Nimir! A râs Graydon, posomorât.

Uriașul a prins-o în mână, ca și cum ar fi vrut s-o frângă.

— Nu, l-a respins Graydon, nu-i chiar atât de simplu!

Uriașul s-a uitat la zgardă, neliniștit, încleștându-și fălcile.

— E o problemă care o privește pe Mama, a zis Suarra. Mai repede, noaptea se sfârșește!

L-a luat pe Graydon de mână și au plecat împreună grăbiți, lăsându-l pe Regor în urmă. Au trecut prin coridoare largi, în care se aflau emeri și mici grupuri de oameni din Vechea Rasă, fără a se opri să-i salute, și au ajuns la acel contrafort curbat, în care se găsea puțul ce ducea spre sanctuarul Femeii-șarpe. Au ieșit pe acoperișul Templului.

— Mamă! A strigat Suarra.

S-a văzut o sclipire roz-sidefie fulgerând spre ea: inelele Adanei ce se ondulau pe platformă. Trupul ei s-a înălțat lângă cel al fetei și brațele ei de copil i-au cuprins gâtul, trăgându-i capul spre pieptul ei cu sâni mici. Pentru prima oară, Graydon a auzit în vocea Femeii-șarpe ceva ce semăna foarte mult cu suspinul omenesc.

— Fiica mea! Suarra! Fiica mea!

Suarra s-a agățat de ea, plângând, în timp ce gura în formă de inimă a Mamei îi alinta părul neguros.

Adana a ridicat capul și a întins mâna spre Graydon. A zărit zgarda Stăpânului Răului și a înlemnit. Ochii i s-au dilatat, gâtul i s-a tras înapoi, limba roșie, ascuțită, s-a agitat, ca a unui șarpe.

S-a îndepărtat de Suarra și a venit lângă Graydon, pe care l-a atins pe frunte, apoi în dreptul inimii. l-a cuprins fața în mâinile ei mici și l-a privit adânc în ochi. Treptat, în lacurile purpurii au apărut milă, regret și oarecare înțelegere Sau, cel puțin, așa i s-a părut lui

— Așa! A șoptit ea, lăsându-și mâinile în jos. Asta plănuia! A continuat, vorbind parcă singură, fără să-l vadă, fără să-i simtă prezența. N-o să folosească arma asta decât ca o ultimă șansă Pot să-i fac față Dar nici eu nu vreau să folosesc puterea aceea Pe strămoșii mei! De-aș avea măcar unul din neamul meu alături Sau un alt Stăpân alături de Tyddo nu m-aș teme Așa, n-am de ales. Iar dacă Nimir și cu mine dezlănțuim ceva ce nu mai putem înlănțui vreodată, nu se va întinde distrugerea, ca o molimă iute, asupra acestui glob ce se învâртеște, transformând pământul în deșert fără viață? Nici măcar Nimir n-ar scăpa de distrugere.

L-a privit din nou pe Graydon.

— Nu dispera, copile! Ți-a fost milă de Nimir, nu-i așa? Și ai încheiat înțelegerea Cu câtă viclenie și-a strecurat otrava în mintea ta! Cu câtă viclenie Așa a fost scris, presupun și așa va fi Nu-i vina ta. Eu am fost cea care am mușcat din momeală, fără să știu, din vanitate femeiască, atunci când i-am deformat înfățișarea, la Ladhophaxi Ceea ce se întâmplă e din cauza mea. N-ai avut de ales. Putea fi mai rău Să lăsăm zarurile să cadă, după cum au fost aruncate Nu

te uita la mine așa! Nu-i nici o vrăjitorie, ți-am citit gândurile, asta-i tot! Însă vreau să aud povestea și în cuvinte. Suarra.

S-a întors spre fată. I-a văzut rochia verde de nuntă, obrații și buzele vopsite. În acel moment, toată furia împotriva lui Nimir, toate orele de teamă pentru soarta Suarrei au ajuns la apogeu, au explodat. A întins mâinile și a rupt veșmântul de pe fată, descoperindu-i albeața fermecătoare.

— Du-te și spală-te pe față! A șuierat Femeia-șarpe, supărată, ca orice femeie de modă veche, pe fiica pe care o prinde umblând, pe furiș, cu farduri.

Fata a oftat, apoi a fugit, ca o umbră de fildeș, în întunericul din spatele culcușului Adanei. Cu toată slăbiciunea și tulburarea, Graydon a izbucnit în râs. Fusesse una dintre izbucnirile pur omenești, care înlăturaseră din ființa neumană orice urmă a bizareriei înspăimântătoare. L-a făcut să se îndoiască de suspiciunile pe care le simțise, destul de puternic, alături de ea.

Mama l-a privit mâniașă și a ridicat mâna, ca și cum ar fi vrut să-l pălmuiască. Apoi a alunecat după Suarra, vorbindu-i blând, plină de remușcări. După aceea l-a chemat.

Un glob de luminescență slabă pulsa deasupra ei. În acea lumină a văzut că Suarra se învăluise într-o pelerină și își curățase fața de vopsea. Fata i-a aruncat o privire și a plecat capul. Femeia-șarpe a râs și le-a apropiat fețele, obraz lângă obraz.

— Nu te rușina, copilă! El știe că femeile mai au și trup, sunt convinsă sau ar trebui, la vârsta lui Iar Regor e destul de bătrân să-ți fie stră-străbunic. Vino aici, Regor! Acum povestește, fata mea, ce s-a întâmplat. Bea asta!

A căutat în cufărul ei, a scos un flacon mic, a umplut o cupă de cristal cu apă, apoi a picurat un strop din flacon. Suarra a sorbit, după care i-a întins paharul lui Graydon. A băut și el, a simțit o pișcătură, i-a dispărut slăbiciunea și apoi mintea i s-a limpezit. S-a așezat lângă Regor, ascultând-o, pe Suarra.

Nu știa mare lucru despre modul în care a fost capturată. Un ofițer emer venise la ea, după ce-o părăsise pe Mama, în timp ce supraveghea cazarea supraviețuitorilor armatei lui Huon. L-a spus că aducea un mesaj de la Stăpânul Graydon, care se afla pe terasa inferioară a Templului. Stăpânul Graydon descoperise ceva și voia să-i arate și ci, înainte de a se duce să dea de știre Mamei.

Stăpânul Graydon îi ceruse s-o caute și s-o conducă la locul în care o aștepta.

Îndrăzneala și simplitatea șireteniei o înșelaseră. Știa că terasele erau păzite, deci nu s-a îndoit de corectitudinea mesajului. S-a dus cu emerul, trecând pe lângă mai multe grupuri de paznici și răspunzând salutului lor. Abia trecuse de unul, când a simțit că i se aruncă o pelerină peste cap, e luată pe sus și răpită.

— Au fost oamenii lui Lantlu, a zis Regor. Au ucis gărzile și le-au luat locul. Purtau culorile Mamei. Am găsit cadavrele oamenilor noștri aruncate de pe terasă.

Când au ajuns în umbra copacilor, a continuat Suarra, i-au legat gleznele și încheieturile mâinilor. Au urcat-o într-o litieră și au cărat-o direct la palatul lui Lantlu. Acolo, niște indiene au fardat-o. Înainte ca ea să bănuiască ceva, au dezbrăcat-o, au înveșmântat-o în roba verde și i-au pus cătușele de aur. Apoi a fost condusă în camera în care a găsit-o Graydon, atunci când auzise din gura răutăcioasă a lui Lantlu ce intenționa să facă.

Femeia-șarpe ascultase, legănându-și capul înainte și înapoi, amenințător, cu ochii strălucind. N-a pus nici o întrebare, n-a întrerupt-o.

— Regor, a spus ea calmă, după ce Suarra terminase, du-te și asigură-te că n-a rămas vreo crăpătură prin care să se strecoare unul dintre șobolanii lui Nimir! Dormi atât cât vei apuca, pentru că, în zori, toți cei din Templu trebuie să fie treji, la posturile lor. Iar în zorii următori, ori voi învinge eu, ori Nimir Suarra, Graydon, veți dormi aici, alături de mine. Cât a mai rămas din noapte.

După ce Regor a plecat, i-a luat de mână pe amândoi.

— Copii, a zis ea, cu blândețe, nu vă temeți! Dormiți liniștiți, fără vise, fără frică de Nimir. Mai sunt patru ore până la răsărit.

Vă voi trezi atunci, și vom pune la cale planul nostru. Vom discuta despre asta, a zis ea, atingând zgarda, și despre alte lucruri. Acum beți.

A căutat iarăși prin ladă, a scos alt flacon și a pus o pastilă incoloră în cupă. Au băut. Suarra a început să caște, s-a întins pe perne, apoi i-a zămbit somnoroasă. Ochii i s-au închis. Graydon a simțit cum îl cuprinde o letargie plăcută și

și-a lăsat capul să-i cadă pe pernă. A privit spre Femeia-șarpe. Ridicase sistrul, din care curgea o șuviță de lumină lăptoasă. A îndreptat-o spre zenit și a început să traseze o spirală, ce se tot întindea.

Semnaliza. S-a întrebat, somnoros: Cui? Ce? A adormit.

Atingerea Mamei l-a trezit. A cercetat figura aplecată deasupra lui. Ochii purpurii erau dilatați, fosforescenți, enormi, în inima ce reprezenta conturul figurii copilărești. A sărit în picioare. La marginea platformei, stătea Stăpânul Nebuniei, privind dincolo de lac. Lângă el, se zărea silueta stacojie, a lui Kon, și cea neagră, a lui Regor. Suarra dormea încă obrazul i se rezema de brațul alb ieșit de sub cearșaful de mătase.

Graydon a început să tremure, simțind un frig subit. Pentru prima oară de când se afla în Yu-Atlanchi, cerul se întunecase. Norii atârnav grei la nici trei sute de picioare deasupra Templului. Arătau mai puțin a nori, și mai mult a tavan imobil, solid, de un cenușiu ca oțelul.

Deasupra lui și în jur, răzbătea un sâsâit, un șuierat continuu, de parcă ar li zburat, în cerc, nenumărate păsări uriașe. Se auzea bătaia ritmică a aripilor nevăzute.

Șerpilor înaripați! Vestitorii Mamei-Șarpe! Pe ei îi chemase, de dincolo de barieră, cu fasciculul îngust de lumină!

Adana l-a luat de mână, a alunecat cu el până la marginea platformei, i-a dat o lentilă similară celei pe care o folosisese în ascunzătoarea lui Huon și a arătat cu degetul spre țărmul apropiat al lacului. A privit prin lentilă.

Malul gemea de oameni-șopărlă! Apăreau cu sutele, cu miile. Rândurile lor înaintau încet, în timp ce li se alăturau altele, ieșind din apă. A văzut că hoarda de urzi se scurgea în lac din peșteri, că suprafața apei fusese acoperită de mulțimea care înota. Și că în fruntea celor care ajunseseră la țărm se aflau câțiva dintre nobilii lui Lantlu, călare pe dinozauri negri. Făceau ordine cu ajutorul unor bice lungi, groase. Unul dintre ei s-a aplecat pe flancul animalului monstruos ce-l purta. Graydon a surprins o sclipire slabă, de metal roșu, la gâtul lui. S-a uitat cu atenție.

O zgardă asemănătoare celei pe care i-o pusese lui Stăpânul întunecat.

Și alt călăreț purta semnul lui Nimir. Încă unul A lăsat jos lentila și s-a întors spre Femeia-Șarpe. Aceasta a înclinat din cap, răspunzându-i întrebării nerostite:

— Da, Nimir te-a legat de el. O parte din ce ți-a spus e adevărat, dar restul-i minciună. Când ți-a promis că o să te apere, a avut dreptate. Dar, când a afirmat că zgarda nu-i dă nici o putere asupra ta, te-a înșelat.

A tăcut, iar el a privit-o, nefericit.

— Din această cauză nu poți rămâne aici cu mine, să mă ajuți, așa cum sperasem. Pentru că Nimir e șiret și disperat – sper să fie, în curând, și mai disperat – iar dacă dai dovadă de neatenție, vrea să strice tot ce-am plănuțit.

— Nu, nu prin intermediul meu! A gemut Graydon. Nu!

— Nu trebuie să riscăm, a răspuns Mama. Sunt în stare să te scap de însemnul lui, dar ceva îmi spune că-i mai bine să-l las acolo. Făcându-ți ce ți-a făcut, Nimir a greșit. Dacă ar fi fost înțelept, ar fi jucat cu cărțile pe care le împărțiserăm. Și-ar fi îndreptat gândurile doar spre victorie. Dar această dorință de a te poseda se poate întoarce împotriva lui, așa cum vanitatea s-a întors împotriva mea. Nu știu ce folos vom trage, însă sunt sigură că unul va fi.

— Ultimul urd a ajuns pe mal, Adana, a mormăit Regor. E timpul să mergem.

— Du-te cu Regor și cu Huon, a spus Mama. Au la ce să te folosească. Fii convins că Nimir nu te va poseda. Am făgăduit acest lucru eu, Adana, și-mi respect întotdeauna făgăduiala! S-a aplecat și i-a atins fruntea cu buzele. Trezește-o pe Suarra și ia-ți rămas bun de la ea. Apoi pleacă de îndată. Dacă nu ne vom revedea să știi, copile, că te-am iubit.

L-a sărutat din nou, apoi l-a împins ușor. Graydon s-a plecat spre fata ce dormea. Ea a deschis ochii încețoșați, l-a văzut, l-a prins cu brațul de după gât și și-a lipit buzele de ale lui.

— Cât am dormit? A murmurat Suarra, aproape trează. S-au ivit zorile?

— Da, sufletul meu! Iar eu trebuie să cobor cu Regor și cu Huon în Templu

— În Templu! A sărit ea. Credeam că vei rămâne aici, cu mine, cu Mama

— Nu-ți fie frică, draga mea, a zâmbit Graydon, și numai el știa cât îl costa acel zâmbet. Am căpătat obiceiul să mă întorc mereu la tine!

Regor l-a bătut pe umăr. Graydon s-a desprins cu blândețe din brațele ce-l rețineau, a sărutat fata încă o dată și s-a strecurat între uriaș și Huon. În timp ce coborau în puțul lucitor, a zărit-o cu capul la pieptul Femeii-șarpe, cu mâna la buze, trimițându-i o sărutare iar îndoiala a început să-i întunece vederea

26. RAGNAROK11ÂN YU-ATLANCHI.

Graydon a văzut cu propriii săi ochi doar o parte din cele ce s-au petrecut în ceasurele infernale ce-au urmat despărțirii de Suarra. Imaginea completă a obținut-o adăugând la cele cunoscute povestirile altora.

Cei trei au plecat în grabă. S-au oprit o clipă să ia traista cu cartușe, apoi s-au îndreptat spre intrarea din camera tronului. Când au ajuns acolo, Regor s-a oprit.

— Am distrus mecanismele de deschidere ale intrărilor în fiecare tunel ce duce la Templu, cu excepția uneia, a început el, brusc. Aceea nu poate fi forțată, se află sub controlul Mamei. Dacă nu face vreo greșală, nu putem fi atacați pe-acolo. Obiectivul lui Nimir e să ne scoată din Templu. Afară, ne poate copleși cu ajutorul xinlilor și al urzilor. Scopul nostru e să împiedicăm acest lucru. În timpul nopții am ridicat baricade solide pe scări și am plasat regimente puternice pe cele trei terase din jurul Templului. Dacă dușmanul ne presează prea tare, soldații se pot retrage în clădire pe scări din frânghie, prin ferestre sau pe ușile mari. Fiecare fereastră și ușă e păzită de arcași sau lăncieri. Huon comandă baricadele. Tu vei lupta alături de el. În caz că atacă xinlii, încearcă să dobori călăreții cu arma ta. N-ar strica dacă ai reuși să rănești și animalele, să le faci să se întoarcă împotriva celor din urma lor. Oricum, un xinli fără ghid nu-i folosește la nimic lui Lantlu. Trebuie să-i împiedicăm să intre, indiferent ce trucuri o să utilizeze Nimir. Asta-i tot. După cum știți, Mama luptă sus și are arme la fel de înfricoșătoare ca și ale Stăpânului Răului. Nu cred că-i cazul să ne luăm adio, băiete, dar dacă va fi să fie.

Uriășul l-a îmbrățișat pe Graydon, l-a strâns energic, a dat mâna cu Huon și a plecat.

— Acum, noi doi, Graydon a început Huon, cu voce tristă, îți amintești ce ți-am spus în noaptea în care ai plecat spre Peștera Femeii-broască Noi doi, sub un cer roșu, din care coboară umbre înghețate, luptând cu siluete din flăcări A sosit ceasul și sunt bucuros Privește!

A arătat spre o fereastră, prin care se uitau vreo zece arcași. Se zărea un pătrat din cer. Acoperișul de nori nu mai era cenușiu. Devenise lugubru, pătat de-un roșu sinistru, care se întuneca încet, pe măsură ce se uitau

— Vino! A zis Huon.

Au intrat tăcuți în vestibulul larg, unde duceau portalele Templului. Era înțesat de emeri înarmați cu arcuri, măciuci, săbii și lănci. Îi conduceau vreo douăzeci de bărbați din Vechea Rasă, cu spade și buzdugane. Îl așteptaseră pe Huon, pentru că, la apropierea lui, valvele masive, metalice, ale porții s-au deschis. Au ieșit, cu soldații în urma lor, pe platforma largă, unde se terminau șirurile uriașe de trepte.

La parapetele celor trei terase stăteau aliniați soldați, ca zidurile unei cetăți. Pe scări, fuseseră ridicate două baricade din blocuri de piatră, înalte de șase picioare. Prima, la nivelul terasei inferioare, cea de-a doua la vreo cincizeci de picioare în spatele ei. Lângă fiecare fuseseră puse bucăți de rocă, pe care să se urce soldații, pentru a fi la nivelul fortificației. Graydon își imagina ce capcană excelentă ar constitui acea împrejmuire de cincizeci de picioare, dacă ar instala câteva mitraliere în vârful baricadei superioare Ce măcel ar face.

A râs de unul singur. Cum să gândești în termenii războiului modern această înfruntare, în care generalii adverși dețineau puteri despre care nici ofițerii, nici soldații de rând nu știau nimic A ajuns la zidul îndepărtat, și-a luat pușca de pe umăr, a golit traista în fața lui și i-a privit conținutul. Doar câteva sute de cartușe Totuși, dacă ochea cu grijă, putea produce pagube mari. Și-a umplut magazia armei, în timp ce Huon își repartiza trupele.

A cercetat marginea lacului. Avea o culoare a naibii de urâtă lumina roșie din tavanul de nori te împiedica să vezi ceva la distanță Era opera lui Nimir, bineînțelese Unde era Nimir?

Va lupta alături de adepții lui, sau se ascundea, ca Femeia-șarpe, într-un loc secret, de unde-și dirija puterile misterioase?

Nimir se arătase foarte sigur că va învinge. Îl mințise în alte privințe, dar nu și de data asta Era convins de ceea ce spusese N-ar fi mai bine să sară peste baricadă, să se ducă la Stăpânul Răului și să se predea? Să-l oblige să încerce acea experiență infernală? L-ar reține pe Nimir, ar obține un armistițiu cât timp Stăpânul întunecat ar fi în el S-ar lupta cu Nimir De ce nu? Dacă ar câștiga, ar salva-o pe Suarra și pe Mama și pe Regor Ce băiat bun, Regor! De ce să fie un măcel atât de cumplit, dacă ar putea să-l oprească?

Gândul îi suna în minte, ca o șoaptă.

O șoaptă!

Graydon a tresărit. O șoaptă? Ca a Umbrei!

Femeia-șarpe avusese dreptate! Nimir îi vorbea, atrăgându-l, ispitindu-l, mințindu-l manevrându-l Slavă Domnului că nu-l lăsaseră pe acoperiș! A apucat zgarda și a tras de ea și i s-a părut că aude râsul Stăpânului Răului! Huon l-a prins de braț. Graydon s-a întors spre el, tremurând, cu fața acoperită de-o sudoare rece.

— Huon, a zis el, dintr-o suflare, dacă încerc să fug la inamic, dacă fac un singur gest ce ți se pare că n-ar fi al meu, dă-mi cu mânerul spadei în cap! Sau înfige-o în mine, dacă vei considera necesar!

— Nu-ți fie teamă, a zis Huon, înclinând solemn din cap. O să fiu vigilent și n-o să mă las înșelat.

Din Templu s-a auzit un trâmbițat de avertisment. Departe, la marginea pajiștii, se zărea multă mișcare – sclipiri de solzi negri, scânteieri slabe de piei galbene.

— Vin! A spus Huon și apoi a strigat ordine oamenilor săi. Strigătul a fost repetat pe toate terasele. Arcurile au zbârnâit când le-au fost încercate corzile. Apoi, tăcere. Apărătorii așteptau sosirea atacatorilor.

La început, aceștia s-au apropiat încet. În frunte, se aflau dinozaurii mari, răspândiți, la vreo cincizeci de picioare, unul de altul. Graydon a remarcat, cu mâhnire, că toți călăreții purtau cămăși de zale și vizierele lăsate. Nu încercase niciodată un glonț împotriva unei armuri, nu știa dacă o poate străpunge. S-a consolât cu ideea că, în cel mai rău caz, impactul va arunca dușmanul din șa.

În spatele dinozaurilor, lipăia hoarda oamenilor-șopârlă. O adevărată armată, pe șase rânduri de câte o mie de indivizi, ce înaintau umăr la umăr. Dacă urzii aveau conducători, aceștia erau din rasa lor și nu se distingeau în masa compactă. Avansau imediat după saurienii negri, cu ochii roșii sclipind, cu capetele întinse înainte, cu ghearele scoase.

La o sută de yarzi înapoia urzilor, mășșăluiau, în ordine, companii de indieni în kilturi verzi, conduse de nobilii lui Lantlu.

Graydon bănuia că înțelesese planul de atac. Urma o lovitură puternică – nu o strategie subtilă. Dinozaurii mari, imuni la săgeți și, cu excepția loviturilor îndemânatice sau norocoase, la lănci și săbii, aveau să zdrobească apărarea ea niște maiuri. În breșe, se strecurau urzii, greu de ucis, care luptau cu ghearele și colții otrăviți. După ei, năvăleau emerii și apoi pătrundeau în Templu, împreună cu nobilii lui Lantlu. Dar unde erau Lantlu și haita lui?

În rândurile ce înaintau au răsunat trompete. Saurienii negri au început să alerge, bubuind din picioare ca tunetele. Oamenii-șopârlă s-au năpustit spre clădire, ca un talaz lung, galben, șuierător.

O rază de lumină lăptoasă a fulgerat pe acoperiș. Îndată, aerul s-a umplut de fâlfâitul șerpilor înaripați.

În clipa următoare, goana dinozaurilor și a urzilor a încetat. O treime dintre călăreții xinlilor au zburat din șa, ca prinși de arcane, aruncați la pământ de inelele invizibile ce-i agățaseră.

Între oamenii-șopârlă s-a produs un maelstrom¹². Schelălăiau și șuierau, săreau și țopăiau, izbind cu ghearele ca niște dălți, doborându-i pe unii dintre Vestitori și sfâșiindu-i cu colții, așa cum se vedea după mișcări. Dar urzii cădeau cu sutele, străpunși în inimă și în creier de ciocurile ascuțite.

De pe spatele saurienilor dispăruseră jumătate dintre călăreți. Nici monștrii n-o duceau mai bine. Graydon îi vedea răsucindu-se frenetic pe picioarele lor groase, șuierând furioși, izbind cu labelle superioare, absurd de mici, răsucindu-și gâturile ca de șerpi.

Unul s-a întors. Apoi altul, și altul. Au năvălit peste oamenii-șopârlă, strivindu-i. Indienii se opriseră. Când dinozaurii au străpuns șirurile de urzi, acestea s-au vălurit, urzii au rupt formațiile și au fugit din calea lor. Nobilii s-au repezit la animale, au apucat frâiele ce atârnavă, încercând să supună monștrii. Mulți dintre Yu-Atlanchieni au reușit, dar unii au fost zdrobiți sub tălpi.

Din Templu a răsunat o chemare de goarnă. De la stânga i-au răspuns altele. Regimente de emerii cu kilturi albastre au șarjat pe pajiște, conduse de nobili în zale, cu mantii azurii pe umeri. Uniforma Mamei. Stătuseră ascunși până atunci, dar atacul lor l-a făcut pe Graydon să presimtă victoria. Șirul din frunte a îngenuncheat. Un nor negru de săgeți s-a abătut asupra rândurilor sfărâmate ale soldaților lui Lantlu. S-au ridicat, au alergat din nou și i-au izbit pe indienii în verde, ca un talaz.

Acum, pe pajiște se desfășurau două bătălii: șerpii înaripați împotriva xinlilor și a urzilor, iar în spatele lor se înfruntau coloanele de nobili și emerii.

Din Templu a izbucnit un strigăt de triumf.

Dar, din depărtare, din direcția peșterilor, a răzbătut un bâzâit puternic, un zumzet ce s-a înălțat până la un vaiet asurzitor, torturând urechile. Apoi, coborând sub nivelul perceptibilului, a devenit un sunet slab, care-ți zdruncina

creierul și nervii, care te aducea la marginea nebuniei. Zumzetul se apropia cu viteza unui proiectil. S-a oprit deasupra lor. Apoi s-a îndreptat direct spre Templu. Notele infernale urcau și coborau, urcau și coborau.

Brusc, spațiul dintre pământ și cerul sinistru a fost inundat cu raze de-un roșu-întunecat. Raze rigide, vărgate Sfășiau ochii, sfârtecau creierul.

Graydon nu mai simțea nimic. Bâzâitul nebunesc semăna, pentru el, cu zumzetul unui stup imens, și nimic mai mult. Razele roșii îl ocoleau.

Fără să înțeleagă ce se petrece, l-a văzut pe Huon scăpând sabia din mână și ducându-și palmele la ochi.

Apoi a zărit, în lumina rigidă, inexplicabilă, șerpilor înaripați.

Vestitorii Mamei nu mai erau apărați de mantia invizibilității! Arătau ca niște siluete negre, prinse de raze. Orbiseră și ei.

Șuierau, se izbeau unii de alții, se prăbușeau Mari, mici, cădeau în ghearele oamenilor-șopârlă care, ca și Graydon, erau imuni la acea vibrație insuportabilă de sunete și lumină înlănțuite.

În Templu, sunetul și lumina au produs o totală nebunie, de parcă efectul s-ar fi intensificat. În mințile tulburi persista un singur gând: de a ieși afară, de a fugi cât mai departe de zumzetul și de razele care ardeau. Ușile zăvorâte s-au deschis. Prin ele au tășnit emeri și nobili, bărbați și femei Unii săreau pe ferestre.

Erau zvârliți din Templu, după cum promisesse Stăpânul Răului.

Prin zumzet a străbătut un susur hidos, un șuierat diavolesc. Graydon a înțeles despre ce era vorba înainte de a vedea cu propriii săi ochi: haita dinozaurilor de vânătoare. Au tășnit din crângul ce se întindea între pajiștea Templului și oraș, cu solzii de smarald și safir sclipind în lumina purpurie, cu ochii stacojii strălucind în frunte, călărea Lantlu, singur. Se îndrepta, urlând, spre scări.

Graydon a depășit paralizia de moment și a ridicat arma. A tras, blestemând, glonț după glonț, spre conducătorul haitei. Dar Lantlu înainta neatins, nevătămat, cu xinlii după el.

Din sanctuarul Femeii-șarpe, de pe acoperișul Templului, a apărut unul dintre globurile imense, argintii. Imediat s-au înălțat și celelalte. O clipă s-au oprit, formând un cerc cu diametrul de o mie de picioare deasupra câmpiei. Apoi au început să pulseze într-o radiere albă, strălucitoare. În timp ce pulsau, se întindeau Au devenit o coroană de sori mici, incandescenti, care-și răspândeau razele fierbinți și albe prin razele striate, roșii.

Brusc, zumzetul a încetat. Zbateră oarbă a șerpilor înaripați s-a oprit și aceștia au devenit din nou invizibili. Iar chinul creierelor și al ochilor s-a sfârșit.

Venise rândul lui Graydon să simtă tortura. Radierea albă îi ardea ochii, îi trimitea ace chinuitoare în creier și în acea durere se afla alături de urzi, de saurieni și de cei din Vechea Rasă, care purtau zgarda lui Nimir. Zgarda îi protejase de zumzet și de razele roșii, dar era inutilă în fața armelor Femeii-șarpe.

Înainte ca durerea să pună stăpânire pe el, să-l arunce la pământ, cu mâinile la ochi, a văzut animalul monstros al lui Lantlu cabrând, smulgându-și capul din frâu, scuipând zăbala și împleticindu-se orbește înapoi. L-a zărit pe Lantlu căzând din șa, picând în picioare, cu sprinteneala lui de panteră, acoperindu-și fața cu palmele Oamenii-șopârlă alergau de colo-colo, prăbușindu-se sub loviturile șerpilor înaripați.

Soldații Templului fugeau după xinli și urzi, doborându-i pe oamenii-șopârlă cu buzduganele, tăind tendoanele de la picioarele monștrilor, înfigând lăncile în locurile vulnerabile de la gât, măcelărind haita înnebunită a lui Lantlu.

Fiind atent la dușman, Huon uitase de Graydon. Se repezise la baricadă și se cățăraseră pe ea când s-a întors să se uite după el. A ezitat o secundă între grija pentru Graydon și ura față de Lantlu. A sărit înapoi, l-a luat pe Graydon în brațe și s-a îndreptat spre Templu.

În jurul lor sufla o briză, care aducea frigul din spațiul cosmic. La atingerea ei, chinul lui Graydon a încetat și acesta a tășnit din brațele lui Huon. S-a oprit o clipă, privind globurile luminoase. Strălucirea li se diminuase, iar un strat de întuneric le învăluia devenea tot mai dens.

Globurile au dispărut.

Cei doi s-au repezit la baricadă. La capătul scărilor, cu spada muiată în sânge, cu trupul unui nobil în albastru la picioare, stătea Lantlu, eliberat, ca și Graydon, de chin.

Pe pajiște, nobilii, emerii și urzii se prinseseră într-o încăierare ucigătoare. Din haită nu mai rămăsese nimic, iar xinlii uriași fugiseră.

Graydon și-a pus arma la umăr și a ochit cu grijă. Înainte să apese pe trăgaci, Huon i-a smuls pușca din mână.
— E al meu, nu al tău! A strigat el și a alergat pe scări, spre locul în care stăpânul dinozaurilor îl aștepta, rânjind și pregătindu-și sabia înroșită.

Cerul purpuriu a pulsă – o dată, de două ori, de trei ori – ca o inimă gigantică. Din el au picat, asemenea unor lilieci uriași, umbre negre, iar frigul a devenit tot mai aspru.

O vreme, Graydon s-a uitat la ploaia îngrozitoare. Umbrele păreau să se formeze chiar dincolo de tavanul de ceață purpurie.

N-aveau contur, formă. Erau de un negru-intens, rupte parcă din mantia celei mai întunecate nopți. Se roteau, se răsuceau în timp ce picau. Cădeau cu viteză, ca niște rândunici în picaj. Se prăbușeau peste câmpie, peste oamenii-șopârlă, emeri, nobili, fără deosebire.

A auzit zăngănitul sabiei lovind în sabie și i-a văzut pe Huon și pe Lantlu înfruntându-se, izbind cu lamele.

Între el și aceștia s-a interpus o mulțime de indieni și urzi care luptau. O umbră a picat peste ei, i-a învăluit, i-a ridicat și i-a aruncat. I-a privit pe cei din grup. Nu mai luptau. Rămăseseră nemișcați. Apoi s-au clătinat și au căzut. A alergat pe trepte și s-a oprit lângă ei. Iarba era arsă, neagră. I-a atins pe luptători: erau țepeni, reci ca gheața. A pipăit solul. Înghețase.

S-a uitat la Huon. Sabia lui șuiera spre încheietura mâinii drepte a lui Lantlu. I-a atins-o și i-a tăiat-o pe jumătate. Stăpânul dinozaurilor a urlat, a sărit înapoi, prinzând arma în mâna stângă. Fără să-i pese de rană, s-a năpustit asupra lui Huon.

Dar acesta prevăzuse atacul. A făcut un pas lateral, iar când Lantlu s-a răsucit spre el, l-a străpuns în pânțe. Apoi, cu o mișcare rapidă, l-a despiciat până la piept.

Stăpânul dinozaurilor a scăpat sabia, l-a privit pe ucigașul său, cu mâinile pe burtă, cu sângele curgându-i printre degete. Apoi a picat în genunchi. S-a prăbușit.

O umbră cădea în tăcere, răsucindu-se. L-a învăluit iute pe amândoi.

Graydon a auzit țipătul unei voci pe care n-a recunoscut-o. Era a lui S-a repezit spre ei.

Umbra s-a ridicat și a țâșnit, rotindu-se spre cer. Huon rămăsese rigid, privind în jos, la dușman.

Graydon l-a strigat și i-a atins umărul rece ca gheața. La atingere, Huon s-a răsturnat, căzând peste cadavrul lui Lantlu.

Graydon a încremenit, uitându-se prosteste în jur.

Ce erau luminile acelea? Forme înaripate din flăcări verzi, cu miez de incandescență ieșind din aer, curgând din el încăierându-se cu umbrele.

Siluate de flăcări care luptau cu umbre ucigătoare iar Huon era mort, sub un cer purpuriu.

Așa cum prevăzuse el. Când se întâmplase asta? Cu multe ere în urmă.

Creierul îi amortise și disperarea. Disperarea neagră ce-i încetinea bătăile inimii și-l împiedica să respire. De unde venea acea maree întunecată? Nu simțise niciodată așa ceva și ură. Ură rece rece și neîndurătoare, ca umbrele ucigăse împletită cu disperare. Ce ura atât de mult? Și de ce? Dacă ar putea să-și scuture amortea din creier.

Blestematele alea de siluate din flăcări! Erau peste tot. Fugeau și emerii, și urzii, și cei din Vechea Rasă. Oamenii mei fugeau învinși oamenii mei. Cum adică „oamenii mei”? Ce lumină blestemată! Ce noapte blestemată! Expresia asta l-a scos din buimăceală. Ce naiba se întâmpla cu mintea lui? Sărmanul Huon! Se întreba dacă Suarra știa că-i aici, jos. Unde era Nimir? Ah, știa pe cine ura atât de mult: pe Femeia-șarpe monstrul ăla blestemat! Da, Stăpâne întunecat, vin!

Drace! Ce l-a făcut să spună asemenea cuvinte? Stăpânește-te, Nick Graydon! Nick Graydon din Philadelphia, absolvent al Facultății de Mine, Harvard, SUA Stăpânește-te! Da, da, Stăpâne întunecat vin!

L-a cuprins un braț. A pășit înapoi, mârâind. De ce? Era Regor.

Regor! O parte din moartea târătoare i-a părăsit creierul.

— Capul, Regor! Ceva nu-i în regulă!

— Da, băiete o să fie bine. Vino cu Regor hai la Suarra!

Suarra? Sigur că o să meargă la Suarra! Nu și la Femeia-șarpe!

Nu, nu la ea! Nu era umană. Nu la ea, Stăpâne întunecat!

Se afla în Templu. Cum naiba ajunsese acolo? Ceva îl trăgea de zgardă. Îl conducea. Nu voia să meargă! De-acolo venea amorțeala de la zgardă Ah, trebuia să se ducă! Dar nu înainte de a-i povesti Suarrei totul, lat-o! Nu și Femeia-șarpe Nu, Stăpâne întunecat, n-o să era plăcut să simți brațele Suarrei.

Să-ți lași capul pe pieptul ei

— Ține-l strâns, Suarra! A spus Mama, calmă. Sărută-l, vorbește-i Fă orice, dar să-și dea seama că-i cu tine. Kon! Omul-păianjen a ieșit din umbră, privind cu părere de rău spre Graydon, care mormăia.

— Supraveghează-l atent, Regor! Kon o să te ajute să-l ții. Când va auzi întreaga chemare, puterea lui va depăși orice limită. Dacă va fi nevoie, leagă-l! Mai bine nu Dar Nimir nu-l va avea! Ah, cât m-am temut de asta! Fii pregătit, Tyddo!

O sclipire verde, strălucitoare ca lumina zilei, umpluse întreaga Țară Ascunsă. Umbrele ucigătoare dispăruseră, lumina purpurie nu se mai oglindea în nori. Din câmpia dintre Templu și lac răsărise o coloană imensă de flăcări verzi, corozive. În timp ce se înălța, vâjâia. Pulsa într-un ritm lent, regulat. În jurul circumferinței și la bază scânteiau fulgere, trosneau tunete, ca niște torente de sticlă zdrobită.

La acea apariție terifiantă, siluetele ce luptau pe pajiște și pe câmpie au rămas nemișcate, apoi, cuprinse de panică, au fugit, căutând adăpost.

Din toate părțile au năvălit siluetele înaripate. Se scurgeau spre coloană, se topeau în ea, o alimentau

— Ultima lui piesă, Tyddo, a șoptit Femeia-șarpe. Probabil cea mai puternică.

Stăpânul Nebuniei a înclinat din cap și s-a așezat lângă mecanismul din țevi de cristal. Cele două discuri cu strălucire de lumină selenară și împletitură ca pânza de păianjen se roteau. Femeia-șarpe s-a târât la unul dintre ele, apoi la celălalt, manevrând manivelele de la baza lor. Încet, rotirea acestora a încetinit.

— Acum, să mă ajute strămoșii mei! A murmurat Adana.

Discurile s-au învârtit tot mai lent. Siluetele din flăcări ce alimentau columna s-au împuținat n-a mai apărut niciuna.

Coloana ce pulsa s-a cutremurat și, cu un zgomot tunător, s-a înălțat la o sută de picioare deasupra solului, apoi s-a prăbușit peste amfiteatrul Făuritorilor-de-Vise. A săltat, mugind, din locul în care fusese scoica opalină.

S-a înălțat mai sus. A coborât printre copacii orașului Din nou, urletul tunător.

Discurile se opriseră. Coloana de flăcări năvălea spre Templu.

— Acum! A strigat Femeia-șarpe către Stăpânul Nebuniei.

Din mecanismul manevrat de Tyddo a țâșnit un evantai de radiere violetă, îndreptat spre columna ce se apropia în viteză. A întâlnit-o, a reținut-o și s-a topit în ea. Aceasta s-a înclinat, s-a răsucit, s-a zbătut ca o ființă vie, să scape. S-au auzit un țipăt puternic și un trosnet de munți ce se prăbușeau.

Apoi, întuneric și tăcere înfricoșătoare

— Am reușit! A oftat, ușurată, Mama. Slavă tuturor strămoșilor că am reușit!

Graydon și-a ridicat capul de pe pieptul Suarrei. Avea figura palidă, istovită, cu ochii dați peste cap, încât pupilele erau aproape acoperite de pleoapele superioare. Părea că ascultă ceva.

Femeia-șarpe s-a apropiat de el și l-a privit cu atenție. Buzele lui se mișcau.

— Da, Stăpâne întunecat, ascult!

— E aproape Ține-l, Regor! Nu, lasă-l pe Kon!

A șerpuit spre cufărul ei, a scos din el sistrul cu globul de mercur, apoi un altul, mai mare, cu multe mărgelile din aceeași substanță sclipitoare. A mai luat un tub scurt din cristal, în care lucea, închisă, o flăcără purpurie, ca aceea din bastonul pe care-l folosisese Stăpânul Nebuniei în Peștera înțelepciunii Pierdute. l-a întins lui Tyddo cel de-al doilea sistru.

Omul-păianjen l-a ridicat în brațe pe Graydon, care zăcea inert, dar parcă asculta ceva. Mama s-a ondulat spre el.

— Regor, a șoptit, precipitat, rămâi cu Suarra! Copilă, n-are rost să plângi! Nu poți face nimic. Tac! A spus ea, poruncitor, când fata a întins brațele. Vreau să-ți salvez iubitul și să termin cu Nimir. Regor, Kon vine cu mine!

A clănțănit spre Omul-păianjen. Acesta, purtându-l pe Graydon, a pășit pe platforma mișcătoare, ce acoperea puțul strălucitor. Adana s-a strecurat lângă el și s-a încolăcit, făcându-i loc Stăpânului Nebuniei. Platforma a coborât. Au ieșit în coridor.

Trupul lui Graydon s-a arcuit.

— Ascult! Vin, Stăpâne întunecat! A strigat el, zbătându-se în brațele Omului-păianjen.

— Da, a șuierat Femeia-șarpe, dar pe drumul meu, nu al lui Nimir. Pune-l jos, Kon! Lasă-l să plece!

Graydon, cu ochii încă dați peste cap, s-a răsucit, ca un câine ce adulmecă urma. Apoi a rupt-o la fugă pe coridor, drept spre porticul Templului.

În urma lui, șerpuia Adana, cu sistrul ridicat într-o mână, iar în cealaltă cu tubul de foc violet. După ea, Stăpânul Nebuniei și Kon. Au ajuns în coridorul ce ducea spre camera tronurilor. Din sistru a ieșit o rază îngustă și a atins capul lui Graydon. Acesta s-a împleticit și s-a întors. Raza a fulgerat din nou, pe deasupra sa, izbind peretele. O cortină de piatră s-a ridicat, dezvăluind un pasaj. Fasciculul l-a atins din nou pe Graydon, care a alergat în tunel.

— Bine! A răsuflat Mama.

Raza din sistru a deschis încă de două ori drumul. Graydon se grăbea. N-a privit niciodată înapoi, dar nu părea să-și dea seama că era urmărit de cei trei. Imaginea era uluitoare: un om care alerga, iar după el trupul lung, strălucind roz-sidefiu, ondulându-se, al Femeii-șarpe, deasupra căruia se ridica figura-i minunată; silueta stacojie, cu multe brațe, a Omului-păianjen;

— Fața, plină de-o înțelepciune străveche, a Stăpânului Nebuniei, cu ochii lui tinerești, sclipitori.

Graydon parcă plutea, ca un pai purtat de curent, ca un grăunte de fier atras de un magnet.

— Adana, Nimir nu știe că-l urmărim? A întrebat Tyddo, cu o voce calmă.

— Nu, a răspuns Mama, la fel de liniștită. Când Nimir s-a ascuns de gândurile mele văzătoare, m-a ascuns, în același timp, și pe mine de-ale lui. Nu mă poate vedea prin perdea, cum nu pot nici eu. Îl atrage pe om la sine, dar nu știe cum vine. Doar că vine.

— Merge mai repede acum, a remarcat Stăpânul Nebuniei.

— Se apropie de Nimir, a spus Femeia-șarpe. Nu-l conduc eu, el mă ghidează. Tot ce fac e să-i deschid drumul cel mai scurt către cel care-l cheamă. Aha, așa cum bănuiam!

Graydon alerga, orbește, către un zid compact. La atingerea razei sistrului, piatra s-a dat la o parte. Prin deschidere s-a scurs o lumină roșie-ruginie.

Au pătruns în bârlogul Umbrei.

Graydon a gonit mai iute, ca o umbră ce fugea prin beznă. În față a apărut stânca neagră. A alergat de-a lungul ei. A ajuns la capăt, a ocolit marginea. Se afla acum lângă peretele sculptat, cu estradă și tron de marmură neagră.

Răspândiți pe podeaua peșterii, întinși pe burtă, sute de oameni-șopârlă! Femele și tineri, împreună cu cei care supraviețuiseră Ragnarokului din fața Templului și se refugiaseră în peștera roșie. Amestecată cu duhoarea trupurilor lor, se simțea mireasma obscenă a grădinii Umbrei.

Iar pe tron, ghemuit, Nimir!

— Stăpâne întunecat, sunt aici!

Vocea lui Graydon era impersonală. S-a oprit, de parcă aștepta un ordin.

Ochii pali ai lui Nimir. Și-au îndepărtat privirea de la rămășițele târătoare ale hoardei. Trupul lui monstruos s-a extins, s-a înălțat de pe tron. Brațele lui lungi, deformate, s-au întins cu lăcomie. Avea figura triumfătoare.

— Vino! A șoptit el și, ca și cum ar fi avut mușchii din arcuri de oțel, Graydon a sărit pe estradă.

— Nu! A strigat, strident, Femeia-șarpe.

Din sistrul înălțat, raza subțire a țâșnit și a lovit capul lui Graydon. Acesta s-a răsucit și a căzut, aproape de picioarele lui Nimir.

Stăpânul Răului a zărit-o pe Femeia-șarpe și a devenit brusc conștient de prezența ei, de parcă ar fi fost trasă o cortină ce-i despărțea. Ochii i-au fulgerat spre Stăpânul Nebuniei, spre Omul-păianjen, apoi au strălucit, dezvăluindu-și focul diavolesc.

Și-a îndreptat mâinile spre cingătoare, de unde a scos ceva ce sclipea ca o flacăra verde înghețată. Înainte de a apuca să ridice obiectul, Adana a îndreptat spre el tubul de cristal pe care-l ținuse în mâna stângă. Din acesta a izbucnit

o rază de-un violet-intens, care a lovit mâna lui Nimir și ceea ce ținea în ea. În acea clipă a avut loc o explozie țuitoare, iar un nor de atomi strălucitori, purpurii, s-au învărtejit în jurul ei, aruncându-i în sus pe Stăpânul Răului și tronul său.

Femeia-șarpe a smuls sistrul cel mare din mâna Stăpânului Nebuniei. Din nenumăratele globuri mici s-a scurs o radieră selenară, s-a condensat într-o sferă cu diametrul de trei inci, ce sclipea orbitor. Aceasta a pătruns în vârtejul de ceață purpurie, în dreptul capului lui Nimir. A trecut prin ea, a izbit peretele sculptat în stâncă și s-a răspândit pe suprafața lui. Zidul a început să crape, să se spargă, să se prăbușească în fărâme, dintr-un capăt în altul, de sus până jos.

În locul în care fusese peretele, se deschidea gura neagră a unui tunel.

La atingerea sferei, ceața purpurie se dizolvase. Nimir stătea cu capul plecat, ghemuit pe podea, neatins de proiectilul Mamei, înainte ca aceasta să trimită altul, a apucat trupul lui Graydon, l-a azvârlit în spate ca pe un sac și a fugit în întunericul din tunel.

Femeia-șarpe a șuierat, mânioasă. Încolăcirea ce-i purta trupul l-a săltat peste marginea estradei și l-a vârat în deschiderea întunecată. Stăpânul Nebuniei și Kon s-au grăbit după ea.

Nu aveau nevoie de lumină. Pentru ochii lor, ca și pentru cei ai lui Nimir, întunericul și lumina erau totuna. Brusc, la capătul coridorului s-a zărit silueta monstruoasă a lui Nimir. A devenit un contur șters, apoi a dispărut.

Tunelul ducea în Peștera Chipului. Se termina la capătul scărilor ciclopice, care formau calea spre Chip. Disperat, hăituit, Nimir se întorsese în temnița lui.

Adana s-a oprit. Nimir ajunsese la jumătatea treptelor, ținând strâns scutul din carne și sânge viu. Prin furtuna de atomi luminoși, ce se scurgeau din pereții peșterii, Chipul uriaș privea gânditor. Din cercul de pe frunte curgeau încă stropi de sudoare de aur, din ochi se prelingeau lacrimi de aur, iar din colțurile gurii, bale de aur.

Dar ochii Chipului, din gema albastre, erau lipsiți de viață. Străluceau, goi. Nu străbătea prin ei nici o privire întemnițată. Dispăruseră chemarea imperioasă, subtila promisiune de dominare.

Chipul privea indiferent, fără să vadă, pe deasupra lui Nimir, acel Nimir care locuise atât de mult timp în el.

Din gâtul Femeii-șarpe a ieșit un sunet melodios. I s-a răspuns de departe, de-acolo de unde podeaua peșterii mărginea adâncimile incommensurabile. Iar din spațiul de deasupra abisului s-a ivit o pereche de șerpi înaripați.

Unul s-a prăvălit pe umerii Stăpânului Răului, izbindu-l în față cu aripile, iar celălalt i s-a încolăcit de picioare.

Stăpânul Răului s-a împleticit, i-a dat drumul lui Graydon și a lovit aripile ce-l atacaseră.

Inelele din jurul picioarelor s-au strâns mai mult. Stăpânul Răului s-a prăbușit, rostogolindu-se pe trepte. Trupul lui Graydon rămăsese nemișcat, acolo unde căzuse.

Femeia-șarpe a clănțănit. Omul-păianjen s-a repezit pe scară, l-a apucat pe Graydon, s-a grăbit înapoi și l-a așezat lângă Mama.

Aripile ce loveau și inelele încolăcite ale șerpilor înaripați s-au depărtat de Nimir. Acesta a sărit în picioare, repezindu-se spre Chip.

A ajuns la bărbie, dar s-a întors, înfruntându-l pe Adana.

Stăteau, alături, două figuri ale Stăpânului Răului. Cea mare, din piatră, fără viață, indiferentă. Și miniatura ei, țesută din materia viselor și din atomi rugini, plină de trăire.

Nimir s-a lipit de bărbia de piatră, cu brațele întinse, privind spre Femeia-șarpe. În ochii vii, care semănau cu cei sclipitori de deasupra, nu se vedeau nici frică, nici rugăminți de îndurare.

Doar ură și amenințare nemiloasă. N-au scos nici un cuvânt – nici ea, nici el.

Stăpânul Răului s-a întors și a început să se cațăre pe piatră, ca o broască mare.

Adana a ridicat sistrul. A izbucnit o sferă incandescentă, iar după ea alta, și alta. Prima a izbit Chipul în frunte, celelalte două, aproape simultan, în ochi și în gură.

Au explodat și s-au împrăștiat. Limbi de foc alb au pornit să lingă piatra. Chipul parcă rânjea, se strâmba. Apoi gura de rocă s-a clătinat.

A apărut cea de-a patra sferă. A lovit trupul care se cățăra al Stăpânului Răului, iar Chipul a fost acoperit de limbile de lumină albă.

Și flăcările au dispărut.

Nu mai exista nici un Chip în abis! Doar o suprafață netedă, fumegândă, de piatră neagră.

Nu mai exista nici Stăpânul Răului! Doar o pată de atomi ruginii, lângă piatra arsă. Pata se mișca. Încerca să se cațăre.

Altă sferă a lovit-o. Limbile albe au lins-o.

Roca a rămas curată!

Sferă după sferă au țâșnit din sistru. Au lovit pereții peșterii, iar furtuna de atomi sclipitori a murit. Florile și fructele din bijuterii, de pe pereți, s-au veștejit, au căzut.

Peștera în care fusese Chipul din abis devenea tot mai întunecată.

O beznă densă a umplut-o.

Vocea Femeii-șarpe s-a înălțat într-un șuierat lung, sălbatic, un sunet trâmbițat de triumf.

S-a întors spre Omul-păianjen și i l-a arătat pe Graydon. A întors spatele mormântului întunecat al Stăpânului Răului, apoi a șerpuit prin intrarea în pasajul de trecere.

În urma ei, mergeau Stăpânul Nebuniei și Kon, care ținea trupul lui Graydon la piept, ca pe un copil, alintându-l cu buzele, fredonându-i în urechile ce nu auzeau

27. DESPĂRȚIREA DE.

MAMA-ȘARPE.

Abia după cinci zile, Graydon a deschis ochii și și-a recăpătat cunoștința. În tot acest timp, zăcuse în sălașul Mamei-Șarpe, îngrijit de Suarra. Mama nu voise să-i scoată zgarda lui Nimir de la gât.

— Nu sunt sigură, răspunsese ea rugămintelor fetei și ale lui Regor, care insistaseră să-l scape pe Graydon de ea, dar nu cred că-i face vreun rău. Dacă l-ar amenința cu ceva, i-aș scoate-o imediat. Însă a existat o legătură o legătură puternică între el și Nimir. Poate a mai rămas Nu sunt încă sigură că acela pe care-l știu drept Nimir a fost absorbit complet în ceea ce l-a îndepărtat de-aici Nu știu ce a fost Umbra aia Dar, dacă a supraviețuit ceva din ea, va fi atrasă de acest simbol, va încerca să intre în Graydon prin intermediul zgărzii Dacă n-a rămas nimic din Nimir, acest obiect nu-i poate face nici un rău. Până când o să mă lămuresc, o s-o poarte în continuare.

Și cu asta a încheiat discuția. În prima zi, Graydon nu-și găsea odihna, mormăind despre Stăpânul întunecat, ascultând de parcă auzea cuvinte, vorbind, când și când, cuiva nevăzut. Doar Femeia-șarpe știa dacă avea de-a face cu o rămășiță rătăcitoare a lui Nimir sau cu o fantasmă a minții sale bolnave Neliniștea și mormăitul au tot crescut, până în cea de-a doua noapte. Mama venea, se încolăcea lângă Graydon și-i examina cu atenție ochii.

În momentul în care zbuciumul a atins culmea, l-a rugat pe Regor să așeze trupul gol în culcușul ei de perne. Apoi a luat sistrul cel mic și l-a ținut deasupra frunții acestuia. Din instrument a început să se scurgă o lumină blândă. A rotit sistrul în jurul lui, scaldându-l, din cap până-n picioare, în lumină. În cea de-a treia zi, Graydon a fost mult mai liniștit. Noaptea, Mama l-a examinat amănunțit, a înclinat din cap, mulțumită, și a trimis o rază puternică din sistru spre zgardă. Graydon a gemut slab, a încercat să ridice mâini tremurătoare, ca și cum s-ar fi apărât.

— Ține-i mâinile, Regor! A spus Mama, impasibilă.

Din sistru a izbucnit un fascicul mai puternic. Zgarda Stăpânului Răului și-a pierdut strălucirea, devenind de-un cafeniu șters. Mama a prins-o în mână și a frânt-o. Zgarda s-a transformat, sub degetele ei, în pulbere îndată, Graydon s-a relaxat și s-a cufundat într-un somn normal, profund.

În dimineața celei de-a cincea zi, s-a trezit. Suarra și Regor stăteau lângă el. A încercat să se ridice, dar era prea slăbit Se scursese toată puterea din el Mintea îi devenise însă limpede, precum cristalul.

— Știu că o să vă împotriviți, a grăit el, zâmbind, fără vlagă, dar va fi zadarnic. Mă simt de parcă m-ar fi măcinat douăsprezece mori, mi-e foarte rău, însă n-o să închid ochii la loc până când nu aflu totul. În primul rând, ce s-a întâmplat cu Nimir.

I-au povestit despre hăituirea Stăpânului Răului, despre sfârșitul acestuia în Peștera Chipului, așa cum aflaseră de la Mama.

— După aceea, a continuat Regor, a topit tunelul prin care ieșise Nimir, ca să fie închis pentru veșnicie. A distrus tronul și estrada, precum și grădina aceea bizară, care a țipat și s-a văitat, în timp ce o lingeau limbile de foc

— Grădina aceea era rea, a zis Suarra. Rea dincolo de orice închipuire, așa a spus Mama. Numai pentru crearea ei, Nimir merita anihilarea. Dar ce vrăji a făcut acolo, la ce-o folosea sau cu ce scop o plănuise n-a vrut să-mi explice.

— Urzii au fugit din peștera roșie, a continuat povestirea Regor. Cei care au scăpat s-au ascuns în adâncul peșterilor lor. Iar trei dintre ei s-au întors în Templu, aducându-te pe tine. În ziua următoare, Mama a făcut socoteala a ceea ce a rămas din vechiul Yu-Atlanchi. Dintre apărătorii Templului, din Vechea Rasă, supraviețuiseră vreo sută. Cei care luptaseră pentru Lantlu au trimis un reprezentant la Mama, cerând armistițiu și iertare. I-a chemat în fața ei, a ucis câțiva și s-a milostivit de ceilalți. Cred că la fel de mulți sunt și cei care, știind că nu se pot aștepta la milă, s-au ascuns prin peșteri și păduri, devenind proscriși. Așa cum fuseserăm noi, înainte de sosirea ta, Graydon.

I-a trezit pe Făuritorii-de-Vise care rămăseseră nevătămați după bătălie și i-a chemat în camera tronurilor. Mai bine-zis, pe cei mai mulți, pentru că a ordonat ca unii să fie uciși îndată ce-au fost găsiți. I-a pus să aleagă între renunțarea la visele lor și deschiderea Porților Vieții și Morții, sau moartea imediată. Vreo cincizeci au preferat să trăiască, dar ceilalți n-au găsit nimic atrăgător în asta. Li s-a permis să se întoarcă la casele lor, să intre în lumea favorită a fantasmelor. Iar după aceea, încetul cu încetul, ei și lumile lor au încetat să existe.

Dintre șerpii înaripați, Vestitorii Mamei, n-au supraviețuit nici un sfert. Au rămas vreo mie de emeri Mă refer la bărbați. Majoritatea n-a luat parte la luptă. Soldații noștri și ai lui Lantlu au dispărut aproape cu toții. Umbrele lui Nimir și flăcările Mamei nu făceau deosebire între prieteni și dușmani. Acum două zile, la ordinul Adanei, ceata de emeri a fost trimisă în peșteri, să-i extermină pe ultimii urzi. A, da! Vreo șase xini de vânătoare și tot atâția de călărie au scăpat. Pe primii, îi urmărim ca să-i ucidem. Pe cei din urmă, vrem să-i păstrăm.

Asta-i tot. Vom lua viața de la capăt în Yu-Atlanchi, cu vreo trei sute de oameni din Vechea Rasă, dintre care mai mult de jumătate o formează femeile. Toți au renunțat la nemurire. Mama a declarat că, de-acum încolo, Porțile vor rămâne larg deschise. E bine că femeile sunt mai numeroase, a adăugat, gânditor, Regor. Mai bine decât să fi fost majoritatea bărbați.

Graydon a închis ochii, meditănd la cele auzite. Femeia-șarpe se dovedise eficientă, din momentul în care fusese stârnită! Fără milă! I-a văzut pe Făuritorii-de-Vise învăluți în pânza mirajelor lor, atât de reale. Spera ca acela care crease țesătura de vis a lumii miraculoase din culori alesese viața Zumzet și lumină care înnebuneau cum obținuse Nimir așa ceva? Presupunea că prin manevrarea razelor infraroșii Unde ale luminii din spectrul inferior legate, într-un fel, transformate în vibrație sonică. Era sigur că ambele făcuseră parte din același fenomen. Dar diadema de sori mărunți a Mamei? Manevrarea altor unde, care le anulaseră pe cele ale lui Nimir. Dar cum de-l salvase zgarda de unele, și nu-l protejase de celelalte? Un fel de receptor acordat pe lungimea de undă a lui Nimir.

S-a cufundat într-un somn adânc.

Câteva zile, n-a știut nimic despre Femeia-șarpe. Se dusesse în peșteri, îi spusese Suarra, împreună cu Stăpânul Nebuniei și cu Omul-păianjen, în litiera ei purtată de femei, păzită doar de Vestitori.

Încetul cu încetul, au început să-i revină puterile. Într-o zi, a fost plimbat cu litiera împreună cu Suarra. Câmpia dintre Templu și lac, cândva înflorită, era neagră și pustie, arsă de umbrele înghețate și de coloana de flăcări. Un strat subțire de praf impalpabil marca locul în care fusese amfiteatrul Făuritorilor-de-Vise. Mulți copaci se uscaseră sau se veștejiseră. Acolo unde stâlpul de foc se abătuse asupra orașului, rămăsese un spațiu circular, cu diametrul de două mii de picioare, în care locuințele și vegetația se transformaseră în cenușă fină.

A întrebat-o pe Suarra ce-au făcut cu morții. I-a spus că emerii i-au strâns în grămezi și au fost arși, transformați în pulbere, cu ajutorul unei instalații a Mamei. Huon se odihnea alături de strămoșii lui, în Peștera Morții.

I-a cerut fetei ca purtătorii litierei să se întoarcă în Templu. Acolo, în tăcerea camerei tronurilor, și-a regăsit pacea.

Mama a revenit în ziua următoare, și, zilnic, pe durata unei săptămâni, Graydon a petrecut multe ore alături de ea. Răspunzându-i nenumăratelor întrebări, povestindu-i amănunțit despre viața oamenilor de dincolo de barieră, obiceiurile și aspirațiile lor. De data asta, și privind războaiele lor, zeei și lunga istorie a rasei, începând cu primele focuri aprinse de oamenii de Cro-Magnon în peșteri, cu douăzeci și cinci de mii de ani în urmă. Apoi i-a relatat și despre situația raselor – albă, galbenă, neagră sau cafenie – despre ticăloasele experiențe ale Rusiei în privința comunismului sau despre nelișițiile din Asia, apărute printre chinezi și indieni.

O vreme. Mama nu i-a mai pus întrebări și i-a povestit, la rândul ei, despre civilizația uitată, pe care o întemeiasse această rasă bizară, și despre felul în care luase ființă. Apoi a istorisit despre alte civilizații și rase dispărute,

îngropate fără urmă sub pulberea timpului. I-a prezentat științe atât de avansate față de cea cunoscută de el, pe cât era geometria einsteiniană față de cea euclidiană. Și concepții legate de spirit, materie și energie care l-au uluit.

— Nimic din ceea ce-ai văzut nu avea tangență cu vrăjitoria sau magia. Orice manifestare a fost o manevrare conștientă a unor forțe naturale. Umbrele ucigătoare? O energie anume, supusă, prin mijloace mecanice, voinței lui Nimir. Să folosesc cuvinte pe care le înțelegi: vârtejuri eterice, puteri condensate din oceanul universal de energie de deasupra noastră, din care provin energia, inteligența și tot ce denumеști materie. Siluetele de flăcări pe care le-am trimis în întâmpinarea lor? Sunt o altă forță înlănțuită, care a neutralizat umbrele. Stâlpul de flăcări? E ultima piesă a lui Nimir, singura de care m-am temut cu adevărat. Prin viteza cu care a ieșit din ceea ce dăduse substanță umbrelor, a disturbat puternic interacțiunea dintre cele două forțe și m-a dezechilibrat. A sperat că, înainte de a-mi recăpăta controlul asupra uluitoarei energii eliberate, care s-a materializat sub formă de stâlp, mă va înfrânge. Și a fost la un pas de reușită. A tăcut un timp, căutând să ajungă la o anumită decizie. Apoi s-a ridicat. Du-te cu Suarra, copile! Distrăți-vă! N-am nevoie de voi două zile.

Și când s-au scurs cele două zile, au fost chemați la Mama de către Regor. Au găsit-o încolăcită în culcușul din camera ei, privindu-se încântată în oglindă, în timp ce Suarra o coafa. Locuința părea ciudat de goală, despuiată. Iar ochii Suarrei erau cețoși, înlăcrimați. Stăpânul Nebuniei le ținea companie. Mama a lăsat oglinda jos și i-a întins mâna lui Graydon să i-o sărute.

— Te voi părăsi, copile, a început ea, fără nici un preambul. Sunt obosită. Voi dormi mult, mult timp. Nu mă privi așa uimit și nefericit! N-am de gând să mor. Nu cunosc altă lume în care să mă duc. Dar n-am intenția să îmbătrânesc (ochii ei au surprins expresia, necontrolată, a lui Graydon, care se gândea la vârsta ei de mii de ani). Adică n-am intenția să arăt bătrână. Voi dormi și mă voi reface pe mine și aspectul meu. Acesta-i obiceiul Poporului Vechi. Iată ce am hotărât. N-au rămas prea mulți în Yu-Atlanchi, dar, în curând, se vor înmulți. Am încredere în rasa ta. Tu și Regor veți conduce, iar Tyddo vă va ajuta. Nimir a dispărut pentru totdeauna. Pe adepții lui care se ascund – proscrisii – să-i distrugeți cât mai repede. Nu lăsați nici o rămășiță a lui sau a lui Lantlu. Dacă se ivește iarăși vreun Făuritor-de-Vise, ucideți-l! În astea constă pericolul. Suarra! Încetează cu plânsul! Mă tragi de păr! S-a privit din nou în oglindă. Ți-am spus că n-am de gând să mor, a continuat Mama. Și nu intenționez nici să nu mă simt bine în timpul somnului. Am reflectat mult la oamenii despre care mi-ai povestit, Graydon. Nu mă îndoiesc că printre ei se află persoane demne de respect, așa cum ești tu. Dar, în ansamblu, mă irită, nu-mi plac. Nu vreau să sape împrejurul locului în care dorm, să folosească explozibilii lor sau să construiască – oare cum le-ai zis?

— Zgârie-nori peste mine. Nici să scormonească prin peșteri după comori sau să caute lucruri pe care mai bine nu le-ar cunoaște. Și cu care nici n-ar ști ce să facă, dacă le-ar găsi. Nu doresc să fie invadată Țara Ascunsă. De aceea, în ultimele două zile, am avut grijă să nu se întâmple așa ceva. Am distrus multe dintre obiectele luate de Nimir din Peștera înțelepciunii Pierdute, inclusiv aparatul care generează umbrele ucigătoare. Am sfârșit și cele două discuri care chemau siluetele de flăcări. Nu aveți nevoie de ele. Sper că nici eu.

I-am trimis pe Vestitori să păzească dincolo de barieră. Mai ales acele nave zburătoare care pot trece peste orice obstacol. Le vor doborî fără milă și-i vor uide pe cei care vor supraviețui prăbușirii. Nici un ochi nu va zări Yu-Atlanchi ca să aducă aici armate puternice și să-mi tulbure somnul. Nu vreau să-ți rănesc simțămintele, copile, dar această hotărâre e irevocabilă. Definitivă. Și așa va rămâne! A mai spus Femeia-șarpe.

Graydon nu s-a îndoit că, neîndurătoare cum fusese atunci când făgăduise acest lucru, o să aibă grijă să i se îndeplinească dorința.

— Iar dacă, prin vreo descoperire nouă, Vestitorii mei vor fi învinși, Tyddo mă va trezi. Iar pe mine nu mă vor învinge! Fii sigur de asta! Și-a admirat iar părul. Suarra, e foarte bine! Ah, cât de obosită sunt! A căscat, cu limba mică, ascuțită, fâlfâindu-i în gura stacojie, în formă de inimă. Totul a fost foarte distractiv, dar atât de obositor. Cred, a adăugat ea, privindu-se în oglindă, că mi-au apărut niște riduri! Aaaah! E timpul să dorm!

Și-a îndreptat privirea încețoșată spre fata care plângea. Oricare nevoie ar fi obligat-o să plece, Graydon a simțit că, în sufletul ei, nu era atât de liniștită, pe cât se străduia să pară.

— Copii, a spus Mama, cu brațele în jurul Suarrei. Veniți cu mine. În drum, voi închide camera în care se află Poarta Vieții și a Morții. O veți vedea și voi, cu ocazia asta.

I-a făcut semn Suarrei. La atingerea fetei, zidul opus ușii s-a deschis. Trupul stacojiu al lui Kon s-a strecurat în cameră, urmat de patru din rasa lui, care transportau litiera Mamei. Aceasta a aruncat o ultimă privire în oglindă, apoi și-a târât inelele pe pernele lecticii. Au plecat, cu Kon în frunte. Regor și Graydon încadrau litiera, Suarra stătea alături de Mama, cu capul la pieptul ei, iar la urmă Stăpânul Nebuniei. Au pătruns într-o cameră uriașă, au trecut prin zidul îndepărtat al acesteia, apoi au coborât pe o rampă lată.

Și au coborât, au tot coborât mult sub fundația Templului. Au ajuns la un alcov nu prea adânc, ce se curba în zidul tunelului. Aici, Mama le-a făcut semn purtătorilor, care s-au oprit. Femeia-șarpe a întins mâna cu sistrul cel mic. O rază slabă a atins peretele. A apărut o deschizătură ovală, de parcă raza topise piatra l-a făcut semn lui Graydon și a desprins fata de la pieptul ei, ca să poată vedea.

Au privit prin deschizătură, într-o încăpere ce arăta ca o jumătate de perlă gigantică. Podeaua circulară avea diametrul de vreo douăzeci de yarzi. Camera era inundată de o lumină limpede, trandafirie, ca și cum dincolo de pereții ei curbați ar fi strălucit soarele. Podeaua era din obsidian negru. În încăpere se găseau două bazine ovale, lungi de douăzeci de picioare și late de zece. Între ele, o bancă din aceeași substanță neagră, sticloasă, pe care se vedea conturul unui corp omenesc, de parcă ar fi fost apăsător pe ea un trup perfect, în timp ce materialul era încă maleabil și, întărindu-se, păstrase amprenta.

Un bazin era plin cu apă, dacă era apă, pentru că arăta ca un vin roz foarte deschis, străbătut de bule și vârtejuri de aceeași culoare, dar mai intensă. Lichidul din cel de-al doilea bazin avea aspect incolor, transparent, liniștit. Însăpăimântător în liniștea lui.

În timp ce priveau, acel calm a fost perturbat. Ceva se apropia de suprafață, venind din adânc. Iar când a atins suprafața, lichidul din bazinul roz a început să se agite și el. Bulele și vârtejurile jubilau, dansau.

Din fiecare bazin s-a ridicat o bulă ce s-a întins lent, până l-a acoperit în întregime, ca o cupolă.

Bula roz și cea limpede ca un cristal s-au spart. O ceață în culorile curcubeului a umplut camera, acoperind podeaua și banca. Prin ea treceau particule mărunte, rapide, de lumină irizantă. A pulsător câteva secunde, apoi a dispărut.

Femeia-șarpe a înălțat sistrul și a trimis o rază în bazinul liniștit. Lichidul s-a zbatut, ca o inimă vie. Transparența i s-a întunecat. Un nor de bule mici s-a repezit la suprafață, de parcă ar fi încercat să scape de rază. Baloanele s-au spart cu un oftător slab, încărcat de regrete. Bazinul și-a recăpătat liniștea, dar calmul amenințător dispăruse.

Raza sistrului a plonjat în bazinul roz. În adâncul acestuia s-a produs o învârtelire frenetică. Iarăși, norul de bule, și iarăși bulele s-au spart, oftând. Apoi, bazinul a rămas netulburat, mort.

— Am terminat, a spus, cu voce impersonală, Femeia-șarpe.

Figura ei arăta obosită, cu buzele palide și ochii ca de piatră.

A îndreptat sistrul spre deschizătură. Zidul s-a ivit din nou, parcă născut din aer. Le-a făcut semn oamenilor-păianjen, care și-au reluat drumul, în tăcere.

Au ajuns la altă nișă. Sub raza sistrului, zidul s-a desfăcut într-un portic scund, circular. Au intrat într-o încăpere rotundă, cum era cea cu bazine, dar pe jumătate ca mărime. O lumină difuză, albastră, izvora din pereți, focalizându-se spre un culcuș imens, din perne. De-a lungul zidurilor, se aliniau mai multe cuiere. În rest, nimic. Graydon a simțit o aromă ușor acrișoară, ciudat de proaspătă.

Femeia-șarpe a alunecat din litieră și s-a încolăcit pe perne. Când s-a uitat la ei, din ochii săi purpurii se scurgeau lacrimi, ce i se rostogoleau pe obraji. l-a înmănat sistrul Stăpânului Nebuniei, a tras-o pe Suarra lângă ea, apoi l-a chemat pe Graydon și a apropiat buzele acestuia de ale fetei.

Apoi, brusc, l-a îndepărtat ușor de ea, s-a aplecat și i-a sărutat pe amândoi pe gură, după care i-a privit cu ironie, dar binevoitoare, râzând cu trilul ei de pasăre.

— Treziți-mă, să-l pot vedea pe primul vostru născut!

Le-a făcut semn să plece, s-a întins pe perne, apoi a căscat. Ochii i s-au închis și-a mișcat capul o dată sau de două ori, după care și-a făcut loc în culcuș, somnoroasă, căutând o poziție mai comodă.

Dar când Graydon se pregătea să plece, a avut impresia că figura ei începuse să se schimbe că frumusețea nepământească dispărea ca un voal în cădere.

A întors capul, hotărât să nu se uite înapoi să lase această suspiciune nelămurită să și-o amintească pe Mama așa cum dorise ea să fie văzută.

Au ieșit pe ușa scundă. Suarra se ghemuise lângă Graydon, plângând. Stăpânul Nebuniei a înălțat sistrul piatra portalului s-a închis.

Camera tainică în care dormea Mama-Șarpe fusese ferecată.

SFÂRȘIT

1 * Un inci – 2,54 cm (n. tr.).

2 Un yard – 915 cm (n. tr.).

3 Un picior-30,4 en> (n. tr.).

4 O milă – 1,610 Kim (n. tr.)

5 Șarpe uriaș din jungla amazoniană (n. tr.).

6 Un acru – aproximativ 4 047 m2 (n. tr.).

7 Fustă scoțiană, purtată de bărbați (n. tr.)

8 Figură ornamentală de la capătul burlanelor (n. Tr.).

9 Punctul superior al bolții cerești (n. tr.).

10 Instrument muzical, folosit în timpul ceremoniilor religioase, la romani (n. Tr.).

11 Sfârșitul zeilor (în mitologia germanică). Aici, cu sensul de bătălie definitivă (n. Tr.)

12 ' Vârtej din apele Norvegiei. În sens larg, vârtej puternic (n. Tr.) '

13 Joc de cuvinte: hell of a light-hell of u night (n. tr.).